

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Zatlı ATES

Sisters Planet

JAMIE
McGUIRE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

Falyn Fairchild her şeyi arkasında bırakabilirdi.

Falyn Fairchild, yıllar önce zorlandığı ve her gün plışman olduğu bir kararın ardından gösterişli hayatını geride bırakmış, doğup büyüdüğü kasabaya gelerek kendine Bucksaw Café'de basit bir hayat kurmuştu. Geride bıraktığı hiç kimseye ve hiçbir şeye özlem duymuyordu, biri hariç...

Falyn'in basit hayatı, Bucksaw Café'de bir masaya oturduğu andan itibaren belanın ta kendisi olduğunu belli eden Taylor Maddox tarafından darmadağın edilmek üzereydi. Çekici, işle kaplıyken bile muhteşem görünen ve verdiği sözleri yerine getirmeyen Taylor, Falyn'in yakışıklı bir itfaiyecide göreceğini düşündüğü tüm özelliklere sahipti. Falyn, onun gibi birinin geride bıraktıklarından olmakla hiç ilgilenmiyordu ve ilgisiz bir dişi, bir Maddox erkeği için en büyük meydan okumaydı.

Ancak Falyn, Taylor'ın nereli olduğunu öğrendiği anda her şey değişecekti. Sonunda Maddox inatçılığı, Falyn'in meşhur terk edişleriyle tanışacak ve Taylor hayatında ilk kez yanan taraf olacaktı.

Çeviren: Brian Evers

www.gutenberg.org

Facebook.com/gutenberg

Twitter.com/gutenberg

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tatlı Ateş

Özgün Adı | *Beautiful Sacrifice*

Jamie McGuire

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayma Hazırlayan | Burcu Karatepe

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-90-6

Kapak Tasarımı © Sarah Hansen, Okay Creations

© Boran Evren, 2015

© Yabancı Yayınları, 2016

© Jamie McGuire, 2015

Çeviren
Boran Evren

BEWL

Birinci Bölüm

Küçük bir mekânda çok fazla insan olduğunda çıkan ses alevlerin kükremesine benziyordu; seslerin tizleşip kalınlaşması, yakınlaştıkça yükselen o tanıdık, dur durak bilmeyen uğultu. Bucksaw Café’de, Chuck ve Phaedra Niles için çalışırken masalara baktığım beş yıl boyunca gün be gün o kadar sabırsız ve aç insanın arasında olmak, bazen orayı ateşe vermek istememe neden olmuştu. Ama her gün oraya dönmemi sağlayan akşam yemeği saatindeki kalabalık değil; çevremde devam eden muhabbetlerin insanın içini rahatlatan gürültüsü, mutfağın sıcaklığı ve bazı köprüleri yakmış olmanın verdiği tatlı hürriyeti.

Chuck terlerini çorbanın içine damlatmamaya çalışarak, “Falyn! Tanrı aşkına!” dedi.

Elini uzatıp derin tenceredeki kıvamlı çorbayı karıştırdı. Ona temiz bir bez attım.

“Colorado’da hava nasıl böyle sıcak oluyor yahu?” diye sızlandı. “Buraya şişmanım diye taşındım. Biz şişmanlar sıcak havaları sevmeyiz.”

Ukala bir sırıtışla, “O halde hayatını kazanmak için bir fırının başında çalışmamalısın,” dedim.

Tepsi kaldırırken ağır gelse de eskiden olduğu kadar zorlanmadım. Artık gerektiğinde üstünde tıka basa dolu altı adet tabak olsa bile kaldırabiliyordum. Sallanan çift

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kanatlı kapiya doğru geri geri giderek kıcımla itmek için hamle yaptım.

Chuck havlar gibi bir sesle, "Kovuldun," diye bağırdı. Beyaz pamuklu bezle kel kafasını silip bezi yemek hazırlama masasının ortasına attı.

"İstifa ediyorum!" dedim.

"Hiç komik değil!" Çalıştığı tezgâhtan yükselen sıcaktan kaçınmak için geriye kaydıldı.

Yemek salonuna dönerken beyaz yakalılar, aileler, turistler ve şehir sakinlerinin doldurduğu yirmi iki masa ve on iki bar taburesini görüp eşikte duraksadım. Phaedra'nın söylediğine göre on üç numaralı masaya bakarsam, kitapları çok satan bir yazarla asistanını bile görebilirdim. Tepsinin ağırlığını dengelemek için öne doğru eğildim ve tepsimi koyabilmem için masanın kenarındaki standı açan Kirby'ye göz kırparak teşekkür ettim.

"Teşekkürler tatlım," deyip ilk tabağımı elime aldım.

Tabağı ilk müdavimim ve şehrin en iyi bahşiş veren müşterisi Don'un önüne koydum. Kalın gözlüklerini itip yerine yerleştirdikten sonra her daim başında olan fötr şapkayı çıkardı. Don'un haki ceketini de tıpkı her gün giydiği gömlek ve kravat gibi biraz yıpranmıştı. Yoğun olmayan öğleden sonraları, İsa'dan ve karısını ne kadar çok özlediğinden bahsetmesini dinlerdim.

Cam duvarın yanındaki bir masayı sıyrıp geçerken Kirby'nin atkuyruğu yaptığı, uzun koyu renk saçları hızla salındı. Kirli tabak çanakla dolu küçük bir leğeni kalçasına dayamış bir halde mutfağa doğru ilerlerken bana göz kırptı. Mutfakta sadece kirli tabaklarla bardakları yıkaması için Hector'a verecek kadar kalıp karşılama masasına döndü. Chuck'ın yıllar içinde biriktirdiği yüzlerce renkli volkanik taşlardan birinin açık tuttuğu, büyük cam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sokak kapısından içeri hafif bir rüzgâr eserken doğuştan şarap renkli gibi görünen dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

Ben Don'la ilgilenirken Kirby, içeri giren dört erkekten oluşan grubu selamladı.

“Şu bifteği benim için kesip kontrol eder misin yakışıklı?” diye sordum.

Don'un menüye ihtiyacı yoktu. Her geldiğinde aynı yemeği ısmarlarlardı: ranch sosunda yüzen bir salata, kızarmış turşu, az pişmiş bir New York tarzı biftek ve Phaedra'nın kaplumbağa çiz keki. Ve hepsinin aynı anda gelmesini isterdi.

Don sözümü dinleyip kravatını gömleğinin düğmelerinin arasına sıkıştırdı ve titreyen ince elleriyle masasındaki sulu eti kesti. Başını yukarı kaldırıp onayladığını gösterir şekilde yukarı aşağı salladı.

Yemek öncesi duasını ederken bir anlığına onu bırakıp bar tezgâhında duran güneşte demlenmiş, tatlı çay dolu sürahiyi aldım. Dönüp bardağını elime aldığımda sürahiyi yan tutarak açık kahverengi içeceklerle beraber bol bol buz doldurdum.

Don bir yudum alıp tatmin olduğunu belli eden bir oh çekti. “Hiç şüphelen olmasın Falyn, Phaedra'nın güneş çayına bayılıyorum.”

Çenesi boğazına ince, gevşek bir deri parçasıyla bağlanıyordu ve yüzüyle elleri ileri yaşından kaynaklanan lekelerle kaplıydı. Dul bir adamdı ve Mary Ann vefat ettikten sonra kilo kaybetmişti.

Yarı gülümser bir şekilde ona baktım. “Bayıldığınızı biliyorum. Az sonra yanına geleceğim.”

Don arkamdan, “Senin gibisi yok,” diye seslendi.

Kirby, adamları boş kalan son masama yönlendirdi.

Biri hariç hepsi is ve ancak gün boyu çalışmayla olacak miktarda terle kaplıydılar. Temiz olan sadece onlarla takılıyormuş gibi görünüyordu, yeni yıkanmış saçları ancak gözlerine gelecek uzunluktaydı. Diğerleri bitkin hallerinden memnun gibi görünüyordular; uzun, zorlu bir vardiyayı arkalarında bırakmışlardı.

Hırpani kılıklı bu adamlara sadece turistler dönüp bakmıştı. Buranın sakinleri, adamların kim olduklarını ve neden burada olduklarını gayet iyi biliyorlardı. Adamların tozlu çizmeleri ve kucaklarına koydukları parlak mavi baretlerin üstündeki Tarım Bakanlığı amblemleri mesleklerini tahmin etmeyi kolaylaştırıyordu; tahminen Estes Park'ın Dağ Bölüğü'nde görevli bir hotshot' ekibi.

O mevsim çıkan küçük orman yangınlarının ardı arkası kesilmemişti ve görünüşe göre Orman Hizmetleri, müdürlükler arası çalışan ekiplerini olabilecek her yerden hatta bir kısmını Wyoming ve Güney Dakota'dan, buraya göndermişti. Colorado Springs'te hava haftalardır pusluydu. Kuzeydeki yangınlardan gelen duman, öğleden sonra güneşini parlak kırmızı bir ateş topuna çeviriyordu. Son maaşımı almamın öncesinden beri yıldızları görmemiştik.

Adamları kibar bir ifadeyle karşıladım. "Ne içiyoruz?"

Adamlardan biri, "Acayip tatlı saçların var," dedi.

Çenemi eğip bir kaşımı kaldırdım.

"Zeke, çeneni kapa da sipariş ver. Zaten büyük ihtimalle kısa süre içinde yeniden çağrılacağız."

Zeke, "Lanet olsun Taylor," dedi. Ardından somurttuğu yüzünü bana çevirdi. "Şuna biraz yemek verecek misin? Açken uyuzun teki oluyor da."

* Orman yangını söndürme konusunda özel eğitim almış seçkin itfaiye ekipleri. -çn

şimdiden canımı sıkımlıladı. “Bu kesinlikle imkânım dahilinde.”

Taylor başını kaldırıp bana bir bakış attı ve sadece bir an için de olsa o sıcak kahverengi gözlerle kapıldım. Bir saniyeden kısa bir süre içinde orada tanıdık bir şeyler bulmuştum. Ardından gözlerini kırıp menüye geri döndü.

Genelde yakışıklı, çoğunlukla cazibeli ve her zaman dikkate değer derecede kaslı olsalar da toz kaplı çizmeleriyle şehrimizden esip geçen bu adamlar ancak uzaktan hayranlıkla izlenmek içindi. Bu şehrin kendine saygısı olan hiçbir kızı bu büyüleyici, cesur, bronz tenli adamlarla çıkarken görülmeyi iki nedenden ötürü asla istemezdi. Sadece mevsimlik olarak buradaydılar ve insanı hamile ya da kırık bir kalple arkalarında bırakıp giderlerdi. Bunun gerçekleştiğine o kadar sık şahit olmuştum ki, hem de sadece hotshot takımlarında görev yapan itfaiyecilerle de değil, yolları buraya düşmüş pilotlarla da. Babamın serseri dediği adamlar için Springs, burada kalmayacağını bildikleri birisini sevecek şekilde kandırılacak kadar çaresiz genç kadınlarla dolu bir açık büfe gibiydi.

Annemle babama kalırsa Colorado Springs’teki en eğitilmiş orospu olmama karşı ben o kızlardan biri değildim.

“Hadi içeceklerle başlayalım.” Hotshotların genelde dolgun bahşış bıraktıklarını bildiğimden hoş bir sesle konuşuyordum.

Zeke temiz olana bakıp, “Ne istiyorsun Trex?” diye sordu.

Trex nemli, dokunaca benzeyen tel tel saçlarının altından bana bakıp tamamen duygusuz bir ifadeyle, “Sadece su,” dedi.

Zeke menüsünü bırakıp, “Ben de,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Taylor bana bir bakış daha attı; gözlerinin akı, yüzünü kaplayan kir pasın içinde adeta parlıyordu. Gözbebeklerinin sıcak kahverengi tonu kısacık kesilmiş saçlarına uyuyordu. Gözlerinde yumuşak bir ifade olsa da her iki kolu çeşitli dövmelemlerle kaplıydı ve o, hepsini hak edecek kadar çok badire atlatmış gibi görünüyordu.

Taylor, "Tatlı çayınız var mı?" diye sordu.

"Evet. Güneşte demlenmiş çay. Sorun olur mu?"

Başımı sorun olmaz anlamında sallayıp beklentiyle önünde oturan adamı izledi. "Sen ne istiyorsun Dalton?"

Dalton surat astı. "Kirazlı kolaları yok." Bana baktı, "Lanet olası Colorado Eyaleti'nde neden tek bir yerde bile kirazlı kola yok?"

Taylor kalın kollarını masanın üstünde kavuştururken, kollarının ön kısmındaki kaslar dövmelemlerle kaplı teninin altında kayıp yer değiştirdiler. "Ben bunu kabullendim. Senin de kabullenmen lazım dostum."

"İstersen bir tane yapabilirim," dedim.

Dalton menüsünü masanın üstüne attı. "Sen bana su getir yeter," diye homurdandı. "Aynı şey olmuyor."

Menülerini alıp Dalton'ın yüzüne doğru eğildim. "Haklısın, benimki daha iyi."

Geri giderken iki tanesinin çocuklar gibi kıkırdadıklarını duydum.

İçecek hazırlama tezgâhına doğru giderken Don'un masasına uğradım.

"İyi misin?"

Don bonfilesini çiğnerken keyifle "mmm" diye bir ses çıkardıktan sonra, "Evet," dedi. Yemeğini neredeyse bitirmişti. Çiz kek dışındaki diğer tabaklar silinip süpürülmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kemikli omzunu sıvazlayıp bara gittim. İki plastik bardağı buzlu suyla doldurup birine de tatlı güneş çayı koydum ve Dalton'ın kirazlı kolasını hazırlamaya koyuldum.

Phaedra, ikili kapıdan çıkıp Kirby'nin karşılama masasının yanında duran aileye baktı. "Bekleyenler mi var?" diye sordu. Ellerini, beline önlük niyetine doladığı bulaşık bezine sildi.

Phaedra, Colorado Springs'te doğup büyümişti. Chuck'la bir konserde tanışmışlardı. Dört başı mamur bir hippiydi ve Chuck da öyle olmaya çalışıyordu. Barış gösterilerine katılıp savaşları protesto ederlerdi ve şimdi de şehir merkezindeki en gözde kafenin sahibiydiler. Urbanspoon*, Bucksaw Café'yi akşam yemekleri için bir numaralı tercihi olarak listesine almıştı ama Phaedra yine de bekleyen bir müşteri olmasını şahsına yapılmış bir hakaret gibi algılıyordu.

"Harika bir hizmet verdiğimizde bekleyen birilerinin olmaması mümkün değil," Özel kiraz şurubumu kolanın içinde karıştırırken, "Yoğun olmamız iyi bir şey." dedim.

Phaedra'nın uzun siyah beyaz saçları ortadan ayrılmış, incecik bir topuzda toplanmıştı ve çevresi kırıkmış zeytin rengi teni gözlerini çökük gösteriyordu. Minicik bir kadındı ama birileri canını sıktığında bir ayağa dönüştüğünü öğrenmem uzun sürmemişti. Barış ve kelebekler hakkında söylev veriyordu ama tahammül edebildiği saçmalık miktarı tam olarak sıfırdı.

Phaedra gözlerini aşağıya çevirip, "İnsanları kızdırırsak daha uzun süre yoğun kalmayız," dedi. Sokak kapısına koşturup bekleyen aileden özür dileyerek kısa süre içinde kendilerine bir masa bulacağını söyledi.

* Restoran bilgilerinin ve önerilerinin yer aldığı, 2015 yılında yine aynı hizmeti veren Zomato'nun satın aldığı internet servisi. -y/n

Yirmi numaralı masa az önce hesabı ödemişti. Phaedra koşturarak kalkan müşterilerin yanına gidip onlara teşekkür etti ve çabucak silerek masalarını temizledikten sonra da Kirby'ye işaret edip aileyi o masaya getirmesini söyledi.

İçecekleri bir tepsiye koyup yemek salonunun diğer tarafına götürdüm. İtfaiyeciler hâlâ menüye bakıyorlardı. Kendi kendime homurdandım, bu karar vermedikleri anlamına geliyordu.

Her birine içeceklerini verirken, "Daha zamana ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

Dalton suratını asıp kirazlı kolasını kaldırarak, "Su istemiştım," dedi.

"Bir dene. Beğenmezsen suyunu getiririm."

Önce bir yudum aldı, ardından bir yudum daha aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga geçmiyormuş Taylor. Bu gerçeğinden de iyi."

Taylor başını kaldırıp bana baktı. "O zaman ben de bir tane istiyorum."

"Tamamdır. Yemek?"

Taylor, "Hepimiz baharatlı hindi panini istiyoruz," dedi.

"Hepiniz mi?" diye sordum inanamayarak.

Taylor, "Hepimiz," deyip plastikle kaplanmış uzun kâğıdı bana uzattı.

"Tamam o zaman. Kirazlı kolanı hemen getiriyorum," deyip diğer masalarımı bakmak için uzaklaştım.

Tıklım tıklım kafedeki düzinelerce insanın sesleri camlardan yansıyıp doğruca, ikinci bir kirazlı kola karıştırdığım bara geliyordu. Kirby köşeyi dönerken ayakkabıları turuncu ve beyaz karolarla kaplı zeminde gıcırıyorlardı. Phaedra mekânı rastgele şeylerle dekore etmekten hoşlanıyordu: eğlenceli portreler, sağdan soldan bulduğu ıvır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

zıvır ve komik tabelalar. Hepsi de tıpkı Phaedra gibi eklektiktiler.

Kirby gömleğini eteğine sokuştururken, "Bir şey değil," dedi.

"Tepsi standı için mi? Sana zaten teşekkür etmiştim."

"Senin tarafına yerleştirdiğim enfes itfaiyeci sürüsü için."

Kirby daha yeni on dokuz yaşına girmişti, yanakları hâlâ çocukluktan kalma tombulluktan ötürü dolgundu. Lise ikiden beri Gunnar Mott'la çıkıyordu, dolayısıyla kafenin kapısından giren eli yüzü düzgün sayılabilecek ve bir işi olan her adamı bana ayarlamaya çalışmaktan büyük keyif alıyordu.

"Hayır," dedim sadece. "Hiçbiri ilgimi çekmiyor, dolayısıyla şu çöpçatanlık muhabbetine gireyim deme. Ayrıca onlar hotshot, normal itfaiyeci değiller."

"Bir fark var mı?"

"Evet, büyük bir fark var. İlk olarak orman yangınlarıyla mücadele ediyorlar. Sırtlarında devasa çantalar ve ağır ekipmanlarıyla arazide kilometrelerce yol gidiyorlar; haftada yedi gün, günde yirmi dört saat iş üstündeler; nerede yangın çıktıysa oraya gidiyorlar ve devrilmiş ağaç kütüklerini kesip yangın çıkabilecek yerlere su taşımak için hat döşüyorlar."

Kirby bana baktı, etkilenmemişti.

"Onlarla tek kelime bile *konuşma*, ciddiym, " diye uyardım.

"Neden konuşmayacakmışım? Dördü de yakışıklı. Bu da talihinin son derece açık olduğu anlamına geliyor."

"Çünkü bu konuda berbatsın. Benim tipim olup olmadıklarına bile bakmıyorsun. Bana birilerini ayarlamamanın tek nedeni, benim üstümden kendin onlarla çıkıyormuş

gibi hissetmek. Bana en son birini ayarlamaya çalıştığında ne olduğunu hatırlıyor musun? Bütün akşamımı o yavşak turistle geçirmek zorunda kalmıştım.”

Hiç saklamaya gerek duymadan, “O kadar seksiydi ki,” dedi.

“Sıkıcıydı. Tek konuştuğu şey kendisi, spor salonu... ve kendisiydi.”

Kirby direnişimi görmezden geldi. “Yirmi dört yaşındasın. Üç saat boyunca inanılmaz seks yapmak için bir saatliğine sıkıcı bir muhabbete göğüs germekte yanlış bir şey yok.”

“Iyy. Iyyyy, yok. Dur.” İstemsiz bir şekilde, *tekrarlı* ve *protein* sözcüklerini içeren edepsiz konuşmalar aklıma gelince burnumu kırıstırıp başımı iki yana salladım. Taylor’ın bardağını bir tepsiye koydum.

Chuck mutfaktan, “Falyn, sipariş hazır!” diye seslendi.

Tepsi elimde yemek penceresinin önüne salındım ve on üç numaralı masanın verdiği siparişin, mutfakla yemek salonunu ayıran duvara kesilmiş tezgâhın üstünde durduğunu gördüm. Tabakları alıp tepsiye yerleştirirken tezgâhın yukarısındaki ısı lambaları ellerimi ısıtmıştı. Koşturarak yemeği masaya götürdüm. Yazarla asistanı bifteği, beyaz peynirli salatayı ve tavuklu sandviçi masalarına koymamı neredeyse fark etmediler bile.

“Bir sıkıntı yok, değil mi?” diye sordum.

Yazar başıyla onayladı ve neredeyse soluk bile almadan konuşmaya devam etti. Son kirazlı kolayı itfaiyecilere götürdüm ama geri dönerken içlerinden biri bileğimi kavradı. Omzumun üstünden öfkeyle adama, sınırlarımı ihlal eden elin sahibine doğru baktım.

Taylor tepkimi görünce irkildi. “Pipet alabilir miyim?” Tutuşunu gevşetti. “Lütfen?” diye rica etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yavaşça önlüğümden bir pipet çıkarıp ona verdim. Sonra da kendi etrafımda dönüp teker teker bütün masalarını kontrol ettim.

Don, çiz kekini bitirip hep yaptığı gibi masaya bir yirmilik bıraktı; yazar da bunun iki katını bıraktı. İtfaiyecilerse hesaplarını sadece yukarı doğru yaklaşık yarım dolar yuvarlamakla yetinmişlerdi.

Bıraktıkları hesabı kırıstırıp ayağımın altında ezmek istedim. "Pislik herifler," dedim içimden.

Öğleden sonranın geri kalanında bir an bile durma fırsatımız olmadı; Urbanspoon uygulaması Bucksaw Café'yi yemek düşkünü şehir sakinlerinin arasında meşhur etmeye karar verdiğinden beri geçirdiğimiz her öğleden sonra böyleydi. Saatler geçtikçe hem normal hem de hotshot daha çok itfaiyeciye yemek servis ettim ve hepsi de diğer masalarım gibi düzgün bahşış verdiler ama Taylor, Zeke, Dalton ve Trex'e olan kızgınlığımı üstümden atamıyordum.

Elli bir sent. Onları bulup bozuklukları suratlarına atmalıydım.

Sokak ışıkları kafenin önünden geçip dört bina ilerideki country-western bara gidenleri aydınlatıyordu. Çoğu daha yeni yirmi bir yaşına basmış genç kadınlar, gruplar halinde yürüyorlardı. Yaz gecesinin tadını çıkarmak için kısa etek ve uzun çizmeler giymişlerdi, ağustos ayının açık kıyafet giyme konusunda bir ayrıcalığı yoktu tabii. Şehrin yerlilerinin çoğu, hava beş dereceyi aşar aşmaz üstlerindeki katman katman kıyafetlerden sıyrılmaya başlarlardı.

Kapıya asılı işareti *Kapalı* yazısı dışarı gelecek şekilde çevirdiğimde dışarıdaki birinin yüzü kapının üst kısmında belirince geriye doğru sıçradım. Gelen Taylor'dı.

hotshot ve beş para etmeyen bahşışı veren eleman. Beynim yüzümdeki ifadeyi durdurana kadar gözlerimi kıstırıp küçümseyen bir bakış takınmışım bile.

Taylor ellerini uzattı, sesi camın ardından boğuk geliyordu. "Biliyorum. Özür dilerim. Nakit bırakacaktım ama merkezden çağrılınca unuttum. Göreve çağrılabilirken şehir merkezine gelmemem gerekirdi, biliyorum, ama oteldeki yemeklerden bıkip usanmışım."

Üstünde bin kat kir pas olmayınca onu neredeyse tanıyamamışım. Temiz kıyafetler giymişken aslında çekici bulabileceğim biriyle karıştırılabilirdi.

"Dert etme," deyip mutfığa gitmek için arkama döndüm.

Taylor cama vurdu. "Hey! Hanımefendi!"

Özellikle ağır ağır hareket ederek döndüm ve ona bakıp boynumu yana eğdim. "Hanımefendi mi?" Sözcüğü neredeyse tükürür gibi söylemişim.

Taylor ellerini alçaltıp ceplerine soktu. "Sadece kapıyı aç da sana bahşış verebileyim. Kendimi kötü hissetmeme neden oluyorsun."

"Kötü hissetmelisin zaten!" Öfleyip arkama döndüğümde Phaedra, Chuck ve Kirby'nin arkamda durduklarını ve durumdan fazlasıyla keyif aldıklarını gördüm. "Biraz yardımcı olsanız, arkadaşlar?"

Hepsinde de aynı ukala ifade vardı ve ben de gözlerimi yuvarlayıp arkama dönerek bir kez daha Taylor'a baktım.

"Jestin için teşekkür ederim ama kapandık," dedim.

"O zaman geri geldiğimizde sana çifte bahşış veririm."

Başımı, dediklerinin bir önemi yokmuş gibi iki yana salladım. "Her neyse."

"Belki, ee... seni yemeğe çıkarsam olur mu? Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

Bir kaşımı kaldırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Taylor bakışlarını sağdan sola kaydırdı. Yolda geçenler konuşmamızı izleyebilmek için yavaşlıyorlardı.

"Hayır, teşekkür ederim."

Bir yandan oflarken güldü. "Hıyarlıkta rakip tanıımıyormuşum gibi davranıyorsun. Yani, öyle olabilirim, azıcık. Ama sen... sen... insanın dikkatini dağıtıyorsun."

"Ha, yani bahşiş bırakmaman şimdi de benim suçum oldu, öyle mi?" diye sorup göğsüme dokundum.

"Yani... bir nevi," dedi.

Ona öfkeyle baktım. "Sen hıyar değilsin. Bildiğin göt lalesisin."

Taylor'ın dudakları yavaşça kıvrıldı ve yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi ve iki avucunu da cama dayadı. "Artık benimle gelmek zorundasın."

"Defol git," dedim.

Phaedra "Falyn!" diye çığırıldı. "Tanrı aşkına!"

Uzanıp dışarının ışığını kapatıp Taylor'ı karanlıkta bıraktım. İşim bu kadar kaba bir şekilde bölünmeden az önce sabunlu suyla doldurduğum sarı kovayla paspas hâlâ beni bekliyordu.

Phaedra bana bakıp dilini şaklattıktan sonra, az önce durduğum yere geldi ve anahtarı çevirip klik sesi geldikten sonra çıkararak önlüğünün cebine koydu. Kirby'yle ikimiz yemek alanını temizlerken Chuck mutfığa geçti.

Kirby altı numaralı masanın altını silerken başını iki yana salladı. "Bunu yaptığına pişman olacaksın."

"Sanmam." Elimi önlüğümün cebine sokup büyük bir parça sakız alıp ağzıma attım.

Kirby'nin yüzü asıldı. Bana üzülüyor muydu yoksa karşı çıkacak gücü mü kalmamıştı bilemedim.

Emektar kulaklıklarımı kulaklarıma sıkıca oturttum ve paspası zeminde gezdirirken Hinder'in solistinin melodik

sesi cebimden çıkan kablodan geçip kulaklarıma erişti. Paspasın tahta sapı her gece elimde en az bir kıymık bırakıyordu ama haftada üç gün mecburi piyano dersine gitmektense bunu tercih ederdim. Dışarıya çıkıp birkaç saatte bir nerede olduğumu rapor etmediğimde herkesin içinde azarlanma tehlikesini göze almaktan da iyiydi ve hele tıp fakültesinden çok çok daha iyiydi.

Hasta olmaktan da hasta insanların çevresinde olmaktan da, vücut sıvılarından da fizyolojinin en basit halinden de nefret ediyordum. Tıp okumamın iyi bir fikir olacağını düşünen yegâne insanlar hıyar annemle babamdı.

"The Life"daki iki saniyelik ara sırasında Bucksaw Café'nin ön duvarını oluşturan camlara birinin tıkladığını duydum. Başımı kaldırdım ve donakalıp kulağımdan sarkan iki kabloyu da çektim.

Colorado Springs'in eski valisi* Dr. William Fairchild kaldırımında durmuştu ve doğruca ona bakmama rağmen parmaklarını cama vuruyordu.

Kirby, "Siktir, siktir... Falyn," diye tısladı.

"Onu görüyorum... ve öbürünü de," diyerek gözlerimi kıstım ve iri doktorun yanında duran ufal tefek kadına baktım.

Phaedra anında kapıya gidip anahtarı kapıya sokup çevirdi. Kapıyı açtı ama kaldırımında duranları içeri davet etmedi. "Merhabalar Dr. Fairchild. Sizi beklemiyorduk."

Adam Phaedra'ya teşekkür edip kovboy şapkasını çıkardıktan sonra içeri girmeyi denedi. "Sadece Falyn'le konuşmam gerekiyordu da."

Phaedra elini kapının çerçevesine dayayıp bir adım

* Aynı zamanda belediye başkanı. A.B.D.'de valiler seçimle iş başına gelirler, belediye başkanlarının görevlerini üstlendikleri gibi devlet erkini de temsil ederler. -çn

daha atmasını engelledi. "Affedersin William. Dediğim gibi, seni beklemiyorduk."

William bir defa gözlerini kırdıktan sonra başını arkasına çevirip karısına baktı.

Kadın, "Falyın," dedikten sonra, kocasının geniş omzunun üstünden içeriye baktı.

Üstünde pahalı görünen gri, dar bir elbise ve buna uyan ayakkabılar vardı. Kadının kıyafetine ve adamın takım elbisesiyle kravatına bakarak, birileriyle yemekte buluşmak için şehir merkezine gelmiş oldukları sonucuna vardım.

Kadın benimle yüz yüze gelmek için yana doğru bir adım attı. "Konuşmak için zamanın var mı?"

"Hayır." Sakızı kocaman bir balon yapıp patlattım.

Çift kanatlı kapı sonuna kadar açıldı ve Chuck, elleriyle kolları ıslak ve köpüklü bir halde içeri girdi. "Dr. Fairchild," dedi. "Blair."

Ona hitap ediş şekli Blair'in hoşuna gitmemiştir. Sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi yapmaya çalışıp "Ben de Dr. Fairchild'ım," dedi ve tamamen başarısız oldu.

Chuck, "Saygısızlık etmek istemem," diye başladı, "ama haber vermeden buraya gelemezsiniz. Bunu bildiğinizi düşünüyorum. Şimdi, neden gelecek sefere gelmeden önce aramıyorsunuz? Herkes için daha az stresli olur."

Blair'in gözleri Chuck'ı hedef aldı. Kendisine karşı geldiği için onu pişman etmeyi planlamaya başlamıştı bile.

William, "Dışarıda genç bir adam var. Seni görmeye mi geldi?" diye sordu.

Paspası bırakıp Phaedra'nın ve ebeveynlerimin yanından koşarak geçtim ve Taylor'ın ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, cam duvarın hemen ilerisinde binaya yaslanmış durduğunu gördüm.

“Burada hâlâ ne arıyorsun?” diye sordum.

Taylor doğrulup konuşmak için ağzını açtı.

William parmağıyla onu işaret etti. “Land Management’ta çalışan şu hotshot süprüntülerinden biri mi bu?”

William’ın yanaklarındaki kırmızılık ve gözlerinde aniden beliren parlaklık, ancak samimi bir garezin sağlayabileceği bir tatminle dolmamı sağladı.

Taylor bize doğru birkaç adım attı, William’ın öfkesinden zerre etkilenmemişti. “Bu baban herhalde.”

Ağzımdaki sakızı çiğnemeye devam ettim, bu beklenmedik tanışmadan dolayı canım sıkılmıştı.

Blaire tiksintiyle başını çevirdi. “Falyn, gerçekten de, geviş getiren bir ineğe benziyorsun.”

Verebildiğim tek tepki koca bir balon şişirip patlatmak oldu.

Taylor eksiksiz bir özgüvenle elini uzattı. “Taylor Maddox efendim. Birleşik Devletler Orman Hizmetleri’nde görevli süprüntü.”

İtfaiyeci, öyle yapmanın karşısında duran ukala dümbeleğini etkileyeceğini düşünerek çenesini kaldırdı.

Bunun yerine William iyice öfkelenmiş bir halde yerinde kıpırdandı. “Serserinin teki. Tam da kendini daha da alçaltamayacağını düşünürken. Tanrı aşkına Falyn.”

Taylor elini geri çekip pantolonunun cebine soktu. Çenesinin kasılmasından, ters bir karşılık vermemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Blaire, “Bill,” diyerek kocasını uyarırken bir yandan da kimin onları duyabilecek mesafede olduğuna bakıyordu. “Ne yeri ne de zamanı.”

* Toprak Yönetimi. -çn

"Ben *mevsimlik çalışan* terimini tercih ediyorum," dedi Taylor. "Estes Park'ta görevlendirilen Dağ Hotshot Ekibi'ne dahilim."

Yumruklarını ceplerinin daha da derinlerine gömerken cüsseli omuzları yukarı kalktı. Bunu yapmasının sebebinin, yumruklarından birinin William'ın çenesiyle temas etmesini engellemek olduğu hissine kapıldım.

Taylor'ın hareketi babamın kollarına dikkat etmesine neden oldu. "Hotshot ekibi, ha? Ve görünüşe göre yarı zamanlı çiziktirme tahtalığı da yapıyorsun."

Taylor gülüp başını eğerek sağ koluna baktı. "Kardeşim dövme sanatçısı."

"Gerçekten de bu işe yaramazla çıkmıyorsun, değil mi?" Babamın sorusu her zamanki gibi daha çok bir cevap talebiydi.

Taylor bana bakınca sııttım.

"Hayır," dedim. "Birbirimize aşığız." Yavaşça babam kadar şaşırmış görünen Taylor'ın yanına yürüyüp ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Yarın gece saat sekizde çıkıyorum. O zaman görüşürüz."

Taylor gülümseyip belime sarıldı ve beni kendine çekti. "Sen nasıl istersen bebeğim."

William küçümsemeyle burnundan soludu ama Blaire nazikçe onun göğsüne dokunarak sakın kalması gerektiğini belirtti.

"Falyn, konuşmamız lazım," derken, gözleriyle Taylor'ın vücudundaki her dövme ve pantolonundaki her deliğin yıpranmış kenarlarını aklında bir yere not ediyordu.

Taylor bana sarılıp kendine bastırırken kendimi güvende hissederek, "Konuştuk işte," dedim. "Eğer söyleyecek başka bir şeyim olursa sizi ararım."

"Aylardır bizimle konuşmadın. Zamanı geldi," dedi.

"Neden?" diye sordum. "Hiçbir şey değişmedi."

Blaire'in gözleri vücuduma bakmak için yüzümden aşağı indi ve ardından yeniden yüzüme odaklandı. "Çok şey değişti. Berbat görünüyorsun."

Taylor beni kendisinden uzaklaştırıp şöyle bir gözden geçirdi ve ardından abartılı hareketlerle Blaire'e katılmadığını belli etti.

Blaire içini çekti. "Bunu kendi başına çözmen için sana yer ve zaman verdik ama artık yeter. Eve dönmen lazım."

"Yani yaklaşan seçim kampanyasının bunu istemenizle hiçbir ilgisi yok, öyle mi?" Başımla babamı işaret ederken o da öfkeyle göğsünü şişiriyordu.

Hakarete uğramış numarası yapması bile, neredeyse kontrolü elden kaçırarak kadar öfkelenmeme neden olmuştu.

Yüzüm çarpıldı. "İkinizin de gitmenizi istiyorum. Hemen."

William eğilip öne doğru bir adım atarak saldırgan bir hamle yaptı. Taylor kendini sabitleyip gerekirse beni savunmaya hazır bir halde durdu. Chuck da daha önce annemle babama karşı durmuştu ama Taylor'ın yanında durmak başka bir şeydi. Beni neredeyse hiç tanımıyordu ama işte oradaydı, önümde koruyucu bir tavırla duruyor, öfkeyle babama bakıp bir adım daha atması için meydan okuyordu. Uzun zamandır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim.

Phaedra yayvan güneyli aksanıyla, "İyi geceler, doktorlar," dedi.

Taylor elimi tutup beni annemle babamın yanından geçirip kafenin yemek bölümüne götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Phaedra kapıyı babamın yüzüne kapatıp Blaire izlerken anahtarı deliğe sokup çevirdi. Phaedra sırtını onlara dönerken, annemle babam da ilk gidecekleri yere doğru yollarına devam ettiler.

Chuck kollarını kavuşturup Taylor'a baktı.

Bir yetmiş beş olmama rağmen Taylor bana tepeden bakıyordu. "Bunu sadece annemle babanı gıcık etmek için yaptın, değil mi?"

Önlüğümü düzeltip gözlerine baktım. "Evet."

Taylor "Hâlâ seni sekizde almamı istiyor musun?" diye sordu. "Yoksa o da tribünler için miydi?"

Durumdan gereğinden fazla mutluymuş gibi görünen Kirby'ye baktım.

"Gerekli değil," dedim.

"Hadi ama," Taylor'ın yüzünde koca bir gülümseme belirirken sol yanağında derin bir gamze kendini gösterdi, "oyununa eşlik ettim. En azından sana bir yemek ısmarlamama izin verebilirsin."

Perçemlerimi gözümünden çektim. "Tamam." Eve gitmek için yanından ayrılırken önlüğümü çözdüm.

Taylor, "Az önce evet mi dedi?" diye sordu.

Chuck kıkırdadı. "Fırsatın değerini bilersen iyi edersin genç. Uzun zamandır kimseye evet dediği olmadı."

Kafenin üstündeki daireme giden basamakları koşarak çıkarken, birisinin Taylor'ı dışarı çıkarttıktan sonra kapıyı kilitletiğini duydum. Sadece birkaç adım atıp Tejon Caddesi'ne bakan pencerenin önüne gittikten sonra Taylor'ın otoparktaki pikabına yürüdüğünü gördüm.

Dudaklarım ayrıldı ve uzun uzun içimi çektim. Fazla tatlı ve çekiciydi; üstüne hotshot ekibindeydi. Zaten birilerinin muhabbetine meze olmuşum, yeniden aynı şeyleri

yaşamak istemiyordum. Bir akşam yemeğine çıkmak zor olmazdı, hem zaten annemle babamı gıcık etmeme yardım ettiği için ona bunu borçlu sayılırdım.

Ama çekip gitmek konusunda pratiğim de iyiydi. Bir akşam yemeği ve ardından aramızda hiçbir şey kalmayacaktı.

İkinci Bölüm

Parmaklarım, duş başlığından gelen soğuk suyun altında kıpırdandı. Borular hüznünlü bir şarkı söyleyip Bucksaw Café'nin üstündeki iki yatak odalı, kendi halinde dairemin ince beyaz duvarlarının içinde genişleyip titrediler. Sıcak suyun gelmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Halılar yıpranmıştı ve mum yakmadığımda küf ve kızartma yağı kokuyordu ama ayda iki yüz dolara benimdi işte. Springs'teki diğer dairelerle kıyaslandığında çatı katım neredeyse bedava sayılırdı.

Phaedra'nın eklektik koleksiyonundan kalan dekoratif malzemeler duvardan sarkıyordu. Evden çıkarken, üstümdeki elbiselerle Louise Vuitton çantam dışında her şeyi arkada bırakmıştım. Eşyalarımın bir kısmını almak istesem de babam izin vermezdi.

Dr. William Fairchild, hem hastanede hem de evinde korkulan bir adamdı ama bunun nedeni fiziksel olarak saldırgan veya kolay sinirlenen bir yapıda olması değildi ki ikinci iddia doğrudu da. William, Colorado Eyaleti'nde tanınmış bir kardiyologtu ve Kuzey Amerika'daki en iyi kardiyotorasik cerrahlardan biri olan Dr. Blaire Fairchild ile evliydi ki kendisi aynı zamanda annem olarak da bilinir... Ve bazı hemşireleri tarafından evrenin en şirret orospusu olarak.

Annemle babam birbirleri için yaratılmışlardı. Ailemize uymayan tek kişi bendim ve ikisi için de sürekli bir hayal kırıklığı kaynağıydım. Lise üçteyken en yakın arkadaşım, gizli tesellim, stressiz keyifli zamanlarımın yegâne kaynağıyla tanıştırılmışım: ucuz bira. Annemle babamın artan takıntılılığı ve şöhreti, yalnızlığımı ve utancımı daha da beslemişti. Tabii onların bunun farkına bile vardıkları yoktu.

Su ısınmaya başlayınca düşüncelerim şu âna döndü.

“Nihayet,” dedim duyacak kimse olmasa da.

Pantolonumun düğmeleri kolayca açıldı, delik yıpranmış ve biraz da genişlemişti. Pantolonumun fermuarını açtım ve kafamda dönen milyonlarca düşünce arasında her geceki rutininin önemli bir parçasını unuttuğumu fark ettim. Yüksek sesle küfredip yatak odası dolabıma koşturdum. Aşağı eğilip içine rahatlıkla kırk numaralık bir çift ayakkabı sığacak kutuyu aldım. Karton kutuyu mutfığa götürüp tezgâhtaki önlüğümün yanına koydum.

Yirmiliklerden ve daha düşük değerli banknotlardan oluşan ince bir deste, lekeli, gri pembe formika tezgâha düzenle katlayıp koyduğum önlüğümün cebinden bana bakıyordu. İçinde Adidas ayakkabı yerine, beş yıldan uzun bir süredir biriktirdiğim mektuplar, resimler ve nakit para bulunan kutunun kapağını açtım. Bahşişlerimi dikkatle kutuya yerleştirdim ve kutuyu dolabımın karanlık köşesine koydum.

Mutfığa dönüp paranın kalanını, Louis Vuitton’umu internette sattıktan kısa süre sonra yerel bir indirim dükkânından aldığım düz siyah bir cüzdanın içine koydum. Nakit yüz on bir dolar, destenin kalanına gayet iyi uydu. Ertesi günkü vardiyamın sonunda kiramı çıkartmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olacaktım. Bunu düşünerek gülümseyip banyoya giderken cüzdanı tezgâhın üstüne attım.

Gün boyu terlediğim için tişörtüm tenime yapışmıştı. Tişörtü üstümden çıkarıp ayağımı sallayarak ahı gitmiş vahi kalmış beyaz Converse'lerimi kolayca fırlatıp attım ve sonra da eğrile büküle dar kotumu ayak bileklerime kadar indirmeyi başarıp bir köşeye fırlattım.

Kirli çamaşırlardan oluşan kocaman yığın beni mutlu ediyordu çünkü eski hayatımda asla böyle bir şeyin var olamayacağını biliyordum. Ev dolusu görevli olduğundan, Kâhya Vanda ve üç hizmetçi Cicely, Maria ve Ann, gün sonunda ihmal edilmiş çamaşır olması birilerinin işini kaybetmesi anlamına gelirdi. İçinden çıktığım anda yatağım yapılıyordu ve elbiselerim de ertesi güne yıkanıp ütülenip dolabıma asılmış oluyorlardı.

İç çamaşırlarımı yere bırakıp ayak parmaklarımla nemli çoraplarımı çıkardım. Buharı tüten dengesiz suyun altına girdim. Su bir buz gibi olup sonra da kaynar oluyor ve ardından da normale dönüyordu ama umurumda değildi.

Çöp kutusu dolmuştu, çamaşırlar bir haftadır yıkanmıyordu ve mutfak lavabosu da kirli bulaşıklarla doluydu. Ve yatağa bunları bir an bile kafama takmadan girecektim. Burada bana bağırarak, düzeni takıntı yapacak ya da gömleğimin eteklerini pantolonumun içine sokuşturmamamı ya da dağınık saçlarımı dert edecek kimse yoktu. Artık hiçbir yerde kusursuz olmak zorunda değildim. Tek yapmam gereken sadece kendim için var olmak ve her soluğu kendim için almaktı.

Banyodaki sarı duvar kâğıdı yıllardır maruz kaldığı buhar yüzünden kabarıyordu, oturma odasının boyası soyuluyordu ve yatak odamın tavanının bir köşesinde de, her

sene gitgide kötüleşiyormuş gibi duran bir su lekesi vardı. Halı keçeleşmişti, mobilyalar benden eskiydi ama her şey benimdi; anılardan ve yükümlülüklerden yoksundu.

Tenimdeki yağ ve teri silip temizledikten sonra sarı, kabarık bir havluya sarınıp dışarı çıktım. Sonra da dişlerimi fırçalamak ve vücuduma nemlendirici sürmekten oluşan her geceki rutinime başladım. Geceliğimi giyip tam olarak altı dakika boyunca haberleri izledim, ancak hava durumunu öğrenecek kadar. Sonra da büyük boy yatağıma kıvrılıp uykuya dalmadan önce tamamen ve dibine kadar ucuz bir şeyler okumaya başladım.

Bucksaw'da kahvaltı yaklaşık on saat sonra başlayacaktı ve pazar günleriyle arada bir Phaedra'nın gidecek başka bir yer bulmam için ısrar ettiği cumartesiler hariç her zamanki günümü tekrar edecektim. Tek fark, ertesi günümün farklı geçecek olmasıydı. Şu müdürlükler arası çalışan öküzle çıkacağım akşam yemeğini atlatmam gerekecekti. Büyük ihtimalle baltalar ile dövmelerin ne kadar havalı olduklarına dair bir sürü şey dinleyecektim ve Estes Park'a dönmesine yetecek kadar şirret davranacaktım.

Kapı çalınınca irkildim ve sanki daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi dirseklerime dayanıp başımı kaldırarak odamın içine bakındım.

Kirby kapının ardından, "Falyn!" dedi. "Gunnar gelececek! Beni içeri al!"

Homurdanarak konforlu şilteden indim ve adeta sürünerek odamı ve oturma alanını aşarak kapıya gittim. Kilidi açar açmaz Kirby kapıyı itip içeri girdi, önlüğü hâlâ üstündeydi ve elinde de yolluk aldığı yarım bardak gazoz vardı.

"Birisinin her şeyini sevmen ama her şeyinden nefret etmen mümkün olabilir mi?" diye homurdanıp içeri gir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dikten sonra kapıyı çarptı ve az farkla yüzümü ıskaladı. İçeceğini yudumlayıp kapıya en yakın şeye, buzdolabımın yan tarafına yaslandı. "Bu hafta ikinci defa geç kalıyor."

"Belki de artık arabayı almasına izin vermemen lazım," dedim.

"Kamyoneti kaportacıda, yeniden." Kirby mor renkli geceliğimi baştan aşağı süzdü ve oflayarak bir kahkaha attı. "Amma da seksi bir geceliğin varmış ha büyükanne."

"Kapa gaganı," deyip birkaç adım atarak duvardaki büyük aynanın karşısına geçtim. Temelde aşırı büyük bir tişörttü. Hiçbir yanı büyükanneleleri çağırıştırmıyordu.

Yalınayak yıpranmış halının öbür tarafına geçip ona oturmasını söyledim. Hâlâ nemli olan saçımın bir kısmını tuttum ve hiç düşünmeden iki elimi de kullanarak uçlarını kıvırdım. Saçlarım kamuflajımdı, yumuşak dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyorlardı ve günün birinde çırlçıplak bir lagüne düşecek olursam da göğüslerimi kapatacak kadar uzundu. Sinirlerim bozulduğunda ya da canım sıkıldığında ellerimi meşgul etmemi sağlıyordu. Aynı zamanda bir görünmezlik aygıtıydı. Çenemi bir sallamamla, benimle istemediğim bir bakış arasına sarımsı kahverengi bir perde inerdi.

Bir erkeğin ilk olarak gözlerimden mi yoksa saçlarımdan mı bahsedeceği tamamen şansa dayalıydı. Gözlerim Kirby'ninkiler kadar birbirlerine yakın değillerdi ama aynı badem şekline sahiptiler, tek fark göz kapaklarımda biraz daha şiş olmalarıydı. YouTube'da kaç makyaj videosu izlersem izleyeyim, rimel sürmek benim için hâlâ zamanımı boşa harcamaktan ibaretti. Genel olarak makyaj, zamanımı boşa harcamak anlamına geliyordu çünkü işin püf noktasını hiç öğrenememiştim ama bir nedenden ötürü gözlerimin şekli ve parlak yeşil renkleri

müdavimlerimin sık sık bahsini açtıkları bir şeydi. Ve o ikisinden, burnuma saçılmış gibi görünen çillerimden biraz daha fazla bahsederlerdi.

Kirby evindeymiş gibi rahat bir tavırla kanepeme oturdu ve kırlentlere yaslandı. "Bu ihtiyar şeyi seviyorum. Bence benden daha yaşlı."

"İkimizin toplamından daha yaşlı," dedim.

Kiraladığımda dairede yatak dışında her şey vardı. Sonunda bir şilte ve yatak çerçevesi alacak para biriktirene kadar o kanepede çok gecem geçmişti. Yatak başlığını gerekli görmemiştim. Bahşışlerimi sadece temel gereksinimlere harcıyordum.

Kanepenin yanındaki yıpranmış turuncu döner koltuğa oturup Kirby'nin pipetinden gazozunu içmesini izledim.

Bileğini çevirip narin deri saatine baktı ve ardından dramatik dramatik iç çekti. "Ondan nefret ediyorum."

"Etmiyorsun."

"Beklemekten nefret ediyorum. Bu Gunnar'la olan bütün ilişkimi özetliyormuş gibi hissediyorum: beklemek."

"Sana bayılıyor. İyi bir iş bulup karısı olduğunda sana istediğin her şeyi sağlayabilmek için bütün o derslere giriyor. Daha kötü de olabilirdi."

"Haklısın. Şehirdeki en çekici şey kendisi, şu yeni oyuncağın hariç. Gerçekten de seni yemeğe çıkarmasına izin verecek misin?"

"Beleş yemek mi? Tabii ki."

Kirby ifadesiz bir sesle, "Alt katta da bedavaya yiyebilirsin," derken burnundaki elmas hızma ışıktaki parlıyordu.

Kirby'nin minicik burnu minyon hatlarına yakışıyordu, bir altmış yedilik boyu da dahil. Liseli bir amigo kızın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bedenine sahipti ve güzellik kraliçeleri gibi gülümsüyordu. İstese model ya da aktris olabilirdi ama onun yerine Springs'te garsonluk yapıyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordum, söylemek istediğini duymazdan gelerek.

Suratını astı. "Tanrım, Falyn,  z r dilerim. Alt katta beklerim."

Gitmek için ayağa kalkınca ona uzandım. "Yok be  ap al şey!"

Onu a a ı çekince somurtarak oturdu.

"Demek istediğim, neden hâlâ bu şehirden çekip gitmedin?"

Yüzü yumu adı. Omzunu silkerek, "Burayı seviyorum," dedi. "Ve Gunnar da hâlâ okuyor. Evinin yakınında kalıp çiftliğin idare edilmesine yardım ettiği sürece masraflarını annesiyle babası karşılayacak."

"Hâlâ Denver'daki tıp asistanlı ı programına başvurmayı düşünüyor mu?"

"Bu yüzden evden uzağa gitmeyip  nko ul olan dersleri UCCS'de* tamamlıyor, sonrasında CU Denver'a transfer olması acayip kolay olacak."

"Demek istediğin senin uza ına gitmediği."

"Sadece paradan tasarruf etmek için. Sonra da Denver'a ta ınaca ız. Umarım orada da bunun kadar esnek bir i  bulabilirim, bu şekilde o dersteyken çalışmam mümkün olur."

"Yapabilece inden eminim. Denver... yani Denver, Denver i te. Seçeneklerin olacaktır."

Umutla gözleri büyüdü. "Sen nereye gitmi tin? Buralarda bir yere değil herhalde."

* University of Colorado Colorado Springs: Colorado, Colorado Springs  niversitesi. -y/hn

İfademin istemsiz bir şekilde içe dönükleştiğini hissettim. "Dartmouth'ta tıp fakültesi için hazırlık dersleri alıyordum. Yani en azından o yönde ilerlemeyi hedefliyordum."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Harika bir yıldır."

"Sadece bir yıl mı? Bir ömür önceymiş gibi davranıyorsun."

"Sadece bir yıl. Ve evet, öyle geliyor."

Kirby elindeki bardağın plastik kapağının kenarıyla oynadı. "Ayrılmış ne kadar oldu? İki yıl mı?"

"Dört."

"Bütün bu yıl boyunca seninle çalıştım ve bundan hiç bahsetmedin. Annen ve babanla bir ilgisi var, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sormak için bu kadar beklemiş olmana şaşırdım."

"Birbirimize konuyu açabileceğim kadar yakınlaştığımızda vereceğin cevaptan korkmuştum."

"Konuşacak bir şey yok."

"Bunu sadece kendimi daha iyi hissetmem için mi söylüyorsun?" diye sordu. "Çünkü orada sana bir şey oluyorsa benimle konuşabilirsin. Kimseye söylemeyeceğimden emin olabilirsin, Gunnar'a bile." Mükemmel hatları üzüldüğünde daha da çarpıcı oluyor, sarkıttığında alt dudağı daha da dolgunlaşıyordu.

"Dartmouth'da başıma kötü bir şey gelmedi. Sana söyledim, ortamı sevmiştim ama eğitim almak için artık kabullenmek istemediğim bazı koşulları kabul etmem gerekiyordu."

"Ha," dedi, biraz rahatlayarak. "Annen ile baban."

"Evet. Onlar."

Kapı bir kez daha çalındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kirby bağıırıp zıplamama neden oldu, "İçeri gel!"

Kapının kolu çevrildi ve yaklaşık ortalama bir mamut büyüklüğünde, çocuksu havalı, bebek yüzlü bir adam, tişörtüne nasıl sığdıracağını bilemediği kadar çok kasa bürünmüş bir halde içeri girdi. Hızlı bir hareketle kamyoncu şapkasını arkaya çevirince, karamel renkli kısacık saçları uslu durmayı reddederek şapkanın siyah ağının içinden her yöne doğru fırladılar. Koşarak kanepeye gelip Kirby'nin yanına yerleşti. "Lanet olsun bebeğim. Özür dilerim. Siktiğimin gece dersi ve siktiğimin trafiği."

Kirby yüzünde sabırlı bir ifadeyle öne eğilip yanağını öpmesine izin verdi. Ardından uzun kirpiklerini kırptırdı.

Kimseyi kandırdığı yoktu. Gunnar çoktan affedilmişti bile.

Gunnar bana baktı. "Küfrettiğim için özür dilerim."

Elimi sallayıp özür dilemesine gerek olmadığını belirttim. "Burada kural yok." Sırtarak daireme bakındım. "Cazibesinin bir kısmı da bundan kaynaklanıyor."

Gunnar, "İş nasıldı?" diye sordu, gözleri Kirby'yle benim aramda gidip geliyordu. Konuşurken dili dişlerinin hemen arkasına denk geliyor ve inkar edilemez derecede tatlı bulduğum çok hafif bir pelteklikle konuşmasına neden oluyordu.

Gunnar doğal bir nezaket ve düşünceliliğe sahipti ama Kirby'yle dışarı çıkarlarken onlara katıldığımda ürkütücü bakışları erkeklerin istenmeyen ilgisini uzak tutmaya yetiyordu. Kirby bir süper kahramanın aşkı olmanın, Gunnar her türlü tehdidi hallettiği için asla korkmuş ya da endişeli hissetmemenin nasıl bir his olduğundan pek çok defa bahsetmişti. Her ne kadar ders çalışmadığında ya da Kirby'yle olmadığında zamanını spor salonunda

geçiriyor olsa da Gunnar'da ciddi bir vücutçunun genişliği yoktu ama uzundu ve tam da tehditkâr olacak kadar cüsseliydi. Tek hatası, fazla iyi olup herkes için her şey olmaya çalışması ve bu arada sık sık geç kalması ve tükenmesiydi.

Kirby soluk vererek bacaklarını erkek arkadaşının kucağına uzattı. "Harikaydı. Faly'n biriyle çıkacak."

Gunnar doğrulamam için bana baktı.

Omzumu silktilim. "Annemle babam geldiler. Çocuk bana teklif ettiğinde oradaydılar. Evet demek zorunda kaldım denebilir."

Gunnar başını hüzünlü bir gülümsemeyle iki yana salladı. "Zavallı çocuk."

Kirby, "Kendisi durumun farkında," dedi.

"Ha, o zaman kendi hatası, yapacak bir şey yok," dedi.

Arkamdan bir kırlent alıp göğsüme bastırdım. "Hem sadece akşam yemeğine gideceğiz. Kalbini kıracak filan değilim ya."

Gunnar, "Kirby bana çıkma teklif ettiğinde ben de ayırmasını söylemiştim." dedi kıkırdarak.

Kirby kırlenti elimden alıp Gunnar'ın kafasına fırlattı. "İnsanlara bunu demeyi bırak! Gerçek sanacaklar!"

Gunnar kırlenti yerden alıp oyuncu bir havayla Kirby'ye geri fırlatırken hâlâ sırtıyordu. "Belki de senin inanmanı istiyorum. O versiyon en azından soluk almak için bile durmadan peşinde koşmamışım gibi durmamı sağlıyor."

Kirby eriyip gitti.

Gunnar çok hafif zorlanarak Kirby'yi kucağına aldı ve dudağına bir öpücük kondurdu. Onunla beraber ayağa kalkıp Kirby'yi çabucak ayaklarının üstüne indirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gideceğinize seviniyorum,” dedim ifadesiz bir sesle. “Kamuya açık yerlerde İŞŞ’ gösterileri midemi bulandırıyor.”

Kirby dilini çıkarıp Gunnar’ın onu elinden tutarak kapıya götürmesine izin verdi. Gunnar durunca Kirby de durakladı.

Gunnar, “Yarın için bol şans,” dedi.

Kirby’nin yüzünün hatları sivrileşip yaramaz bir sırtmaya dönüştü. “Şansa ihtiyacı olan o çocuk.”

“Dışarı çıkın,” dedim.

Kanepenin koluna uzanıp kirlenti kaptığım gibi kapıya fırlattım. Gunnar da aynı anda Kirby’yi çekip kapıyı kapattı. Kirlent yıpranmış ahşaptan sekerek bronz renkli halıya düştü.

Kendimi güç bela sandalyeden kaldırıp ayaklarımı sürüye sürüye yatağa giderken bütün vücudum kurşundan yapılmış gibiydi. Önceden yattığım için yatak örtüsü zaten açıktı. Oturup ayaklarımı örtünün altına uzattım ve battaniyeyi çeneme kadar çekip kendime ve beni çevreleyen boşluğa sarındım.

Derin bir nefes alıp beş yıl boyunca kederim ve suçluluğumla, kendi yöntemlerimle başa çıkmaya uğraşmanın ardından gelen özgürlüğü içime çektim. Annemle babamın benim için gereğinden fazla karar almalarına izin vermiş olabilirdim ama bana karşı öne sürülen her nedene ve korkularıma rağmen kendimi özgürleştirmiştım. Her ne kadar annemle babam arada bir bana uğrasalar da artık bana zarar veremezlerdi.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve parlak ışıklar, beyaz duvarlar, yabancıların beni sınıksız kavraması ya da uzaktan

* İlgili Sevgi Şefkat. -çn

gelen ılıkların olduğu kâbuslarla dolu olmayan, huzurlu bir uykuya dalmak üzere birkaç defa gözlerimi kırptırıp kendimi bıraktım. Küçücük daireme taşınmamın üstünden bir ay geçtikten sonra kabuslarım sona ermişti. Artık servis ettiğim omletleri, çiz kekleri ve güneş çayını ve üstüne de Chuck'ın fırına ettiği küfürlerle Phaedra'nın müşterileri oturtmak için ısrar edişini görüyordum. *Normallik*, insanın karşılanması imkânsız, insanı boğan beklentilerden de kurtulmasını sağlıyordu.

Derin bir nefes alıp verdim ama rüyamda Bucksaw'ı görmedim.

Taylor'ı gördüm.

Üçüncü Bölüm

Alarm mızırdanarak beni bilinçsizliğimden çekip alınca erteleme tuşuna basmak için uzandım. Pike bacaklarıma dolanmıştı ve battaniye de her gece olduğu gibi yere düşmüştü.

Gerinip yavaşça oturduktan sonra yatak odası penceresinden içeri dolan parlak gün ışığına baktım. Beyaz duvarlar ışığın daha da parlak görünmesine neden oluyorlardı ama Phaedra'dan tek bir şeyi değiştirmesini bile istemeye cüret edemiyordum. O ve Chuck, para biriktirebileyim diye bu daireyi bana neredeyse bedavaya vermişlerdi.

Küçük dolabıma depoladığım yirmi kadar v yaka tişörtümden birini üstüme geçirdim ve mahalledeki ikinci el dükkânından aldığım favori pantolonumu giydim. Bu rengi atmış dar pantolonu daireye taşındıktan, Bucksaw'dan ilk çekimi aldıktan ve Phaedra arabamda uyuduğumu öğrendikten sadece birkaç gün sonra almıştım, yani babamlar arabamı çektirip sattıktan tam on gün sonra.

Annemlerin evindeyken bir yatak odası dolusu tasarımcı elinden çıkma elbisem ve ayakkabım olabilirdi ama dairemdeki dolabımda hâlâ bol bol boş yer vardı. Kaçışım-
dan önce bir çantaya doldurduğum şeyler dışında, makyaj malzemeleri, su, atıştıracak bir şeyler ve ayakkabı kutusu, elimdeki tek şey arabam ve üstümdeki elbiselerimdi.

Bucksaw'da geçirdiğim beş yıl bana birkaç tane daha kot pantolon, üç şort ve yaklaşık bir düzine tişört kazandırmıştı. Gidecek yerin olmadığına yoklukla yaşamak kolay.

Saçımın üst kısmını bir tokayla toplayıp kâküllerimi aşağı sarkıttım ki bu da, her gözümü kırptığımda kirpiklerime takılacakları anlamın geliyordu.

Hep lanet olası gözlerime giriyorlar.

Falyn Güzellik Salonu'nda saçlarımı kestirme zamanı çoktan gelmişti. Makasın durduğu çekmeceye bakıp yakışıklı ama kesinkes bahtsız hotshotla olan randevumu düşünüp aksi yönde karar verdim. Rüyamda gördüğüm, yandan bakışıyla bile orgazm olmamı sağlayan mükemmel versiyonuyla rekabet etmesinin imkânı yoktu, dolayısıyla zihnim onu çoktan hayal kırıklıklarımın arasına eklemişti bile.

Yüzümü ovalayarak yıkayıp sabah rutininin kalanını bitirdikten sonra önlüğümü kaptığım gibi kapımı açtım. Bileğimin çevik bir hareketiyle kapıyı kilitledikten sonra dar koridordan ve on beş basamaktan hızla indim ve işte yeniden Bucksaw'daydım.

Chuck hazırlık masasındaydı ve Phaedra da kasadaki paraları sayıyordu; sabah güneşi saçlarındaki gümüş renkli telleri aydınlatıyordu.

"Sanki hiç gitmemişim gibi," diye beyan ettim.

Phaedra bana, "Bunu her sabah söylüyorsun," diye seslendi.

"Her sabah öyle geliyor."

Chuck, "Bunu da her sabah söylüyorsun," dedi. Şurup içinde yüzen, üstlerine bir tutam krem şanti ve dilimlenmiş çilek kondurulmuş bir tabak dolusu pankeki mutfakla yemek alanının arasındaki pencerenin önündeki tezgâha koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tabağı alıp, "Kayda geçilmesi için söylüyorum, şu anda buradan ziyade olmayı isteyeceğim tek bir yer var," dedim.

Chuck, "Bir gün oraya gideceksin," dedi.

Phaedra sesinde bir uyarı tınısıyla, "Evet, çocuktan bahsedelim," diye lafa girdi. "Acayip tatlı."

"Başa çıkamayacağım bir durum yok." Az önce ağzıma tıktığım bir çatal dolusu pankek yüzünden sözcüklerim karmakarışık çıkmışlardı.

Chuck kollarını, göğüs hizasının hemen altına denk gelen mutfağa açılan pencerenin tezgâhında kavuşturup, "Seni buradan mı alacak?" diye sordu.

Tezgâh yoğun olduğumuzda en az altı tabağı yan yana dizebileceğimiz kadar büyüktü.

Hector mutfağa açılan çifte kapıyı açıp girerken soluna baktı.

Chuck, "Günaydın," dedi.

Hector, "Günaydın Bay Chuck," deyip barın ucundaki bir tabureye oturdu. Mutfaktan getirdiği omletin dörtte birini ağzına tıkmadan önce kısa bir dua etti.

Hector'un oturduğu yerin üç metre arkasında daireme çıkan merdiven vardı.

Phaedra, "Neye bakıyo'n öyle Falyn?" diye sordu.

"Eskiden Bucksaw'a giren herhangi birisinin o merdivenden çıkabilecek olması beni çok rahatsız ederdi."

"Meraklı müşteriler için hiç sabrımın olmadığını öğrenene kadar."

Chuck güldü. "Çocuklara bile. Şu Morrislerin oğlunu ağlattığın günü hatırlıyor musun?"

"Yuh artık Chuck, çocuk artık ortaokula gidiyor. Bunun peşini hiç bırakmayacak mısın?"

Chuck, "Hayır," dedi. "Çünkü konuyu açtığımda yüzünde beliren ifadeyi seviyorum."

Chuck, yemek penceresindeki yerinden ileriye bakıp önünde taburelerin dizili olduğu uzun bar tezgâhını süzdü. Kasa ile iki içecek masasını ana yemek alanından ayırıyordu. O dar alan Kirby'yle bana bir ana üsmüş, siparişlere dönmeden önce birkaç saniyeliğine soluklanabileceğimiz bir yermiş gibi geliyordu.

Bar taburelerinden birinin üstüne oturup mutlu mesut şurup içindeki pankeklerimden bir yudum aldım.

Chuck, "Konuyu değiştirip sorumu yanıtlamadın Falyn," dedi.

Chuck'a yanıt vermek için ağızımdaki o tatlı, süngerimsi pankek yudumunu aceleyle yutmak gibi bir niyetim yoktu ama kabalık etmek istemiyordum. "Beni buradan alıp almayacağını bilmiyorum. Ondan haber almadım."

Phaedra kasanın çekmecesini kapatıp, "Geleceğine bahse varım," dedi. Kollarını kavuşturdu. "Ama bir centilmen değilse de..."

"Biliyorum," dedim. "Onu gırtlğından yumrukluyorum."

Phaedra havayı yumruklayıp, "Akıllı kız," dedi. "Bundan nefret ederler."

Chuck mutfaktan seslenip, "Haklı," dedi. "Bundan nefret ederiz!"

Bir kahkaha attım, Chuck'ın gırtlğından yumruklanmayı hak edecek bir şey yapmaktansa yemekleri karıştırmakta kullandığı elini keseceğini biliyordum. Ellerini tertemiz önlüğüne silip turuncu-kahverengi izler bıraktı.

Chuck'ın yüzündeki ifadeyi görünce, tam pankeki ısırırken durup, "O-oh," dedim. "Benimle o konuşmayı yapmayacaksın, değil mi? Lütfen yapma." dedim.

Chuck, "Bu çocuğun olayı nedir? Senin motivasyonların hakkında endişeliyim ama onun niyeti beni daha çok endişelendiriyor," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Phaedra ısıldayan gözlerle kocasına baktı, kırk altı yıldır devam eden aşklarının gücü tek bir soruyla iki katına çıkmıştı.

Lokmamı çiğnemeyi bitirdim ve sonra da ağzımı bir peçeteyle sildim. Peçeteyi dertop edip kucağıma bıraktım.

Blaire'in sakinleştirici ama esneme payı bırakmayan sesi kafamda yankılandı.

"Yanlış çatal Falyn."

"Çorbamızı o şekilde içmiyoruz Falyn."

"Eğer düzgün davranmazsan sahip olmaya değecek hiçbir adam seninle olmak istemez Falyn."

"Senin fikirlerin gibi kaba konuları masamızda tartışmıyoruz Falyn."

Özgürlüğüme kavuşmamdan sonra dahi, üstüme bu derece sert bir şekilde empoze edilen adabımuaşeret kurallarını kullanmam gerektiğini hissettiğim zaman, sırf Blaire'e gıcıklık olsun diye edepsizce davranırdım. O beni göremiyor olsa bile isyan etmek kendimi iyi hissetmemi sağlardı.

Ayrıldıktan neredeyse beş yıl sonra bile bu alışkanlıklarımın bir türlü ölmemesi beni çileden çıkarıyordu. Tıpkı annemle babamın beni kontrol etme ve Colorado'nun vali konağında yaşayacak ailenin nasıl olması gerektiğine dair belirledikleri kalıba uydurmak için duydukları ihtiyaç gibiydi bu.

Phaedra, "Falyn," deyince insanı rahatlatan, boğuk sesi beni çocukluğumdan alıp Bucksaw'a geri getirdi. "İyi misin ufaklık?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Onun... onun niyetinin ne olduğunun bir önemi yok. Sırf William uyuz olsun diye ona evet dedim."

"O zaman neden o anda dediğini yapacaksın ki?" diye sordu Chuck.

Sırtarak, "Çünkü ben annemle babama yalan söyledim o da bozuntuya vermedi. Hem zaten umurunda da değil. Sadece kolayından yatacak bir kız arıyor."

Chuck bana yüzünde boş bir ifadeyle baktı ve sonra da görüş alanımdan çıkana dek yavaşça çifte kapıya doğru geriledi.

Phaedra kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu adamın sonu olacaksın. Seni kendi çocuğuymuş gibi seviyor. Bırak da hâlâ bakire olduğuna inansın." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz donup kaldı ve gözleri büyüdü. "Of, tatlım, çok özür dilerim."

"Zaten bakire olmadığımı bildiğini düşünüyorum," deyip özür dilemesine gerek olmadığını gösteren bir hareket yaptım.

Phaedra gözle görülebilir derecede sarsılmış olarak, dünya çapında meşhur güneş çayını demlemeye döndü.

Ayağa kalkıp barın öbür tarafına yürüdüm. Ona arkadan sarılıp çenemi boynuna yasladım. "Sorun değil," dedim yumuşak bir sesle.

"Şu kahrolası koca ağzıma lanet olsun," burnunu çekti, "Ve küçük beynime de."

Onu arkasına çevirip gözlerime bakana kadar bekledim. "Yumuşak kalbine lanet olsun."

Alt dudağı titredi ve sonra da küçük bir sarılma için beni kendine çekti. Buruş buruş eliyle sırtımı sıvazladı. "Hiç kendi çocuğumuz olmadı. Bir tek Kirby'yle sen varsınız. Şimdi, hadi çık git buradan. Git de biraz iş yap Tanrı aşkına," deyip çay sürahisine döndü.

Arkama uzanıp aldığım peçeteyi ona verdim. Peçeteyi yüzüne götürüp gözlerini kuruladığını hayal ettim çünkü sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Yürü dedim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tabii han'fendi." Koşarak barın arkasından çıktım ve tabağımı aldım. Mutfağa yürürken pankekimden kalanları da ağızıma tıktım.

Pete, yuvarlak, kel ve asık suratlı, Chuck'ın yanında durmuş her sabah yaptığı gibi mutfağın hazırlanmasına dair her konuda yardımcı oluyordu.

Hector çoktan lavabonun başına geçmiş, çatal bıçakları cilalıyordu. Tabağımı alıp, "Günaydın Bayan Faly'n," dedi. Hortumu aşağı çekip camla plastik arası bir malzemedен yapılmış tabağı duruladı.

"Bin defa söyledim Hector..."

Hector süt dökmüş kedi gibi gülümseyerek "Söylemenize gerek yok bayan. Biliyorum," dedi.

Pete gülümsedi. Kendi halinde tavuk marine ediyordu.

O üçü ve kendi buluşu olan tarifleriyle Bucksaw'u meşhur eden Phaedra, mutfak ekibini oluştuyordu.

Chuck boş bir bakışla özel sosunu hazırlıyordu, akli uzak yerlere gitmişti. Bileğinin tersiyle ıslak yanağını sildi ve doğramaya devam etti. Bana bakıp başını iki yana salladı. "Lanet olasıca soğanlar," deyip diğer yanağını sildi.

"Hı hı," dedim şüpheyle.

Ailede yumuşak kalpli olan tek kişi Phaedra değildi.

Pete çarpık bir gülümsemeyle patronuna baktıktan sonra işine döndü.

Hector'un çatal bıçakları dizmesine yardım ettim. Sonra da barın arkasındaki gazoz sebiline kola şurubu doldurdum, pencereleri temizledim ve pırıl pırıl olduğundan emin olmak için yemek alanını bir kez daha kontrol ettim.

Gunnar saat tam sekizde Kirby'yi bıraktı ve o da her sabah yaptığı gibi kollarını kavuşturup kapının önünde durdu. Neden bu kadar erken gelmekte ısrar ettiğini bilemiyordum. Saat dokuza kadar açılmıyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıyı açtım ve o içeri girdikten sonra kilitledim.

Yemek salonunda yürürken, "İşte geldim!" diye anons etti; her sabah yaptığı başka bir şey.

Phaedra ifadesiz bir sesle, "Medyaya haber vereyim," diye espri yaptı.

Kirby, Phaedra'ya dilini çıkardıktan sonra çift kanatlı kapıyı iterken bana göz kırptı, kanatlar o geçtikten sonra bir süre vahşice sallanmaya devam ettiler.

Phaedra, "Şu lanet olası kapıyı kıracaksın bir gün!" diye seslendi.

"Özür dilerim." Kirby acele ediyordu ama samimiydi, baharatlıkları taşıırken koyu renk at kuyruğu sallanıyordu.

Her masadaki baharatlıkları doldurmaya başladığında birbirlerine bilgiç bilgiç gülümsediler.

Phaedra, Kirby'ye bakıp başını sallayarak, "Bu veledi anne ve babasının çok çalışıp onu hep yalnız bıraktıkları afacanlık günlerinden beri tanırım," dedi.

Kirby, "Seni duyabiliyorum," diye seslendi.

"İyi!" diye patladı Phaedra. "Her gün, tam Kirby'nin Columbia İlkokulu'ndan çıkıp kafenin önünden geçeceği sırada kendime turşulu ve acı mayonezli ızgara tavuk panini yapardım."

Kirby ukala ukala sırıttı. "Ve her defasında da büyüülü bir şekilde iştahını kaybederdi."

"Sırf o küçük karga kafanı kapımdan içeri soktuğunda kurt gibi acıkmış olacağını bildiğimden," dedi Phaedra, azarlamayla zevzekliğin karışımı bir sesle. "Ağzı doluyken durmadan konuşup gününün nasıl geçtiğini anlatıp dururdu, bir yandan da zavallı paninimi hiç acımadan yiyip bitirir ve bir teşekkür bile etmeden ağzını kolunun yenine silip annesinin garsonluk yaptığı, birkaç blok ilerideki Old Chicago'ya giderdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kirby bir tuzluğun kapağını yerine taktı. "Bu tam olarak doğru değil."

"Doğru," dedi Phaedra tükürürcesine. "Ağzını peçeteye silerdi. Bazen."

Kirby karabiberliğin kapağını çıkarırken başını sallayıp kıkırdadı.

Saatın kaç olduğunu fark edip Kirby için baharatlıkların kapaklarını çıkarmaya başladım ve o da hızlandı.

"Bu dünyada, buna Chuck da dahil," deyip başımla mutfağı işaret ettim, "sana dil çıkarıp üstüne başka birisine ne yaptığını anlatacak kadar hayatta kalabilecek bir tek Kirby var."

Phaedra kaşını kaldırıp bana bakarak, "Hayır. Benim iki kızım var ve ikisinin de saçmalıklarını çekiyorum," dedi.

Boğazımda beliren yumruyu geçirmek için yutkundum. Phaedra, hep en az beklediğim ama en çok ihtiyaç duyduğum anlarda, bana kendimi ailedenmiş gibi hissettirmeyi başarıyordu.

Bana yaklaşırken tezgâhtan bir havlu aldı. Havluyu omzunun üstüne atıp saatine baktı. Beni, camdan duvara ve dışarıya park etmiş insan dolu üç arabaya çevirdi.

Açık tuzluğu tuttuğum elimi kaldırıp en sevdiği sonesini ezberden okumaya başladı, "Sürgünlerin anası! Feneri tutan elinden! Tüm dünyaya yayılır o hoş geldin ışığı; buyurur o ılıman gözleri!"

Her dizenin ardından yukarıdaki elimi salıyor ve tuzlar bir başlayıp bir duran bir kar fırtınası gibi üstümüze dökülüyordu.

"Bitkin düşmüşleri, zavallıları ver bana; özgürce soluk almaya hasret, biçare kalabalığı getir. "

Phaedra okumayı bitirdikten sonra elimi bıraktı ve ben de saçlarımdaki beyaz tuz tanelerini silkeledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Phaedra içini çekti. "Artık kimse böyle konuşmuyor."

"Sen konuşuyorsun," dedi Kirby.

"Tanrım, bu ülkeyi nasıl seviyorum bir bilsen."

Kirby surat yaptı. "Katıldığıın protestoların kayıtlarına bakan herkes bunu anlar. Bu şiirin bütün bunlarla ne alakası var?"

Phaedra çarpılmış gibi kaldı.

"Emma Lazarus'un," dedim.

Kirby'nin ifadesi değişmedi.

Devam ettim. "Bu sone, Özgürlük Anıtı'ndaki plakada yazılı."

Nihayet neden bahsedildiğini anlayınca Kirby'nin dudakları kıvrılıp O şeklini aldı.

Phaedra gözlerini yuvarladı. "Sevgili İsa Efendimiz, hepimize yardım et."

Kirby, "Ben süpürgeyi alırım," deyip arka odaya koştu.

Phaedra mutfağa gidene kadar homurdandı. Tarihin önemli parçalarının bilinmemesi ya da insanların genel kültür eksiklikleriyle karşılaşınca heyheyleleri geliyordu.

Kirby elinde süpürge ve faraşla çıkageldi. "Siktir. Mezuniyetten sonra bütün bu haltları unutmaya çalışmıştım. Yaz tatilindeyiz. Bana biraz müsamaha göstermesini beklerdim."

"Uzun bir gün olacak," deyip süpürgeyi aldım.

Kirby'yle yere dökülen tuzları temizlemek için çalıştık ve sonra da o elinde faraş çöp kutusuna koşturdu ve ben de kutuyu açık tuttum. Ön tarafta park etmiş duran arabaların içindeki insanlar kıpırdanmaya başladılar ve Kirby süpürgeyi arka odaya götürüp döndüğünde, müşteriler kendilerine yer gösterilmesini beklemeye başlamışlardı.

Kulağıma, "Baharatlıkları bitirmedim," diye fısıldadı.

"Tamamdır," deyip işini bitirmek için koşturdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saate bakıp programın nasıl bu kadar gerisinde kaldığımızı merak ettim. Normalde açılıştan on dakika önce hazır olurduk.

Phaedra ruh halini müşterilere belli etmiyordu ama Kirby'yle benim onu gülümsetmek için ekstra gayretle çalışmamız gerekti. Güneş çayı dolu koca bir sürahi yere düşüp patladı ve Hector da üst üste dizili bir sürü tabağı tuzla buz etti ve ben de tuzluklardan birini sıkıca kapatmadığım için Chuck'ın, içine saçıma dökülenden de fazla tuz dökülen bir peynirli biftekli sandviçi ikinci defa yapması gerekti.

Kirby yazar ile asistanına yer gösterdi, iki günde ikinci ziyaretleriydi.

Gülümseyerek, "Tünaydın," dedim. "Yeniden geldiniz, ha?"

Yazar, "O kadar iyisiniz ki, gitmeden önce Cuban'ı denemek istedim." dedi.

Bir adam Phaedra'ya yüksek sesle, "Ben bunu ısmarladım," dedi.

Dwayne Kaufman kendi başına bir köşede oturmuş, hamburgerinin üstteki ekmeğini yere attıktan sonra başparmağını yalamaya başlamıştı.

"O-oh," diye fısıldadı Kirby kulağıma. "Dwayne yine içmiş. Polisi çağırırsam mı?"

Başımı iki yana salladım. *Kim öğleden önce sarhoş olur?* "Bırak Phaedra halletsin."

"Ketçap olmasın dedim! Ve bu lanet şey soğuk!" diye bağırdı Dwayne.

Phaedra, "Özür dilerim tatlım," dedi. "Hemen düzeltireceğim Dwayne." Dwayne'in tabağını alıp koşturarak çift kanatlı kapıdan içeri girdi.

Dwayne arkasından, "Ben senin tatlın değilim!" diye bağırdı. "Amma boktan bir kafe burası ya."

Dwayne'in yanına gidip gülümsedim. "Chuck siparişini hazırlarken sana bir kahve verebilir miyim?"

"Siktir git," diye homurdanıp yüzünü bana çevirdi ama gözlerini yerden ayırmadı. "Sadece siktiğimin burgerinin istediğim şekilde gelmesini istedim. O kadar zor bir şey mi lan bu?"

Çay bardağı yarı yarıya doluydu ama Phaedra dönene dek onu meşgul etmek istiyordum. "Phaedra bunun üstünde çalışıyor. Bırak sana biraz daha çay getireyim," deyip bardağını aldım.

Bileğimi tuttu. "Çıtır memelerini de alıp defol git!"

Elimi kurtarmak için geri çekilince ayağıma biraz çay sıçradı ve hemen ardından başka bir büyük el Dwayne'in bileğini kavrayınca ayrısı bir kez daha oldu.

Dwayne de ben de donup kaldık.

Taylor aniden yanımda belirmişti. "Az önce ona ne dedin?" Sesi alçak ve meşum geliyordu.

Konuşmaya başladım ama Dwayne elimi bırakıp sinirli sinirli güldü.

"Başka çay istemiyorum," diye homurdandı. "Sadece yalnız bırakılmak istiyorum!"

Taylor, Dwayne'in elini bırakıp geri çekilip Phaedra'ya yer açtı.

Phaedra, "Al bakalım Dwayne. Çizburgerin yeni pişti. Ketçapsız. Çok özür dileriz," dedi gerekenden yüksek bir sesle.

Benimle Dwayne'in arasına girince geriye doğru bir adım attım.

"Bunun tadı nasıl? Daha iyi olmuş mu?" diye sordu.

Dwayne bir lokma aldı. Gözlerini kapatıp vahşi bir hay-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

van gibi çiğnerken, ağzından ekmek ve soğan parçaları dökülüyordu. "Evet. Gereğinden uzun sürdü ama evet."

Phaedra bana yapacak bir şeyler bulmamı işaret etti ve Taylor'a bir bakış attı ama ne anlama geldiğini çıkaramadım.

Taylor'a masasına kadar eşlik ettim. Bu defa yalnız oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedim. "İçecek olarak ne istersin?"

"Şu meşhur kirazlı kolalarından birini alayım lütfen."

"Hemen geliyor," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Hey," deyip daha bir adım atamadan dirseğimi dürttü, "kızdın mı?"

Duraklayıp Dwayne'e baktım. "Ben hallediyordum."

"Sana inanıyorum."

"Dolayısıyla araya girmene gerek yoktu," diye tısladım.

"Büyük ihtimalle yoktu."

"İşime karışma. Senin yardımına ihtiyacım yok. Asla yok."

Öfkemi hiç umursamadan arkasına yaslandı. "Tamam."

"Bu mu? Sadece tamam mı diyeceksin?"

Güldü. "Seni anlıyorum."

İçecek masasına giderken beni izlediğini hissedebiliyordum.

Yazarın masasında durup, "Özür dilerim," dedim. "İçecek olarak ne istersiniz?"

Kadın başını iki yana salladı, gözleri parlıyordu. "Haf-talardır bu kadar eğlenmemiştim. Portakal suyu alayım."

Asistanı, "Ben de mango sunrise alayım," dedi.

Başımla onaylayıp yürümeye devam ettim. Dwayne bardağını önüme uzattı ve ben de doğruca ıskalayıp hem onun hem de kendimin üstüne çay döktüm.

İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp avuçlarımı dışarı doğru uzattım ve çok geç olsa da parmak uçlarımla üstüne kalktım. "Of kahretsin, sana hemen bir tane daha getiriyorum."

Aynı anda, "Dikkat etsene siktiğimin orospusu!" diye bağırdı. Ayağa kalkıp tepeme dikilirken, sandalyesinin ayakları zemine sürtünerek çığlık gibi bir ses çıkardılar.

"Tamamdır, işte şimdi sinirlendirdin beni." Taylor'ın gergin sesi salonun diğer yanındaki koltuğundan geldi.

Bir an sonra yanıma gelmişti. Dwayne'i kafakola aldı ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Hayır! Dur! Lütfen!" diye yalvardım.

Her sözcüğüm Dwayne'in karşı çıkışlarıyla karışıyordu.

Salondaki herkes donup kalmış, Dwayne'in kollarını sallayıp Taylor'ı boş yere itmeye çalışmasını izliyordu.

Ağzımı kapadım ve Kirby karşılama masasından çaresizce olup biteni izledi. Taylor'ın kapıdan çıkmasından hemen önce, Phaedra iki parmağını kullanarak o meşhur ısıklardan birini çaldı, tıka basa dolu lise futbol stadyumlarında bile duyulabilen ısıklardan birini. Tiz sesi duyunca irkildim.

"Kes şunu!" diye buyurdu Phaedra.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Hem Chuck hem de Hector pencereden dışarıyı izliyorlardı. Dwayne mücadele etmeyi, Taylor da Dwayne'in ensesini bıraktı.

"Müşterilerimi benden başka kimse dışarı atamaz!" Phaedra, Dwayne'e doğru yürüyüp gözlerini kıstı. "Sen az önce garsonuma sözlü tacizde mi bulundun, ha?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dwayne beni işaret edip, "Şu siktiğimin çayını her tarafıma döktü," dedi.

“Burasi aile dostu bir işletmedir ve sik sözcüğünü kullanmayız!” Phaedra hangi kelimeyi kullanmadığımızı söylerken sesini bağırarak kadar yükseltmişti. “Biraz adabımuaşeret öğrendikten sonra gel Dwayne!” Geri döndü. “Aslında düşündüm de, o zaman bile dönme!” Taylor’a baktı. “Çöpü dışarı at ufaklık.”

Taylor kollarını kavuşturup öfkeyle Dwayne'e baktı. Dwayne karşı çıkmadan utanç içinde dışarı çıktı.

Phaedra, kafedeki diğer müşterilere ısıls ısıls bir gülümsemeyle baktı. "Herhangi bir şeye ihtiyacı olan biri var mı?"

Müşterilerin çoğu başlarını hayır anlamında salladı. Yazarla asistanı sessizce oturuyorlardı ve o kadar keyifli görünüyorlardı ki az sonra alkışlamaya başlayacaklarını düşündüm.

Bar tezgâhının arkasına geri çekildim.

Kirby peşimden geldi. "Oha. Siktir, bu acayip sekiydi," derken sırtını Taylor'ın olduğu tarafa dönmüştü. "Daha yola koyulmadan onu kaldırımda bırakıp gitme planını gözden geçiriyor musun?"

“Evet,” dedim gelmiş geçmiş en kötü kirazlı kolay yaparken. Bardağı alıp tezgâhın diğer tarafına geçtim ve uygun adım ilerleyip sertçe masasına koydum.

Taylor eğlenmiş gibi görünüyordu ve bu da kızgınlığını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Bu geceki programımızı iptal etmem lazım," dedim.

"Önceden verdiğin bir sözü mü unutmuşsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırptıstırdım. "Hayır."

"İşin bitene kadar bekleyebilecek ailevi bir kriz mi var?"

Suratımı astım. "Hayır."

"O zaman neden bu geceyi iptal ediyorsun?"

"Çünkü sen bir zorbasın."

Göğsüne dokundu. "Ben mi zorbayım?"

Dişlerimi sıkarak, "Evet," derken sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. "Müşterileri o şekilde derdest edemezsin."

"Az önce ettim." Arkasına yaslandı. Kendisinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Patronunu duymadın mı? Benden tam olarak bunu yapmamı istedi."

Tiksintiyle üst dudağımı kaldırdım. "Ve senin de hoşuna gitti. Çünkü sen zorbanın tekisin. Ben de zorbalarla çıkmam."

"Harika."

"Harika mı?" Sesim bir oktav yükselmişti.

"Ne dediğimi duydun." Taylor kollarını kavuşturdu; canı sıkılmış, alınmış ya da kızmış olmanın tam tersi bir ruh halindeydi.

Herkesin içinde onu reddetmemin yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi sileceğini ummuştum. "O zaman neden gülümsüyorsun?"

Baş parmağıyla burnuna dokunurken kolundaki kaslar gerildi. "Fikrini değiştireceğini düşünüyorum."

Bir adım attım ve sesimi alçak tutup, "Bunu istesem de yapmam ve bu noktaya geldikten sonra dünya yansa da yapmayacağım." Arkama dönüp masalarım ile ilgilendim.

Öğleden sonra olmuştu ve saatler geçtikçe yoğunluk artıyordu. Taylor'ın masasını kontrol etme zamanı geldiğinde onun gitmiş olduğunu fark ettim, yirmi dolarlık bir banknot bırakmıştı. Parayı elime aldım. Sadece o berbat kirazlı kolayı ısmarlamıştı, dolayısıyla on yedi dolarlık bir bahşış bırakmış oluyordu.

Duyduğum şaşkınlığı ve takdir duygusunu bastırmak için yutkundum ve banknotu önlüğümün cebine koyup masasını temizledim. Bardağı Hector'a götürüp ellerimi yıkadım.

Chuck, "Belki bir miktar sert davranmış olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Kime?" diye sordum.

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Pisliğin teki. Ona durumun kontrolüm altında olduğunu söylemiştim. Kalkıp olay çıkardı."

Chuck ne olmuş canım, dermiş gibi elini salladı. "Dwayne hak etmişti. Phaedra yıllardır onu dışarı atmak istiyordu. Senin işe başlamandan önce kızıp bir masa devirmişti."

Ağzım açık kaldı.

Basınçlı suyun sesi kesildi ve Hector konuşmaya başladı "Bunu yapan birinin tekrar gelmesine izin vermek hiç de Bayan Phaedra'nın yapacağı bir şeye benzemiyor."

Chuck omzunu silkti. "Dwayne hep böyle değildi. Birkaç yıl önce karısı onu bırakıp gitti. O da aralıksız içmeye başladı. Phaedra huysuzluk yapmasına katlanıyordu çünkü onun için üzülmüyordu herhalde."

Hector'la bakiştık.

"Yani Taylor'ın onu o şekilde tutup dışarı attığı için bir zorba olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

Chuck başını İki yana salladı. "Aynı şeyi yapmanın hayalini kurmuşluğum var."

"Ama o senin karın. Onun gururunu koruyor olman normal. Bunu anlıyorum," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Haklısın ama haksızsın."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

“Şu Taylor denen çocuğun kolay bir şey peşinde olduğunu sanmıyorum. Tam tersi. Ve tam da aradığı şeyi bulduğunun farkında olduğunu düşünüyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Sıkı tutunsan iyi edersin anlamına geliyor. Onun gibi adamlar senin gibi bir kız bulduklarında kolay kolay pes etmezler.”

Bir kahkaha attım. “Denesin bakalım.”

Chuck pis pis sırtıp ocağın üstündeki yemeğe döndü.

Dördüncü Bölüm

Pheadra, "Sıvışsan iyi edersin ufaklık," dedi. "Hazırlanman lazım, değil mi?"

Kıyafetime baktım. "Ne için?"

"O çocukla, üstünde önlükle mi buluşacaksın?"

"Hayır, o çocukla hiçbir yere gitmeyeceğim."

Phaedra başını iki yana sallayıp o geceki son masasıyla ilgilendi. Sadece birkaç sandalyede daha oturanlar vardı. Kapanış saatini birkaç dakika geçmişti, Kirby çoktan yerleri silmişti ve şimdi de dondurma makinesini söküyordu.

Phaedra'nın masası hesabını ödedi ve o, küçük aile ön tarafa park ettikleri arabalarına yürürken onlara el salladı. Barın sonundaki tabureye oturup bahşişlerimi saydım. Kirby, Gunnar'la buluşmak için kapıya giderken mutlulukla küçük bir deste aldı: masaları temizlemek ve eksiksiz hosteslik becerileri sayesinde hak ettiği pay. Gunnar ona sarılıp öpmek için eğildi ve dev gibi kollarını küçücük bedenine sardı.

Kirby, "İyi geceler," dedi.

Ben de fısıltı olmanın bir tık üstünde bir sesle, "İyi geceler," dedim.

Phaedra'yla Chuck ikisine el salladıktan sonra Gunnar kapıyı kız arkadaşı için açtı. Kirby yanından geçip çıktıktan sonra beraberce, Gunnar arabayı nereye park ettiyse oraya yürüdüler. Restoranın arkasındaki dar sokakta

ikisinin bir arada yürüdüklerini ve Kirby'nin büyük olasılıkla bir an bile tedirgin olmadığını düşündüm.

Kapı yine çaldı ve yarı yarıya Gunnar'la Kirby'yi görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım. İlk defa bir şeylerini unutmuş olmayacaklardı. Ama onlar yerine Taylor'ın karışılama masasının yanında durduğunu gördüm.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Çift kanatlı kapı birkaç defa sallanıp durarak net bir şekilde Phaedra'nın mutfığa sıvıştığını bildirdi.

"Seni yemeğe çıkarmak için geldim."

"Ben yemeği iptal ettim," deyip kalan bahşişleri de önlüğümün cebine tıktırdım.

"Biliyorum."

Başımı öne eğdim, canım daha şimdiden sıkılmıştı. "Senin gibi üniformalı tiplerin olayı nedir? Kadınlar tarihsel olarak sizin iş kolunuzu romantize etmişler diye, otomatik olarak sizinle çıkmalarının garantilendiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, sadece açım ve bir şeyler yerken seninle takılmak istiyorum."

"Kapandık."

"Yani?" derkenki saflığı samimiydi.

"Yani gitmen gerekiyor."

Taylor ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "İnan ben de gitmek istiyorum. Benim ciğerimden nefret eder gibi olduğun gerçeğine tamamen kayıtsız değilim. Doğuştan şirret kadınlar pek ilgimi cezbetmiyorlar."

"Doğru. İlerleme yarlısı gözükmek için hesabı ödeme- ne izin vermeyen kolay kadınları tercih ediyorsun ve hepsi de, gecenin sonunda etkileyici saksafon teknikleriyle bir şekilde seni bağlamayı umut ederek hotshot hayranı klişesine dönüşmeye fena halde hevesli oluyorlar."

Taylor gülmekten tıkanı ve oturduğum yere kısa mesafe kala durup bara yaslandı. "Beni tamamen çözmüş gibi görünüyorsun, değil mi Ivy Leauge?"

"Affedersin?"

"Psikoloji öğrencisi miydin? Şiddete olan eğilimimi analiz edip sonra biraz da Freud'dan alıntı parçalayarak beni sarsmak mı istiyorsun? Akademik becerilerinle beni ezmeye mi niyetlisin? Dur tahmin edeyim. Brown'a mı gittin? Yale'e mi? Amma da büyük olay hakikaten. Doktoram olmayabilir ama üniversiteye gittim. Beni korkutamazsın."

"Dartmouth. Ve halk üniversiteleri" sayılmaz."

"Bütün kalbimle itiraz ediyorum. İşletme lisansım ve kadın çalışmalarında yüksek lisansım var."

"Buna hakaret derler. Kadın çalışmaları dersi verilen bir sınıfa yüz metre bile yaklaşmadığına eminim."

"Bu doğru değil."

Perçemlerimi yüzümden çektim, bunalmıştım. "Kadın çalışmaları mı?"

Kılını bile kıpırdatmadı.

"Neden?" dedim öfkeyle.

"Çünkü günümüzde önemli bir konu."

Dudaklarım birbirinden ayrıldı ama ağzımı yeniden sımsıkı kapattım. Ciddiydi.

"Tamam, yüksek lisans derken şaka yapıyordum ama kadın çalışmalarına dahil birkaç ders aldım. Verilen metinlerin, tarihin doğru tarafında yer aldıklarını düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım.

* A.B.D.'nin en seçkin ve köklü 8 vakıf üniversitesine verilen isim. -yhn

** Community College: Öğrencilerin fiziksel olarak eğitim mekânında bulunmalarını gerektirse de statüsü, Türkiye'deki açıköğretim üniversitesiyle benzer olan eğitim kurumları. -çn

"Ben üniformalı tiplerden olabilirim ama eğitimliyim. Illinois'daki Eastern Devlet Üniversitesi'ne gittim ve orası büyüklüğüne göre gayet iyi bir okul."

"Bir dakika. Illinois mu dedin?" Aniden daralan boğazımı rahatlatmak için yutkundum.

"Evet ve haklısın. Aynı zamanda palavra sıkmak üstüne doktora yaptım ve hepsini yutacağını çok önceden anladım."

"Eastern Devlet Üniversitesi, Eakins kasabasına ne kadar uzak?" diye sordum.

Taylor'ın yüzü asıldı, bu sorularıyla nereye varmak istediğimi anlayamıyordu. "EDÜ, Eakins'te. Neden soruyorsun?"

Kalbim hızlandı, göğsümün içinde o kadar sert çarpıyordu ki başım zonklamaya başladı. Soluk almak otomatik bir şey olmaktan çıkmıştı. Havayı içime çekip sonra da dışarı veriyor, sakın kalmaya çalışıyordum. "Peki, oraya sık sık geri gidiyor musun? Mezunlar gününe filan?"

"Oralıyım, dolayısıyla sürekli oraya gidiyorum. Ama sorumu yanıtlamadın."

İfadesinden bir şeylerin döndüğünü anladığımı görebiliyordum. Konuşmamızın tonu, benim tavrımla beraber değişmişti.

Beni izlemesini izledim. Yüzümü ifadesiz tuttum ve gerçeğin gözlerime yansımaması için uğraştım.

Üst kattaki ayakkabı kutumdaki paranın tamamı, Chicago'ya giden bir uçak bileti, kiralık bir araba ve Eakins, Illinois'da bir otel odası kiralamak içindi. Bu adamın hiç yoktan kafeme girmesi ve benimle ilgilenmeye başlaması bir tesadüf olamazdı.

"Sadece meraktan."

Omuzları gevşedi ama gözlerinde hâlâ sönmeyen bir kıvılcım vardı. "Sana orayla ilgili her şeyi anlatırım. Hadi gidelim."

"Bu gece seninle hiçbir yere gitmiyorum," dedim. "Fazla ısrarcısın. Seri katil filan olmadığını nereden bileyim?"

"Orman Hizmetleri seri katillere iş vermiyor."

"Gerçekten onlar için çalıştığını nereden bileyim?"

Taylor içini çekip arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Ehliyeti ile Dağ Hotshot Ekibi kimliğini gösterdi. "Bu yeterli mi?" diye sordu.

Önce kimlik kartına, sonra da ehliyetine bakmayı, acele ediyormuşum ya da fazla ilgiliymişim gibi görünmemek için ağırdan aldım. Ehliyetini Illinois'dan almıştı. Gerçekten de Eakins'ten geliyordu.

"Ehliyetini hiç yenilemedin mi?"

"Geçerliliği gelecek ay doluyor. O zaman Colorado'dan ehliyet alacağım. Patronum da söyleyip duruyordu."

Adresine bakarken nefesimi tuttum. Doğru söylüyordu.

"Siktir," diye fısıldadım.

Adresi North Birch'teydi. Kartları yavaşça uzatıp geri verdim.

Ehliyetiyle kimliğini elimden alırken, "Ne?" diye sordu.

"Ehliyetindeki fotoğrafın rezalet. Koca bir buket göt lalesi kadar kötü görünüyorsun."

Taylor güldü. "Geçelim bunları. Ben ortamları yıkan bir jönüm."

Dilimi şaklattım. "Sana bunu kim söylediye daha çok dışarı çıkması lazım."

Kaşlarını çattı ve çenesini boynuna doğru indirdi. "Ya yalancısın ya da lezbiyen. Hangisi?"

Taylor, Eakins'e gidiş biletimdi. Çılgılık atma, gülme, ağlama ya da zıplayıp durma isteğini bastırmaya çalışmak, yağla kaplı vahşi bir hayvanı zapt etmeye benziyordu.

Boğazımı temizledim. "Ortalığı toparlayıp kafenin kapısını kilitlemem lazım."

"Tamam, ben seni dışarıda beklerim."

Bu oyunu kusursuz oynamalıydim. Taylor sadece kaçtığım için peşimdeydi. Fazla istekli görünemezdim.

İçimi çektim. "Beni rahat bırakma ihtimalin yok, değil mi?"

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve sol yanağında bir gamze belirdi.

Taylor tartışılmaz bir çekiciliğe sahipti. Bana baktığında karnımda uçuşmaya başlayan kelebekleri inkâr etmem mümkün değildi ve o şekilde hissetmekten nefret etmeyi, erkeklerden nefret etmeyi istediğimden de çok istiyordum. Şahane dolgun dudakları, halihazırda kusursuz olan hatlarının ihtiyaç duymadıkları bir dekorasyondur ve yakışıklılığının daha da şaka gibi olmasından başka işe yaramıyorlardı. Yüzünün simetrisi kusursuzdu. Çenesi ve yanakları tam doğru uzunlukta ve miktarda pis bir sakalla kaplıydı, sinekkaydı değildi ama sakallı olduğu söylenemeyecek kadar kısaydı. Sıcak, çikolata renkli göz bebekleri, gözlerini kıstığı anda kalın kirpiklerinin arkasında kayboluyordu. Taylor, iç çamaşırı modeli olabilmek için gereken her türlü özelliğe sahipti ve kendisi de bunu biliyordu.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Senin görünüşünü değerlendirmemi izleyip bunun tam bir am bitti olduğun gerçeğini gölgelemesine izin verip vermeyeceğime karar vermeye çalışıyorsun."

"O kadar da kötü değilim," dedi, sözcüklerimin onu eğlendirdiklerini gizlemeye çalışıyordu.

"Yattığın son kızın adı nedir? Sadece ilk adı."

Sorumu düşündü, sonra da omuzları sarktı. "Tamam, bende biraz am bitliği olabilir."

Kollarına baktım. İkisi de neo-geleneksel dövmelerle kaplıydı. Parlak renkler ve kalın siyah çizgilerle bir sekiz numaralı top, aslar ve sekizlerden oluşan bir iskambil eli, bir ejderha, bir kafatası ve bir kadının ismi resmedilmişti.

"Gidip seni rahat bırakacağım ama gitmek istemiyorum." Başını eğip bana bakarak cazibesini tam gaz sergiledi.

Başka hangi kız olsa, bunu gördükten sonra dizlerinin bağı çözülürdü ama benim tek düşünebildiğim, kaderin suratıma nasıl da okkalı bir sille vurduğuydu.

"Diane kim?" diye sordum.

Ayaklarına baktı. "Neden soruyorsun?"

Başımın kolunu işaret ettim. "Eski kız arkadaşın mı? Sen, terk edildikten sonra önüne gelen kadınla yatarak kalbinin acısını dindirmeye çalışan adamlardan mısın?"

"Diane benim annem."

Anında ağzım kurudu, gırtlığım sıcak kum yutmuşum gibiydi. Gözlerimi kırıştırdım. "Siktir."

"Özür dilerim demendense siktir demeni tercih ederim."

"Ben zaten özür dilemiyorum... artık."

Sırıttı. "Buna inanıyorum. Dinle, yanlış bir başlangıç yaptık. Erkekler kadınlara karşı agresif davrandıklarında aşırı korumacı olabiliyorum. Sana bunun bir daha hiç yaşanmayacağına dair söz veremem, ama bu akşam yaşanmayacağına dair söz verebilirim. Dolayısıyla." Bana

kirpiklerinin altından bakarken cazibesi elimle dokunabileceğim kadar yoğundu, "hadi gidelim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık ona ihtiyacım olduğundan oyun özellikle riskli bir hal almıştı. İnatçıyı oynamalıydım, imkânsızı değil. "Olmaz."

Yüzü düştü ve yürüyerek uzaklaştı ama sonra geri geldi, hayal kırıklığına uğramış ve telaşlanmaya başlamış gibi görünüyordu. "Lanet olsun hanımefendi, artık ego-mu yerlerde sürüklemeyi bırakır mısınız lütfen?"

Kaşımı kaldırdım. "Neden seninle çıkmamı bu kadar çok istiyorsun? Bir bahse filan mı girdin?"

"Bana hayır deyip durduğun için!"

Yarım bir gülümsemeyle ona baktım. "Yani, eğer bu gece gelirsem beni rahat bırakacak mısın?"

"Neden bir daha çıkmamızı teklif edeyim ki? Sürekli hayır yanıtını duymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Öyle olmalı."

"Sadece... bu benim başıma gelmezdi... hiç." Söylediklerini aklından atamıyor gibiydi. Mutsuz olduğu her halinden belliydi.

"Şimdi gerçekten de yaylanmanı söylemeyi istiyorum bak."

Sinirini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek, "Hanımefendi," dedi, "benimle bir-iki içki içmeniz bile yeterli. Eve dönerken seninle yürümeyi bile teklif etmeyeceğim. Yemin ederim."

"Peki." Arkama uzanıp tek bir hareketle önlüğümü çözdüm. İplerini bahşişlerimin üstüne doladım ve önlüğü tezgâhın arkasına koydum. "Hadi, gidip birlikte geçireceğimiz son gecenin tadını çıkaralım."

Elini uzattı. "Nihayet ya."

Beni kapıdan çıkarırken elimi sımsıkı tutmasına izin verdim. Teninin tenime temas etmesi her yanıma ısıttı ve sıcaklık, gözeneklerime nüfuz edip uzun zamandır soğuk olan yanlarımın çözülmesini sağladı.

Omzumun arkasına çabucak bir göz attığımda, Phaedra'yla Chuck'ın yüzlerinde birbirinin tıpkısı şeytani sırıtmalarla bize el salladıklarını gördüm.

Taylor beni çekip sokağın karşısına götürürken, bir defa bile eskiciden alınmış kot pantolonumdan ya da Bucksaw gibi koktuğumdan bahsetmedi. Kaldırıma çıkıp yarım blok boyunca ilerledim ve country-western barı Cowboys'un önünde uzayıp giden kuyruğa geldim.

"Gerçekten mi?" diye şikâyet ettim.

Taylor girişteki bir adamı işaret etti ve beni kapıdaki korumayı tanıyacak kadar şanslı olmayan, ortama daha uygun giyinmiş kadınların yanından çekti.

"Hey!"

"Bu adil değil!"

"Bu saçmalık Darren!"

Taylor'ın eline asılıp onu durdurdum.

Eski lise arkadaşıma, "Darren Michels," dedim.

Darren, "Falyn Fairchild," dedi. Bedeni kapının çerçevesini neredeyse tamamen kaplıyordu ve aşırı küçük gelen siyah tişörtü, solaryumda bronzlaştırdığı teninin altında gizlenen kasların üstünde gerilmişti.

"Burada çalıştığını bilmiyordum."

Darren güldü. "Yirmi bir yaşına girdiğimden beri buradayım Falyn. Hakikaten arada bir Bucksaw'dan çıkmalısın."

Taylor beni çekip Darren'ın yanından bara sokarken, "Aman, ne komik," dedim.

Kadınların giriş ücreti aldıkları pencerelerin yanından geçtik. Kasadaki kadınlardan biri bizi gördü ama Taylor'ın dikkatini çekmeye bile çalışmadan sırada arkamızda olanlara baktı.

Müziğin üstünden kendimi duyurabilecek kadar yüksek bir sesle, "Uçuş millerini mi kullanıyorsun?" diye sordum.

Taylor gülümsedi ve ben de göğsümdeki gülünç denecek kadar şiddetli çarpıntıyı bastırdım.

"Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Ah ya, sakın bana şarap meraklısı olduğunu söyleme." Ben cevap vermeyince devam etti. "Kokteyl? Viski? Pes ediyorum."

"İçki içmiyorum."

"İçmi... he?"

Yüzündeki kafası karışmış ifade sırtımama neden oldu.

Her kelimenin üstüne basa basa, "İçki içmiyorum," dedim.

"Anlamıyorum."

Gözlerimi yuvarladım.

"Ben içki içerim," dedi. "Aynı zamanda sigara da içerim. Ama burada yapmama izin vermedikleri tek şey de bu."

"İğrenç. Seni artık eskisinden bile daha az çekici buluyorum."

Taylor dediğimi umursamadan beni yüksek bir masaya götürdü. Bir tabureye çıkmamı bekledi.

"Bir bira alacağım," dedi. "Bir şey istemediğine emin misin? Su? Soda?"

"Su isterim. Neden gülümsüyorsun?"

"Az önce beni çekici bulduğunu söyledin."

Kendinden memnun olduğunu belli eden gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Evet ama bu az önce söylediklerinden önceydi."

Taylor'ın gülümsemesi anında kayboldu. "Sen o kadar kötüsün ki. Senden bu kadar hoşlanmam rahatsız edici."

Bara yaklaştı; hakaretlerimin, kendini beğenmiş tavırları üstünde en ufak bir etkisi olmuyordu. Gitarlardan yükselen müzik, iki katlı dans salonunun tamamını dolduruyordu. Tanıdığım insanları turistlerden ayırt etmeye çalışırken çenemi elimin ayasına dayadım. Sonra da Taylor'ın, benden iki yıl sonra mezun olup yirmi birinci yaş gününden beri Cowboys'ta barmenlik yapan Shea'yla muhabbet ettiğini gördüm. Taylor'ın onunla flört etmesini ya da kendisinin tam bir yavşak olduğuna dair ilk izlenimimi güçlendirecek başka bir şey yapmasını bekledim.

Shea başını yana eğdi, tamamen vurulmuş görünüyor-
du ama sonra ikisi de bana döndüler. Başımı çevirmemin bir anlamı yoktu. Çoktan yakalanmıştım bile.

El salladım, onlar da el salladılar.

Shea, Taylor'ın birasının kapağını açtıktan sonra plastik bir bardağa su ve buz koydu. Taylor içkileri alıp bana gelmek için yola çıkmadan hemen önce Shea onun omzunu sıvazladı.

"Shea," dedi yanıma gelince.

"Onu tanıyorum."

"Düşürdüğüm son kızın adını sormuştun. Shea'ydı."

Suratımı astım.

"Buradaki ilk hafta sonumdu. Kendisi çok tatlı... ve acayip vahşi."

"Düşürdün mü? Bu ne anlama geliyor, çelme filan mı taktım kıza?" diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıkarırken sorduğuma pişman olmuştum.

"Mahrem ilişkiye girmek. Duhul etmek. Koitus. Mercimeği fırına vermek. Çakmak. Zina yapmak. Boru döşemek. Becermek. Seks. Mala vurmak. Sikmek. Devam etmemi ister misin?"

"Lütfen etme." Suyumu yudumladım.

"Babanın dediği şekliyle ben bir serseriyim." Şişesini dikip bir yudum aldı. "Göreve çıktığımız zamanlar arasında yapabileceğimiz başka çok az şey var."

"Sadece hayal gücün kıtsa öyle."

"Sen ne önerirsin?"

"Bilmem ki. Ağustos, Pikes Peak'e tırmanmak için iyi bir zaman. The Garden of the Gods, Manitou Springs, hayvanat bahçesi, Güzel Sanatlar Merkezi, Seven Falls, Havacılık ve Uzay Müzesi de var."

"Tamam. Hepsini listeden çıkaralım o zaman. Bu hafta sonuna ne dersin? Pikes Peak'le başlarız. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bu birlikte geçireceğimiz son gece, unuttun mu yoksa?"

"Hiç de bile," dedi.

Gözlerimi devirdim ve dans pistinde ilginç bir şeyler bulmaya çalıştım. İçinden seçim yapılabilecek birkaç manzara vardı. Bir baba kız gördüm... en azından adam kıza ayakta suni teneffüs yapmaya çalışana kadar baba kız olduklarını düşünmüştüm. Bir adam, dans pistine bir metre mesafedeki her kadın tarafından reddedilmeye çalışıyordu. Tamamen püsküllü elbiseler giymiş olan bir kadın, kendi kendine geriye doğru iki adım dansı yapı-

yordu ve büyük ihtimalle kafasındaki bir Broadway müzikalinde başrol oynuyordu.

Taylor şişesinin ucuyla onu işaret etti. "Ona Kedi Kadın diyoruz. Daha yeni ısınıyor."

"Biz dediğin kim?" diye sordum.

"Ben... ve onlar," diyerek bize doğru yürüyen iki adamı işaret etti.

Zeke ve Dalton, gördüklerine inanamamış gibi başlarını iki yana sallıyorlardı.

"Gerçekten inanılmaz," dedi Zeke. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Falyn."

Her iki adam da ellerini ceplerine soktu ve her ikisi de Taylor'a yirmi dolarlık bir banknot uzattı.

Taylor'a baktım. "Yanılmışım. Sen am bitinden de betersin."

Zeke, Taylor'a baktı; gerçekten de endişelenmişti. "Bundan kötü ne var ki?"

Taylor teslim olurmuş gibi avuçlarını dışarı çevirip ellerini havaya kaldırdı ama halen eğleniyor olduğu belliydi. "Sırf onlarla seni buraya getirebileceğime dair bahse girmiş olmam, benimle gelmeni istemediğim anlamına gelmez. Hem ayrıca banko bir bahsi de geri çeviremezdim."

Başımı iki yana salladım, kafam karışmıştı.

"Ah!" dedi Taylor, arkadaşları geldikten sonra daha da canlanmıştı. "Birileri bunu kaydedebilir mi? Ivy League lehçemi anlamıyor!"

"Lafügüzafını demek istiyorsun herhalde," dedim ifadesiz bir sesle.

Dalton'ın dudakları, yüzünde yarım bir gülümseme belirene dek kıvrıldı.

Taylor bana doğru eğildi. Kolonya ve ucuz duş jeli gibi kokuyordu ve ağzından da çok hafif nane ve tatlı bir tütün

kokusu geliyordu. "Banko, hemen hemen kesin kazanç demektir." Sesi alçak ve yumuşaktı.

"Evet," dedim, "işte çıkış işaretim geldi." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Dalton'la Zeke aynı anda "Aaaa!" diye bağırıp gürültü çıkardılar.

Birkaç saniye içinde Taylor parmaklarını benimkilere dolayıp beni durdurdu.

"Haklısın. O ettiğim çok kibirli bir laftı."

Arkama dönüp kollarımı kavuşturdum. "Bir hıyarı hıyarlık ettiği için suçlayamam."

Taylor'ın çenesi teninin altında sağa sola oynadı. "Bunu hak ettim. Sadece seninle uğraşıyordum, Faly'n. Bu işin herhangi bir kısmını kolaylaştırmadın."

Bir an için ona öfkeyle bakıp sonra gevşedim. "Geç oldu. Hem yarın sabah işe gitmem lazım."

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Hadi ama! Daha o kadar geç değil! Hem bana iki içki sözü verdin, çoğul yani."

"Su içkiden sayılıyor mu?"

"Hadi, dans edelim."

O kadar yüksek ve tiz bir sesle, "Hayır!" dedim ki kendimi bile şaşırttım.

Taylor da biraz şok olmuştu. "Oha. Kendini sakinleştir. Sadece dans etmekten bahsediyoruz. Kıçını bile avuçlamayacağım."

Başımı iki yana sallayıp geriye doğru bir adım attım.

"Neden hayır?" diye sordu.

"Dans etmeyi bilmiyorum... yani şöyle etmeyi," deyip dans pistinde kıvrılıp dönen çiftleri işaret ettim.

Bir kahkaha attı. "İki adım dansını mı?"

"Aynen."

"Sayı sayabiliyor musun?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Bu aşağılayıcı bir soru."

"Sadece cevap ve..."

"Evet! Evet, sayı sayabiliyorum," dedim bunalmış bir halde.

"O zaman iki adım da yapabilirsin. Hadi gel, sana öğretirim." Beni elimden tutup çekerek dans pistine yürüdü.

Piste çıkmayı reddedişlerimin sonunda hararetli bir yalvarışa dönüşmesine rağmen beni, binanın ortasındaki ahşap diködrtenin üstüne çekti.

Oracıkta donakaldım.

"Rahat ol. Senin iyi görünmeni sağlayacağım."

"Country müzikten hoşlanmıyorum."

"Kimse hoşlanmıyor. Sen sadece ritme uy."

İçimi çektim.

Taylor sağ elini kalçamın üstüne koyup sol eliyle sağ elimi tuttu. "Diğer elini omzuma koy."

Etrafa bakındım. Bazı erkekler ellerini eşlerinin omzuna koymuşlardı. Bazı kadınlar daireler çizerek dönmekle o kadar meşgullerdi ki ellerini herhangi bir yere koyacak halleri yoktu.

"Of Tanrım," deyip gözlerimi kapattım. Mükemmel olacağımı önceden bilmediğim şeyler yapmaktan hoşlanmıyordum.

Taylor, "Falyn," derken sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi.

Gözlerimi açtım ve yanağındaki gamzenin dikkatimi dağıtmaması için çabaladım.

"Sol ayağımla geriye doğru iki adım atacağım. Sen de sağ ayağıyla ileriye doğru adım atacaksın. İki defa, tamam mı?"

Başımınla onayladım.

“Sonra da sağ ayağımla arkaya doğru bir adım atacacağım ve sen de sol ayağınla ileriye doğru bir adım atacaksın. Sadece bir defa. İki hızlı, bir, iki hızlı, bir diye sayıyorsun. Hazır mısın?”

Başımı iki yana salladım.

Güldü. “Gerçekten de o kadar kötü değil. Sadece müziğe kulak ver. Pist de sana yol gösterecek.”

Taylor adım attı ve ben de onunla beraber başladım. Kafamdan sayıp hareketlerine aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordum. Dans konusunda tamamen cahil değildim. Blaire, on üç yaşına gelene ve ne kadar eğitim alırsam alayım nasıl zarif olunacağını öğrenemeyeceğim ortaya çıkana dek bale dersi almamda ısrar etmişti.

Ama iki adım oldukça zahmetsiz gibi görünüyordu ve Taylor da fena sayılmazdı. Dans pistinde birkaç tur attıktan sonra bir elini bırakıp beni bir defa döndürdü. Orijinal konumuma dönünce yüzümde kocaman bir gülümsemenin ortaya çıkmasına engel olamadım.

Şarkı bitti ve ofladım. “Peki, çok da kötü değildi.”

Başka bir şarkı başladı, bu biraz daha hızlıydı.

“O zaman yeniden yapalım,” deyip beni de kendisiyle beraber çekti.

Alnında ter damlaları belirmediğini görüyordum ve benim de sırtım nemlenmeye başlamıştı. Şarkının yarısına geldiğimizde, Taylor beni kendi çevremde döndürdü ama kollarına geri almak yerine diğer yöne çevirdi. Şarkı bittiğinde beni çevirmeye başlayıp elini bıraktı ve elim sırtının üstünden kaydı ve iki adım yapmaya devam ettik.

Üçüncü şarkıdan sonra masamıza çekildim.

Dalton, “Epey iyisin!” dedi.

Taylor parlayan gözlerle, “Öyle ama, değil mi?” dedi. “Bir su daha ister misin? Ben gidip bir bira alacağım.”

"Teşekkürler," deyip Taylor'm gitmesini izledim.

Dalton, "Vay canına, ondan nefret etmeyi bu kadar çok isteyen biri için onu fena kesiyorsun," dedi.

"Alışkanlık işte," dedim, Shea'nın bir bardağa su dolduruşunu izliyordum.

Taylor birasıyla suyumu aldı ve ikisini de getirip bardağı masanın üstüne koydu.

Zeke, "Lanet olsun, Taylor," dedi. "İçkisine bir şey koymadığından emin olmaya çalışıyor."

Taylor bana baktı. "Yok canım. Ciddi misin?"

"Seni tanımıyorum," dedim.

Zeke bu düşünceden biraz rahatsız olup, "Buralarda sık sık öyle şeyler oluyor mu?" diye sordu.

"Olmadı değil," dedim.

Taylor dişlerini gıcırdattı. "Kimseyi o halı yerken yakalamasam iyi olur. Bu, eşek sudan gelene kadar adam dövme sebebi."

"Seni tanımadığı için değil," dedi Zeke. "Sadece seksi barmen kızın yanındayken seni izlemek için bir nedene ihtiyacı var."

Taylor arkadaşına, "Ben seksi barmen kızla değilim," dedi.

Zeke, "Ben seksi barmen kızla olmak istiyorum," deyip birasından bir yudum alırken Shea'ya gülümsedi.

"Onun bir adı var," dedim. Taylor hatırlayamıyormuş gibi görününce de, "Shea," diyerek ona hatırlattım.

Üzölmüş gibi görünmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Senin adını biliyorum."

İfadesiz bir sesle, "Onur duydum," dedim.

"Yabancıymışız gibi davranmayı bırak. İçkine tuhaf bir şey atacağım filan yok. Daha önce sevişmek için hiç

kimseye uyuşturucu vermedim ve bu günden sonra da başlayacak değilim."

"Yine de seni tanımıyorum."

Beni dirseğiyle dürttü. "İyi bir dansçı olduğumu biliyorsun."

"Fena olmayan bir dansçısın."

Dalton ile Zeke yeniden kahkahalara boğuldular.

Taylor gülerek başını eğdi. "Zalim. Kalkıp dans becerilerime hakaret etti!"

Buzlu sudan büyük bir yudum aldım ve yarı boş bardağı masanın üstüne koydum. Ter damlaları sırtımdan yuvarlanıp pantolonuma iniyorlardı. Bileğimle alnımı kuruladım. "Gerçekten de gitmeliyim."

Hoparlörlerden yeni bir şarkı gürledi ve herkes teza-hürat yapıp dans pistine yöneldi.

Taylor elimi çekip, "Bir kere daha," dedi.

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam, ama bu son olacak! Sabah işe gitmem lazım."

"Anlaştık!" deyip beni elimden tutarak sık dokunmuş halının üstünden ahşap dans pistine götürdü.

Adım saya saya yaptığımız dansımıza başlamadan önce Taylor beni döndürdü. İnsanlara uyup biz de çevremizdeki herkes gibi saatin aksi yönünde dans etmeye başladık. Çiftler dönüp gülüyorlardı ve bir adım kaçır-dıklarında ya da tamamen karıştırdıklarında daha da yüksek sesle gülüyorlardı.

Bu kadar çabuk öğrendiğime şaşırmıştım ve hatta artık Taylor'ın bir sonraki hamlesini bile tahmin edebiliyordum. Yani, şarkının zirvesinde daha önce hiç yapmadığı bir şey yapana dek öyleydi. Bu defa beni vücudundan itip kollarımızı kavuşturdu, ardından beni kendisine çekti ve

bir sonraki anda kendimi havada ters dönmüş buldum ve hemen sonra da yine iki ayağımın üstündeydim ve iki adıma devam ediyordum.

Deli gibi kıkırdıyordum, kahkahalarımı kontrol etmem mümkün değildi.

"Bu hoşuna gitti mi?"

"Neler olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Sana perende attırdım."

"Perende mi attırdın? Ben az önce perende mi attım? Havada?" diye sordum işaret parmağımla görünmeyen ufak daireler çizerek.

"Evet. Bundan sonraki ilk buluşmalarının hiçbirinde bugünkü gibi heyecanlanmayacaksın. Hepsini mahvettim, kabul et."

Başımı aşağı eğip yukarı kaldırırken bir adım kaçırdım. "Bu öyle bir buluşma değil."

"Tamam, o zaman sana yemek ısmarlarım, açık olan neresi var?"

Dans etmeyi bıraktım. "Bu öyle bir buluşma değil. Aramızdaki ilişki sadece arkadaşlık."

Taylor ileri eğildi, burnu kulağımın kenarına sürtünüyordu. "O iş şimdiye kadar pek geçerli olmadı benim için."

Geriye doğru bir adım attım. Hissetmeye başladığım duygu beni oldukça endişelendiriyordu. Ona el sallayıp uzaklaşmaya başladım ama o tişörtümü çekti.

Sonra da ellerini iki yanına bıraktı. "Hadi ama Falyn. Bu konuda ciddi değildin, değil mi? Eğleniyorduk."

"Eğlenceliydi. Teşekkür ederim."

Dans pistinden inip Dalton ve Zeke'e el salladım. Sonra da çıkışa gidebilmek için birkaç kişinin arasından kendime yol açtım. Kapıdan kaçıp sıcak yaz havasına daldım ve derin bir nefes aldım.

Az sonra çıkıp gelecek, üç, iki...

Taylor arkamdan, "Falyın!" dedi.

Gülümsememi bastırdım. "Eve dönerken benimle yürümeyi bile teklif etmeyecektin, unuttun mu?"

Taylor'ın gözleri hayal kırıklığıyla karardı ama ifadesini değiştirmede. "Nasıl istersen öyle olsun, Ivy League."

Bu bir riskti. Eğer egosu düşündüğüm kadar dayanıklı çıkmazsa benimle bir daha asla konuşmazdı. Ama karşıma çıkan bütün o kendini beğenmiş piçlerle karşılaştırıldığında bile Taylor Maddox birinciliği kimseye bırakmıyordu.

Yine de ona bir kemik atmam lazımdı. Parmak uçlarımda yükselip onu yanağından öperken dudaklarımı teninde gereğinden bir saniye daha uzun tuttum. Taylor dudaklarımın çekimine kapılıp bana daha da yaklaştı, yüzü bir santimetreden daha az bir mesafedeydi. Geri çekildim ama gözlerimiz buluştuğunda tamamen farklı görünüyordu. Ne olduğunu tam olarak çıkartamıyordum ama bir şeyler değişmişti.

"İyi geceler."

"İyi geceler," dedi yumuşak bir sesle.

Eve doğru yürümeye başladım ve trafik ışıklarına geldiğimde karşıya geçmek için düğmeye bastım. Tejon Caddesi'nde hafta sonu gecesine göre ortalama bir trafik vardı, gerçi karşılaştırmada kullanabileceğim fazla bir deneyimim yoktu tabii. Genelde bu saatlerde koltuğuma oturmuş peynir ve kraker yerken, Kirby'nin mola-larda okumak için işe getirdiği boktan dergileri okuyor olurdum.

"Hey!" dedi Dalton koşarak yanıma gelirken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Yanında yürümeyeceğine söz verdi sadece, yanında yürümem için beni göndermeyeceğine söz vermedi."

İçimde yükselen zafer çığlıklarını bastırmak için başımı iki yana salladım. "Kendi başıma karşıdan karşıya geçebiliyorum."

"O zaman aynı tarafa gidiyormuşum gibi yapalım gitsin."

İçimi çektim. "Bütün hotshotlar böyle zor mu?"

"Bütün Ivy League mezunları böyle zor mu?"

"Ben Ivy League terkim."

Dalton gülümsedi. "Sen iyisin, Falyn."

Ben de ona gülümsedim.

Yeşil yanınca Dalton'la konuşmadan karşıya geçtik ve iki işletmenin önünden geçtikten sonra Bucksaw'm kapısına geldik. Anahtarlığı cebimden çıkardıktan sonra, anahtarlığın çemberinden sarkan iki anahtarın birini kili-
de saplarcasına soktum.

"Burada mı oturuyorsun yoksa?"

"Üst katta."

"Çok pratikmiş," dedi Dalton.

"Ve ucuz."

"Kaygını anlayabiliyorum. İyi geceler, Falyn."

"Kendine iyi bak, Dalton. Seninle tanıştığıma sevindim."

Başıyla selam verip Cowboys'a döndü. Dans kulübü caddenin karşısında ve sadece iki kapı ilerideydi ama Taylor'la Zeke'in kaldırımında durup sigara içtiklerini ve sohbet edip ne yaptığıma baktıklarını görebiliyordum.

Kapıyı açıp içeri girdim ve kapatıp kilitledim. Yemek alanının jaluzileri indirilmişti ve ışıkları kapalıydı. Daireme çıkan merdiveni bulana dek etrafta biraz dolanmam gerekti.

İkinci anahtar kapımı açtı. Klik ettiğini duyana kadar anahtarı çevirdim ve ardından kolu çevirip boş daireme girdim. Çoğu cuma gecesi yatağa uzandığımda Cowboys'tan gelip her yeri titreten bası duyabiliyordum ve bu gece de istisna değildi. Ama bu defa, ayakkabı kutumdaki mektupları gözden geçirdim ve zarfların üstündeki gönderen adresini görünce gözlerim doldu; Eakins'te olma ihtimali yakında gerçeğe dönüşecekti.

Hissettiğim duygu o kadar gerçeküstüydü ki... Umu-
du kaybettikten sonra ilk defa umutluydum.

Beşinci Bölüm

Chuck, sadece bu amaç için kullandığı otoriter, derin bir sesle pencereden, "Sipariş hazır!" diye seslendi.

Cumartesi öğleden sonraydı ve hava harikaydı, her zamanki ses çağlayanı o gün biraz daha üst perdeden, biraz daha canlıydı. Hemen her masada bir aile vardı ve bebekler ağlıyor, yürümeyi yeni öğrenmiş küçük çocuklar masalarının etrafında koşturuyor ve ergenler, grup halinde tek bir cep telefonu başına toplanıp sonra da kahkahalara boğuluyorlardı.

Hafta sonları bize yardımcı olan liseli Hannah, çiçek tarlasındaki bir sinek kuşu gibi bir masayı hızla kontrol edip hemen bir sonraki masaya geçiyordu.

Hannah, annesiyle babası oturduğundan beri serseri mayın gibi ortalıkta dolanan iki yaşındaki veleti ezmekten son anda kurtulup, "Ay! Affedersin!" diye çığlık attı.

Çocuğun annesi, "Jack, kıcını hemen buraya getir!" diye hırladı.

Jack yüzünde bir gülümsemeyle annesine doğru koştu. Henüz annesinin sabrını tamamen tüketmediğinin farkındaydı.

Hannah yüzüne düşmüş altın renkli birkaç saç telini üfleyip uzaklaştırırken, "Öfff ya," dedi. "Bayramda filan da değiliz ki."

Dört büyük boy bardağa güneş çayı doldururken, "Geldiğin için sağ ol," dedim. "Voleybol antrenmanından çıktığını biliyorum."

"Bu yıl son sınıf olacağım. İnanamıyorum." İçini çekti. "Gelecek yaz bensiz ne yapacaksın?"

"Yeniden bizimle çalışmayacak mısın?"

Omzunu silkti. "Annem ben üniversiteye gitmeden önce, bütün yaz beraber seyahat etmek istediğini söyledi."

Kibar bir gülümsemeyle, "Bu kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

Hannah, "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Haklısın. Bütün yazı Blaire ile dolaşarak geçirmek kulağa bir tür ceza gibi geliyor."

Hannah dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Ebeveynlerle geçinemediğin için üzgünüm. Sen çok iyisin."

Hannah, anne niyetine tatmin etmesi imkânsız, baskıcı Dr. Blaire Fairchild'a sahip değildi.

"Blair, kirli çamaşır sepetinin ağzından bir pantolonun paçası gözüксе kafayı yerdi ve kuyrukta beklemek zorunda kalmak, onu kendisinin daha kötü bir versiyonuna dönüştürdü. Eğlence parklarına gitmeyi düşünemezdik bile. Ama sen bunu yaptığın için mutluyum. Söz konusu senin annen olduğu için eğleneceğinizden eminim."

Hannah'nın sırtıması kayboldu. "Kahretsin, Ashton'ların hesabını almam lazım. John Delaney yanında civcivleriyle gelmiş."

"Beşiyle birden mi?" diye sorup sorunun cevabını görmek için arkama döndüm.

John, ikiz oğullarını taşıdığı bir kanguruyu yüklenmişti. Karısı Marie, kucağında taşıdığı üç yaşındaki kızlarını

diğer tarafına geçirdi ve sonra da okul çağındaki iki kızına bir şeyler söylemek için eğildi.

John, eskiden kız takımının lakros* koçuydu ama artık bir araba bayisinde satış temsilciliği yapıyordu. Çocukları dikkatini dağıtıyordu ve ben de onlara doğru bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Vay be. Marie tam bir şampiyon," dedim.

"Ya da zırdeli," dedi Hannah. "Birkaç yıl önce, John'ın koçluğu bırakmasından hemen önce az kalsın boşanmıyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Dedikodulara dikkat etmiyorum."

Hannah parlak bir gülümsemeye, siyah deri kaplı hesap kutusunu sekiz numaralı masaya götürdü. Küçük bir çanağa limon doldurdum ve ardından içecek tepsisini on iki numaralı masaya götürdüm.

"Karar verdiniz mi? " diye sordum kalemimle defterimi hazırlarken.

"Baban nasıl, Faly'n?"

Bu soruyu belli ki aklında bir şeyle sormuş olan Brent Collins'e baktım. Beraber mezun olduğum, durmadan Snickers yiyen tombul sınıf arkadaşımın yerinde yeller esiyordu. Brent artık caddenin ilerisindeki CrossFit spor salonunda antrenördü.

"Son zamanlarda meşguldü," dedim. "Fırında hindiyi denemelisin. Bugün her zamankinden de muhteşem olmuş."

"Et yemiyorum. Bir kale salatası alayım. Sana ne oldu? Sen tıp fakültesinde filan değil miydin?"

* Sert plastikten yapılmış ufak bir top ve ucunda bir ağ olan sopalarla oynanan, amacı topu karşı takımın kalesine sokmak olan bir takım sporu. --yhn

“Pek sayılmaz.”

“Dartmouth’a gitmedin mi?” diye sordu.

“Gittim. Demek vejetaryensin. O zaman salatada yumurta olmayacak, değil mi? Sos olsun mu? Phaedra ve gan mayonezle insanın aklını başından alan bir Yeşil Tanrıça sosu yapıyor.”

“Mükemmel. Dusty, sen Falyn’in Dartmouth’a gittiğini duymamış mıydın?”

Dusty başıyla onaylayıp çayından bir yudum aldı. Her iki adam da kız arkadaşlarıyla gelmişlerdi. Hepsi de benimle beraber ya da benden bir yıl sonra mezun olmuşlardı.

Hilary’ye, “Güzel yüzükmüş,” dedim.

Dusty’nin omzunu sıvazladı. “İyi yapmış, değil mi?”

Dusty gülümsedi. “Kesinlikle iyi yaptım, bebeğim.” Bana baktı. “Benim için fazlasıyla iyi olduğunun farkında değil, dolayısıyla nikâhı basmam lazımdı, değil mi ama?”

Sırıttım. “Doğru.”

İki beykınlı çizburger ve iki kale salatasının ardından, başka bir masanın sipariş çizelgesini pencerenin önüne bırakıp Hannah için bir numaralı masaya götürmek üzere bir iştah açıcı alıyordum.

Masasına servis yaparken Hannah, “Teşekkür ederim!” diye seslendi.

Hannah’dan hoşlanıyordum, ama onu neredeyse hiç tanı mıyordum. Hâlâ liseye gidiyordu, dolayısıyla benim hayatta geldiğim noktadan fersah fersah uzaktaydı. Hayatın sunabileceği her fırsat hâlâ önündeydi. Ben ise az da olsa bir geleceğim olmasını sağlayacakmış gibi görünen her şeyden kaçıyordum, en azından her yanı belli bir geleceğimin.

Kirby barın arkasından birkaç menü daha alırken, "Az önce üç numaralı masaya senin için birilerini oturttum," dedi.

Başımı kaldırıncı yüzümü kaplayacak gibi olan ukala sırtımayı zapt etmem gerekti. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadım.

Phaedra temiz menüleri bırakırken, "Demek onunla iyi zaman geçirdin, ha?" diye sordu.

"Eakins, Illinois'dan gelmiş."

Phaedra gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin sen?"

"Taylor. Memleketi Eakins."

Phaedra'nın rengi attı. "Ona söyledin mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Tabii ki hayır."

Kirby, "Neyi söyledi mi?" diye sordu.

Phaedra, "Kişisel bir mesele," diye cevabı yapıştırdı. "Eğer isterse sana anlatır ama onu bu yüzden sıkboğaz etme."

Kirby, "Tamamdır," dedi ve ellerini kaldırıp avuçlarını dışarı çevirirken bir an için gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Önemli bir şey değil," dedim.

Kirby, önce üç numaralı masaya sonra da bana baktı. "Özellikle seni istediler."

"İyi," dedim, masaya gitmeden önce yerleşmelerini bekledim.

Brent, "Falyın!" diye seslendi.

Masalarında durdum. "Affedersin. İçeceklerinizi tazelemek için hemen döneceğim."

"Dartmouth'da ne oldu?" diye sordu Brent. "Annen anneme atıldığını söylemiş. Bu doğru mu?"

"Kes şunu Brent." Hilary suratını astı.

Sözcükler boğazıma yapışıp kalmıştı. Birileri bana geçmişim hakkında soru sormayalı epey uzun zaman olmuştu. "Hayır. Ben ayrıldım."

Brent, "Niye?" diye sordu.

Yutkundum.

John oturduğu yerde dönüp, "Onu rahat bırak," dedi. Yanakları anında kızarmıştı.

Brent suratını astı. "Hey, Koç Delaney. Seni burada görmek ne güzel."

John bana baktıktan sonra dikkatini hâlâ bebeklerle uğraştığı için kendilerine seslenildiğinden habersiz karısına çevirdi.

Phaedra omuzlarımı tutup Brent'e gülümsedi. "Eğer kalkmak için aceleniz varsa hesabınızı keseyim."

Brent kekeleyerek, "Yok, teşekkürler," dedi. "Biz sadece, ee... özür dilerim. Kaba davrandım. Eğer sorun yoksa kalmak isteriz."

Brent'in kız arkadaşı ve Hilary belli ki davranış şekline kızmışlardı.

Phaedra, "İyi fikir," deyip gitti.

Dudağımı ısırdım, biraz midem bulanıyordu ve içecek masasına çekildim.

Dalton, Zeke ve Taylor menülerini okuyorlardı, yine tepeden tırnağa ter ve isle kaplıydılar ve hepsi de baretlerini dizlerine asmıştı.

Hannah, Delanylerin çocuklarına götüreceği minicik bardaklara küçücük kapaklar takarken, "Evet, annem Yellowstone'a gitmek istiyor," dedi. "Oraya en az on defa gittik ama yolculuğa oradan başlamak istiyor, dolayısıyla konu kapandı. Ben ise bütün Batı Sahili'ni gezip Los Angeles'in neye benzediğini görmek istiyorum."

"Daha önce hiç oraya gittin mi?" diye sordum, pencerenin yanında oturan kir pas içindeki adamlar dikkatimi dağıtmışlardı. Hepsini yeniden kazanmam gerekiyordu, sadece Taylor'ı değil.

Hannah başını iki yana sallayıp kendi sorumu cevaplamamı bekledi.

"Evet," dedim Los Angeles'a yaptığım geziyi hatırlayarak, "Blaire'le."

"Gördün mü? Onunla geziye çıkabiliyormuşsun işte."

"Bir tıp konferansı için gitmiştik. Bütün günümü otel odasında geçirmem gerekmişti. Beni sırf, o alışveriş ederken torbalarını taşımasına yardım etmem için götürdüğünü düşünüyorum."

"Ha. Bu kulağa... çok kötü geliyor. Ama en azından hastalanacak olsan sana bakabilir. O bir doktor, değil mi?"

"Kardiyotorasik cerrah. Alanında ülkedeki en iyi beş kişiden biri."

"Vay be. Bu inanılmazmış!"

"Kendisi inanılmaz bir cerrah."

"Yani, bu da bir şey."

Suratımı buruşturdum. Blaire tozdan ve insanların ya da doktorası olmayan birilerinin onun dengi olabileceklermiş gibi gözlerine bakmalarından hoşlanmazdı. Bu yüzden cerrah olmuştu. Eğer en iyisi olursa ki öyleydi, düzeltilmesi gereken şeyleri düzeltirse, hastalara nasıl davrandığı kimsenin umurunda olmayacağı için.

Düzeltemediği tek şey kendi bozduğu o tek kişiydi.

Kirby, "Falyn? Beş numaralı masa hesabı istiyor," dedi.

"Ha!" Ekrana tıklayınca yazıcıdan bir fatura çıkmaya başladı. Yırtıp siyah deri kaplı hesap kutusuna koyduktan sonra masadaki dört kişilik aileye götürdüm.

Gülümseyerek, "Çok teşekkürler," dedim. "İyi günler."

Diğer masalarımı kolaçan edip birkaç bardağı tazeledim ve sonra da üç numaralı masaya yaklaştım.

"Selam çocuklar. Bugün de aynı şeyi mi alıyorsunuz yoksa farklı bir şey mi istersiniz?"

Hepsi de aynı anda başlarını öne eğdi.

"Aynı şeyi," dedi Dalton. "Sayende artık gerçek kolanın benim için bir tadı kalmadı."

"Hemen döneceğim." Arkama döndüm, onlara sokaktan yeni gelmiş herhangi birine davranacağım gibi davranmaya çalışıyordum.

Bara döndüm, kirazlı kolalarını hazırladım ve tepsiyi yüzümde kibar bir gülümsemeyle üç numaralı masaya taşıdım.

Dalton, "Teşekkür ederim," dedi.

Zeke kirazlı kolasından bir yudum alıp tatmin olduğunu belli eden bir ses çıkardı.

"Trex istifa mı etti?" diye sorarken Taylor'la fazla göz teması kurmamaya dikkat ettim.

Dalton, Zeke ve Taylor bakiştılar.

Sonra da Taylor benimle konuştu, "Trex ekibimizin bir parçası değil. Onunla otelimizde tanıştık."

"Ha," dedim. "Ne alacağınıza karar verdiniz mi? Yoksa daha zamana ihtiyacınız var mı?"

Zeke gözlerini kısıp menüye baktı. "Bütün gün kahvaltı servisiniz var mı?"

"Bütün gün var."

"Krep denen şey nedir?" diye sordu Zeke.

"Pankekin çok ince bir türü. Phaedra içine fındıklı çikolata koyup katlıyor, sonra da üstüne pudra şekeri ekip çikolata parçaları serpiyor."

"Tamamdır, ondan alacağım," dedi Zeke.

Dalton, "Tavuk dürüm," dedi. Menüyü bana uzatıp Zeke'e de kendi menüsünü vermesini hatırlattı.

Biraz tereddüt ettikten sonra Taylor'a, "Peki, ya sen ne istersin?" diye sordum.

Menüsünü indirip doğruca gözlerimin içine baktı. "Ben yine seninle takılmak istiyorum."

"Affedersin?" Bir anlığına, ikinci bir şansın da menüye girmiş olabileceğini düşündüm.

Taylor arkasına yaslanıp içini çekti. "Ne dediğimi biliyorum ama o sırada sadece zor kadını oynadığını düşünüyordum. Henüz imkânsız olduğunu bilmiyordum."

"Ben... imkânsız değilim. Ben buralıyım. Ve sen de... değilsin."

Zeke gülümsedi. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Yok."

Dalton, Taylor'ın kolunu elinin tersiyle dürtünce Taylor ona öldürecekmiş gibi baktı.

Taylor menüsünü masanın üstüne bıraktı. "Ben sana bir daha asla çıkma teklif etmeme yemini ederken ciddi değildim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana söz verirken ciddi değil miydin yani?"

Bunu bir süre düşündü. "Doğru. Dediğimi geri alıyorum."

Surat yaptım. "Sözünü geri alamazsın. Sözlerini geri alan bir serseriyle ikinci defa çıkacağımı mı düşünüyorsun?"

Taylor, "Az önce çıktığımızı söyledin," derken yüzüne Cheshire Kedisi'ninki gibi bir sırıtma yerleşti. Yüzü kirle kaplı olduğunda dişleri daha da beyaz görünüyordu.

* Lewis Carroll'ın Alice Harikalar Diyarında adlı eserinde yer alan, sırıtmasıyla meşhur olmuş kedi karakter. -yln

"Kafe bugün gerçekten de çok yoğun," dedim.

Taylor, "Biliyorum," dedi. "Sadece üstüne bir düşün."

Önce tavana, sonra da ona baktım ve kalemimle onu işaret ettim. "Olmaz. Sen de mi dürüm istersin?"

Sırtması kayboldu ve kollarını kavuşturdu, süngüsü düşmüştü. "Beni şaşırt."

"Tamamdır." Taylor'm menüsünü masanın üstünden alıp siparişlerini Chuck'a ilettim.

Chuck, "Sana yine çıkma teklif etti mi?" diye sordu.

"Evet. Hayır dedim."

"Zalim," deyip bana bakarak başını salladı.

"Sadece takılmak istiyor," dedim. "Kalbinin kırıldığı filan yok."

"Eğer ondan hoşlanmıyorsan neden okullu kızlar gibi kıkırdamak istiyormuş gibi görünüyorsun?" Chuck kolunun ön kısmıyla terli alnını sildi.

"Eakinsli," dedim sadece.

"Eakins mi? Bildiğimiz şu Illinois'daki Eakins mi?"

"Aynen." Dudağımı ısırdım.

"Biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Phaedra da aynı şeyi sordu. Neden durup dururken herkese anlatmaya başlayayım ki?"

Chuck omzunu silkti. "Sadece soruyorum. Falyn, bak... daha önce de teklif etmiştim..."

"Hayır, Chuck. Eakins'e yol masrafımı ödemeyeceksin. Zaten çok şey yapıyorsun."

"Ne kadar paraya ihtiyacın var? Artık çok kalmamıştır, değil mi?"

"Yok. Neredeyse tamamım. Ne zaman tamamlamaya yaklaşısam bir şeyler çıkıyor."

"Pete'e o lastikleri alması için yardım ettiğin zamanki gibi mi?"

"Aynen."

"Ve Kirby'nin şu biletleri almasına yardım ettiğin zamanki gibi mi?"

"Aynen."

"Ve iki yıl önce hastalandığın zamanki gibi mi?"

"Aynen."

"Hâlâ hastane masraflarını ödemeye devam mı ediyorsun?"

"Hayır, birkaç ay önce onların ödemesi bitti. Teşekkür ederim."

"Sana yardım etmemize izin vermelisin Falyn. Sen insanlara yardım ettin ve bu da önemli bir şey."

"Evet, öyle. İşte bu yüzden kendi başıma yapmalıyım."

Üç numaralı masaya baktım. Taylor bana baktı ve bir an için gözlerimiz birbirlerine kilitlendi.

"Ya da en azından çoğunlukla kendi başıma."

Chuck çorbasıyla uğraşmaya döndü. "Ne yaptığını fark ettiğinde fena halde öfkeli genç bir adama dönüşecek."

Kalbim ezilir gibi oldu. "Şimdiden kendimi yeterince kötü hissediyorum zaten."

"İyi. En azından hâlâ bir vicdanın var."

Ayaklarıma bakarken her geçen saniye kendimi daha kötü hissediyordum. Saniyeler önce hissettiğim coşku, yerini tamamen suçluluk duygusuna bırakmıştı. "Phaedra arka tarafa mı geçti?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Çiz kek yapıyor."

"Ha," dedim. Onu görene kadar epey bir zaman geçeceğini biliyordum.

Delaneyler gitmeden önce çocuklarını toplarlarken Kirby'ye el salladılar. Marie, John'm ortanca çocuklarıyla ilgilenebilmesi için ikizlerin kangurusunu taşıyordu. Kız,

John'ın omzundaydı ve bir yandan çığlık atarken bir yandan da küçük ayaklarını savurup duruyordu.

"Vay be," dedi Hannah. "Ben on yaşında bir çocuğu evlat edineceğim."

Delaneylerin Bucksaw'ın önündeki eğik park yerlerinden birine bıraktıkları arabalarına yürümelerini izledim. Ailenin babası, kızlarını bir yalvarıp bir azarlayarak arabaya oturtmaya çalışıyordu.

"Aynen," dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde.

John kızı oturtmayı başardı ve sonra da kendi pantolonunu sıvazlayıp karısına bir şey söyledikten sonra bara döndü.

Tam önümde durup öne eğildi. "Çok özür dilerim," dedi. "Artık neden buraya gelmediğimizi sordu. Bir daha gelmemeye çalışacağım."

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil. Anlıyorum."

Bir kez daha, "Gerçekten de özür dilerim Falyn. Her şey için," deyip cebinden cüzdanını çıkardı ve sonra da koşarak dışarı çıktı.

John çıkarken, ortamdaki tüm havayı beraberinde götürmüş gibiydi ve orada öylece durdum, ne hareket edebiliyor ne de soluk alabiliyordum.

Kirby barın arkasına geçti ve her zamanki müşterilere merhaba dedikten sonra dirseklerini tezgâha dayadı. "Bu yoğunluğun azalabileceğini hiç düşünmemiştim." Bir menünün köşesiyle oynayıp içini çekti. "Psst, seninle konuşuyorum. Bana söylemediğin o şeyi söyleyecek misin?"

"Bugün değil," deyip hızla o âna döndüm.

Kirby alt dudağını sarkıttı. "Eee, ondan hoşlanıyorsunuz? Çünkü... her zamanki gibisin ama aynı zamanda farklısın. Ne zaman bir erkek peşinden gelmeye çalışsa tuhaf davranıyorsun ama bu defakinden kaçmıyorsun."

“Kimden?” diye sorarken sesim istediğimden yüksek çıkmıştı.

Kirby gözlerini yuvarladı. “Taylor’dan, aptal şey.”

Hannah, “Aynen. Neden böyle?” diye sordu. “Erkekler söz konusu olduğunda böyle tuhaflaşmanın sebebi nedir?”

Ona öfkeyle baktım. “Gidip masalarını kontrol etsene sen.”

“Tabii han’fendi,” deyip topuklarının üstüne döndü.

Kirby, “Ciddiyim,” dedi. “Sadece annenle babana kızgınsın sanıyordum. Yakın zamana kadar erkeklerden de nefret ettiğini fark etmemiştim ve sonra da Taylor çıkageldi.”

“Erkeklerden nefret etmiyorum.”

Taylor’a bir bakış attım. O da aynısını bana yapınca bir anlığına bakışlarımı kaçırdım. Yüzünde kaybolmamakta ısrar eden ufak bir gülümsemeyle ekibiyle konuşmaya döndü.

“Erkeklerden hoşlanıyorum. Sadece onlara ayıracak zamanım yok.”

“Hayır,” dedi Kirby tezgâhtaki bir lekeyle oynarken, “başka bir şey var.” Temiz bir bez ve sprey şişesini alıp masaları temizleyip düzeltmek için ana yemek alanına yöneldi.

Chuck, “Sipariş hazır!” diye bağırınca irkildim.

Yuvarlak bir tepsiyi pencereye getirip hotshot ekibinin siparişleriyle doldurdum.

Chuck, “İyi misin ufaklık?” diye sordu.

“Kaldırdım,” dedim, avcumu tepsinin alt tarafının tam ortasına yerleştirip bir kenarını da boyun çukuruma dayarken.

Chuck, “Onu demek istemedim,” dedi.

Yürüyüp giderken, "Biliyorum," diye seslendim.

Kendilerine yaklaştığım sırada çocuklar sohbete dalmışlardı ve taşıdığım yiyecek dolu tepsinin kendilerinin olduğunu anladıklarında üç çift göz parlayıverdi.

"Dürüm," deyip Dalton'ın önüne koydum.

"Krep," deyip Zeke'in önündeki masaya indirdim.

"Jalepano biberli Denver omleti."

Taylor uzandı ve tabağını ona verdim.

"Tabak sıcak," diye uyardım.

Taylor yarım ağız bir gülümsemeyle, "Benim için fark etmez," dedi. Tam ben dönerken dirseğıme dokundu. "Benim için sadece arkadaş olarak takılmak da sorun olmaz, biliyorsun değil mi?"

Ona şüphe dolu bir bakış attım. "Ben popüler, turistik bir şehirde bir garsonum. Bunu daha önce duymadığımı mı sanıyorsun? Bunların hepsini daha önce duymadığımı mı sanıyorsun? Bak, sen iyi birisin. Sizlerden hoşlandım. Ama başka arkadaşla ihtiyacım yok, özellikle de geçici arkadaşlara."

Yürüyüp uzaklaşırken beni izlediğini hissedebiliyordum ve aklımdan geçenleri tahmin edebiliyordum. Önüne çıkan engelleri aşmaktan hoşlandığını zaten kanıtlamıştı, dolayısıyla ben de önüne bir engel koyuyordum.

Tabaklarını silip süpürüp sandalyelerine yaslanmalarından sonra hesaplarını götürdüm. Zaman yitirmeden eşyalarını toplayıp dışarı çıkmak için kalktılar ama Taylor gitmeden öne bana el sallayabilmek için bekledi.

Kirby masalarını temizledi ve bana bir avuç dolusu birlik, beşlik ve bir sürü de bozukluk getirdi. Toplamı, yemeklerine ödediklerinden fazlaydı. Başımı sallayıp alçak sesle güldüm. Bir garsona veda etmenin en iyi yolu buydu.

Vardiyamın kalanı rahat bir yoğunluk içinde geçti. Hannah'yla, mutfağın yanındaki taburelere oturup bahşişlerimizi saydık ve Hector ile Chuck'ın, gün içinde yaşadıkları aksilikler ve kıl payı kurtuldukları kazalarla ilgili anlattıklarını dinledik.

Phaedra, bir elini beline koymuş bir halde arka odadan çıkıp ağır adımlarla bize doğru geldi; üstü başı krem peynir, çikolata ve çilek lekeleriyle kaplanmıştı. "Tanrı'nın belası turtalar hazır."

Chuck onu kucakladı. "Bravo aşkım, bravo."

Phaedra'nın yanağını öptü ve Phaedra da onu şakacıktan darbelerle uzaklaştırdı.

"Nasıl geçti? Daha önce çıkacaktım ama geciktim."

"Hayattayız," dedim.

Kirby'nin yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. "Bugün Taylor geldi. Ona büyük bir bahşiş bıraktı."

Gözlerimi yuvarladım.

Hannah, "Üstünde ne yazıyordu?" diye sordu.

Burnumu kırıştırdım. "Ha?"

Hannah para destemi işaret etti. "Banknotlardan birinin üstüne bir şey yazdı. Bildiğini sanıyordum."

Paralarımı tezgâhın üstüne sererken Kirby yanıma koştu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Phaedra bir dolarlardan birine bakarak, "Öbür tarafta ufaklık," dedi.

Desteyi ters çevirdim ve güç bela okunan bir yazıyla yazılmış notu gördüm.

COMFORT SLEEP HOTEL
ODA 201

Kirby güldü. "Hakkını teslim etmen lazım, ısrarcılıkta ekstra puanı hak ediyor."

Nefes aldım, kafamdaki çarklar saatte yüz seksen kilometreyle dönmeye başlamışlardı. Artık plan benzeri bir şeyim olduğundan sabırlı olmak zorlaşmıştı. Ama bu planın işe yaramasının tek yolu sabırlı olmaktı.

"Bu şirin değil, rahatsız edici. Ama sen onları benim bölümüme oturtmaya devam et, tamam mı?"

Kirby, "Anlaşıldı," deyip bir tabureye tırmandı ve bir çocuk gibi bacaklarını aşağı sarkıttı.

Phaedra, Chuck'ın yüzünü okşadı. "Sen de rahatsız edici olduğun günleri hatırlıyor musun, bir tanem?"

"Nasıl unutabilirim?" deyip bir kaşını oynattı.

Kirby midesi bulanmış gibi görünüyordu, "Lütfen durun," dedi.

Biri kapıyı tıklattı.

Kirby içini çekti. "Bir kez olsun zamanında geldi."

O yerinde kıpırdamayıp başka bir şey de söylemeyince arkama döndüm ve Taylor'ın, başında beyaz bir şapka, üstünde gri bir kapüşonlu eşofman üstü, lacivert bir basketbol şortu ve ayağında da parmak arası terlikler, elinde elbise dolu bir sepetle kapıda durduğunu gördüm.

Phaedra o alçak, boğuk sesiyle, "Tanrı belamı vermesin," dedi.

Kirby, "Onu içeri alayım mı?" diye sordu.

Tüm bakışlar bir anda bana döndü.

"Sadece... kimse tek kelime etmesin. Bırakın bunu ben halledeyim."

Hannah, "Bunun bir şaka olduğunu hissediyorum," dedi. "Bize şaka mı yapıyor?"

Chuck gülmemeye çalışarak, "Hayır, ama yine de eğlenceli," dedi.

Hiç acele etmeden kapıya yürüdüm ve bir kol mesafesinden azıcık daha uzakta durdum. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum usanmış görünmeye çalışarak.

"Çamaşır günü," dedi pişmiş kelle gibi sırtarak.

"Tamam. Ama hâlâ burada ne yaptığını açıklamadın."

"Çamaşır ve kurutma makinen var mı?"

"Evet, var."

"İşte o yüzden buradayım."

Söylediklerine inanamayarak başımı iki yana salladım. "Geldiğin yerde insanlar, bir şey nasıl ödünç istenir bilmiyorlar mı?"

"Illinois."

"Nereden geldiğini biliyorum," diye hırladım.

Taylor'ın gülümsemesi kayboldu. "Çamaşır makineni ve kurutma makineni ödünç alabilir miyim?"

"Hayır!"

Bir sağa bir de sola baktı, ardından caddenin her iki yönüne ve sonra da bakışlarını bana geri çevirdi. "Peki... yakınlarda bir çamaşırhane var mı?"

"Platte Bulvarı'nda. Platte'den ilerlerken Tejon'dan sola dön. Tam Institute Caddesi'ne gelmeden önce. Hırdavatçının karşısında," diye seslendi Phaedra.

Arkama döndüğümde doğru yönü işaret ettiğini gördüm. Ona bir bakış attım, o da omuzlarını silkti.

Taylor, "Gelmek ister misin?" diye sordu. "Çamaşırhaneler fena halde sıkıcı oluyorlar."

Dudaklarımı birbirlerine bastırıp yana kıvırdım, gülümsememeye çalışıyordum. *Budur işte.* Uzanıp kilide takılı duran anahtarı çevirdim. "İçeri gel."

"Emin misin?"

"Hadi ama, şimdi de fazla cüretkar davranmaktan mı endişe ediyorsun?"

“Pek değil,” deyip yanımından geçti. “Üst kat, değil mi?”

Bu kader olmalıydı. Taylor, bir kez mama verdiği sahipsiz bir köpek yavrusu gibiydi ve peşimi bırakmıyordu. Aynı zamanda, bunca zamandır gitmek için para biriktirdiğim kasabadandı.

Kapıyı kapatıp anahtarı çevirdim ve arkama döndüğümde, hepsi de aynı şekilde bilgiç bilgiç sırtan dört iş arkadaşım la yüz yüze geldim.

Taylor merdivenin başından, “Geliyor musun?” diye sordu, tıka basa dolu çamaşır sepeti hâlâ kucağındaydı.

“Yani,” dedim, perçemlerimi üfleyerek gözlerimden çekerken, “neden olmasın anasını satayım?”

Altıncı Bölüm

Kapıyı Taylor için açtıktan sonra göstere göstere etrafa bakınmasını izledim. Şortu kalçasının aşağısında duruyordu ve beyaz şapkasını ters çevirmişti, odamın her köşesini dikkatle inceliyordu. Normalde uzak duracağım bir adamdı ama işte şimdi buradaydı, son derece hoş, dağınık bir havası vardı ve dairemde duruyordu.

"Burası çamaşırlarını yıkamak için yeterli bir mekân mı?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Çamaşırhaneye arasında dağlar kadar fark var." Kapıyı kapattı. "Çamaşır odan nerede?"

Ona peşimden gelmesini işaret ettim ve mutfakla banyo arasındaki duvarda bulunan kapıları açtım. Büyük ihtimalle benim doğduğum sene alınmış olan çamaşır makinesiyle kurutma makinesi, sıg dikkdörtgen dolabın içine ucu ucuna sığacak şekilde yerleştirilmişlerdi.

"Hâlâ çamaşırhaneden iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Evet, ama istersen gidebilirim."

"Sadece istediğin ayar neyse ona getirip başlatma düğmesine bas."

Taylor'ın müteşekkîr gülümsemesi biraz, peki kabul ediyorum, çok tatlıydı. Dediklerimi yapıp çamaşır makinesinin düğmesini çevirip çekti. Su arkadan makineye dolmaya başladı. Eğilip birkaç pantolon aldı ve makineye attı.

Ben de yatak odama geçip bahşişlerimi düzenledim. Yarısını cüzdanımda duran, önceki günden kalanlara ekledim, diğer yarısını da ayakkabı kutusuna koydum. İkisini de yerlerine kaldırdıktan sonra eşofman altı ve üstüme fazlasıyla büyük gelen bir eşofman üstü giydim.

Taylor, "Pantolonun nerede?" diye sordu.

Kapımın orada kalakaldım, tuhaf sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Yatak odamı işaret ettim. "İçeride, yerde."

"Makinede daha yer var," dedi çamaşır deterjanını koyarken.

"Pantolonum, pantolonlarını beraber yıkanacak kadar iyi tanımıyor."

Makinenin haznesinin su ve köpükle dolmasını izlerken gülüp başını iki yana salladı. "Benden nefret etmene neden olacak bir şey mi yaptım, yoksa bu bir tür sınav mı?" Bana baktı. "Çünkü pantolonunun içine girmeye çalışmıyorum, Ivy League. Sadece onu yıkamak istediğimi söylüyorum."

Yatak odama geçip komodininin yanındaki kot yığınınu aldım. Sonra da koridoru geçip banyoya girdim ve kirli çamaşır yığınınu karıştırıp oradaki iki kotumu da aldıktan sonra hemen dışarı çıktım.

"Al," deyip pantolonları ona uzattım.

"Bu kadar mı?" diye sorup hepsini makineye attı.

"Evet, dolayısıyla kullanılmaz hale getirirsen mahvol-dum demektir." Ondan uzaklaşıp kendimi sandalyeye bıraktım.

"Hiçbir şeyi kullanılmaz hale getireceğim filan yok. Uzun zamandır çamaşır yıkıyorum."

"Annen senin çamaşırlarını yıkamıyor muydu?"

Taylor başını iki yana salladı.

"İyi, öyle yapan anneler çocuklarına nasıl bir kötülük

yaptıklarının farkında değiller. Nasıl çalıştıracağını bilemeyip makinenin başında zırlamak zorunda kalmadığın için çok şanslısın."

"Kulağa kişisel deneyimlerinden bahsediyormuşsun gibi geliyor."

"Çamaşırlarımızı hizmetliler yıkardı." Tepkisini bekledim.

Hiç tepki vermedi.

Eşofman üstünü çıkarıp makineye atınca sadece, üstünde solmuş harflerle *Eakins Football* yazısı olan fazla küçük, eski bir tişörtle kalmıştı. "Eğer annenle baban o kadar zenginse neden bu boktan yerde kalıyorsun?" diye sordu.

Ona bir an için bakakaldım, yüzüme yayılmakta olan gülümsemeyi durdurmak için mücadele ediyordum. "Birtakım kötü seçimler yaptılar."

Taylor ağır ağır kanepeye gitti ve kendisini üstüne atıp bir anlığına zıpladı, daha sonra da elleriyle üstlerine bastırıp kırlentleri test etti. "Ne gibi seçimler?"

"Seni ilgilendirmez."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Bütün bu dövmelerin olayı nedir?" diye sorarken gözlerimi, tenini bileklerine kadar kaplayan renk ve şekil cümbüşünün üstünde kaydırdım.

"Hepimizde var."

"Biz dediğin kim?"

"Kardeşlerim ve ben. Yani çoğumuz. Tommy'nin yok."

"Kaç kardeşin var?"

"Dört."

"Aman Tanrım."

Başıyla onaylarken gözlerinin önünden geçen anılara dalmış gibiydi. "Bir bilsen."

"Neredeler? Kardeşlerin yani?"

"Orada burada işte."

Bu oyun hoşuma gitmişti, bir sürü soru ve sıfır cevap, hem o da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Taylor'ın beyaz tişörtü ortada toplanmıştı ve altındaki bronz teni ile biçimli karın kaslarını hafiften belli edecek kadar inceydi. Görünüşe göre biçimli karın kasları her hıyarda mutlaka oluyordu. Dört ila altı tane belirgin karm kası, karşıdaki adamın ne kadar kibirli pisliğin teki olduğunu anlamam için yapılmış bir grafik gibiydi.

"Sen büyükleri misin?" diye sordum.

"Evet ve hayır."

"Hiç kız kardeşin var mı?"

Taylor suratını astı. "Tanrım, hayır."

Ya kadınlardan nefret ediyordu ya da onlara, kendilerini insan olarak düşünmesine imkân bırakmayacak kadar kötü davranıyordu. Hangisi doğru olursa olsun, dairemde bulunduğu süre arttıkça suçluluğun benim için bir sorun olmasından gitgide daha az endişe ediyordum.

"Televizyon izlemek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Güzel," deyip sandalyeme yerleştim. "Kablolu bağlantım yok zaten."

"Hiç filmin var mı?"

"Şu dolapta Phaedra'nın bir kutu VHS kaseti ve bir de oynatıcısı var," deyip elimle dolabı işaret ettim. "Ama daha televizyona bağlamadım."

"Burada ne kadardır oturuyorsun?"

"Bir süredir."

Taylor homurdanarak ayağa kalkıp yavaş yavaş dolaba gitti ve kapağını açtı. Boyu bir seksenin epey üstündeydi ve hiç zorlanmadan en üst rafta ne var ne yok görebiliyordu. Işığı yakmak için ipi çekti ve sonra da tozlu video

oynaticısını alıp birbirine dolanmış bir sürü kabloyla beraber dolaptan çıkardı.

Üfleyerek tozunu aldıktan sonra arkasına yaslandı, iğrenmiş gibi görünüyordu. "Bir film seç bakalım. Ben bu kötü çocuğu bağlayacağım."

"Zihin açıcı sohbetimizden sıkıldın mı yoksa?"

"Ölümüne," dedi lafını hiç sakınmadan.

Tuhaf bir şekilde olayların gidişatından mutsuz olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Gıcık olmuş ve hatta soğumuş gibi bile görünmüyordu ki bu da içimi rahatlatmıştı. En azından aşırı miktarda dikkat ve çaba gerektirmeyecekti.

"*Aliens*," dedim elimle işaret ederek.

Taylor kutuyu, iki raflı masanın üstünde duran küçük televizyonun yanına götürdü. Video oynaticısını alt rafa koyup kabloları çözmeye başladı. "Evet, ben de onu severim."

Burnumu kırıştırdım. "Beğenir misin? O film bir klasik sayılır."

"Kutuda 16. *Doğum Günüm*'ü gördüm. Onu seçersin diye düşünmüştüm." Bir kabloyu videonun arkasına takıp televizyonun arkasına uzandı.

"Belli ki beni hiç tanımıyorsun."

"Benden nefret etmeye mi çalışıyorsun yoksa beni kendinden nefret ettirmeye mi çalışıyorsun bilemiyorum."

"Ben de."

Taylor suratını astı ve bunun tek nedeni, kabloyu doğru bağlantıya sokmak için daha da uzanmak zorunda kalmasıydı. "Dolayısıyla ben de etmiyorum."

"Ne etmiyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum."

"Lanet olsun," diye takıldım.

Taylor yapmaya çalıştığı şey her neyse başarıp doğruldu ve bacaklarını uzatıp bağdaş kurduktan sonra sırtını televizyonun yanındaki duvara dayadı. "Bence kendinden ikimize yetecek kadar nefret ediyorsun zaten."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Gerçeğe ne kadar yaklaştığını bilmiyordu.

Taylor utancımı kızgınlık sanıp, "Bu gelen bir öfke fırtınası mı yoksa?" diye sordu.

Öne eğilirken bir kolumu sandalyenin yanına bastırdım. "Üstümde öyle bir etkin yok."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana öfkelenmem için bir gıdım da olsa seni umursamam gerekirdi."

"Ha, demek analize başladın, Ivy League? Psikoloji okumadığını söylediğini sanıyordum."

"Bak şimdi, bu yaptığına kabalık derler."

"Sohbetinin boktan olduğunu ve karşısına gelen herkesi yargılayan şirret bir karı olduğunu söylemek kabalık olurdu ve işi o kadar ileriye götürmeyecektim. Gel gör ki öyle... ve sen de öylesin."

"Acıttı." Bilerek yüzümü ifadesiz tuttum.

Başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Bir an söylediklerime tepki veriyorsun ve bir sonraki an tamamen ifadesizsin. Her yerin her tarafta. Seni çözemiyorum, hiç çözemiyorum. Bir de kadınlar üstüne yan dal yaptım."

"Eminim bu sayede bol miktarda hatun kaldırıp arkadaşlarından da bol miktarda takdir görüyorsundur. Ama bu beni etkilemiyor."

Bir an için durakladı. "Gitmemi ister misin?"

"Sanmıyorum. Ama istersen gidebilirsin."

"İstemiyorum. Ve bu konuda, şu ya da bu yönde, bir fikrim olması da benim için tuhaf."

“İlgimi çekti. Devam et.”

“İlk olarak senin sosyal açıdan akıl sıyırtacak kadar beceriksiz olman ve hiddeti dinmek bilmeyen, şirret bir orospu olman hoşuma gidiyor. Benim olduğum ortamlarda kızlar durmadan kıkırdayıp ellerini saçlarının arasından geçirirler. Seninse bana bir siktir git demediğin kaldı.”

“Siktir git.”

“Gördün mü? Senden hoşlanıyorum.”

“Belki benden hoşlanmanı istemiyordumdur.”

“Biliyorum. Ve ben de hoşlanmıyorum, o şekilde değil yani. Ve beni en çok şaşırtanın da bu olduğunu düşünüyorum.”

İtirafı beni hazırlıksız yakalamıştı ama beni asıl şaşırtan, aniden karnımın dibinde hissettiğim sızıydı.

“Dinle Ivy League, ekime kadar buradayım. Bütün gün kışım çıkana kadar çalışıyorum. Eğer şanslı olursam ilk vardiyayı alıyorum ve bu şekilde öğle yemeğini kafede yiyebiliyorum. Sen ve nefret dolu koca ağzın, bu işin en ilginç kısmı oldunuz. Bana düşmanca davranmanın nedeninin, seni dürtmek istediğimi düşünmen olduğunu tahmin ediyorum ve bu öyküdeki hırçın kızı uysallaştırmak beni aşıyor. Dolayısıyla gel *Aliens*’ı koyup televizyonun sesini sonuna kadar açalım ki senin şu boktan çamaşır makinenin sesini bastırsın ve keyfimize bakalım.”

Gözlerimi kırpıştırdım.

Omzunu silkti. “Annen ve babanla olan sorunların umurumda değil. Erkeklerle boktan sıkıntılar yaşamış olman da umurumda değil. Aminin üç metre yakından bile geçmek istemiyorum ve şimdiye kadar bunu da anlamış olman lazım çünkü seni yatağa atmak istiyor olsaydım cinsel organından asla o şekilde bahsetmezdim. Kızlar bundan nefret ederler. Sadece hem çamaşır hem de

kurutma makinesi bir de üstüne doksanlardan beri gördüğüm en iyi VHS kaset koleksiyonuna sahip olan kafa birilerinin etrafında olmak istiyorum.”

“Üç metre, ha?” dedim. Sandalyemden kalktım, kaba tüylü halının üstünde ilerleyip Taylor’ın oturduğu yere gittim.

Ellerimi bacaklarının iki yanına koyduktan sonra ona doğru uzandım, dudaklarına birkaç santim kala durunca kaskatı kesildi.

“Bundan emin misin?” diye fısıldadım.

Yutkunduktan sonra ağzımı açıp alçak sesle konuştu, “Çek ellerini üstümden. Sana dokunmanın dolu bir silaha dokunmaktan farksız olduğunu gayet iyi biliyorum.”

“O zaman tetiği çekme,” diye meydan okudum ona, şimdi dudaklarım neredeyse dudaklarına dokunuyordu.

Bana doğru gelmedi ama aynı zamanda geri de çekilmedi. Vücudu gevşemişti, bana bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duymuyordu. “Çekmem.”

Çömelip ellerimi dizlerimin üstüne koydum ve söylediklerini düşündüm. “Her gün beni görmeye gelen bir erkek için fazla güvenli konuşuyorsun.”

“Sen acayip tuhafsın, yani düşündüğümden de tuhafsın. Sınavı geçtim mi?”

“Evet,” dedim havadan sudan konuşuyormuş gibi.

“Senin yakınında olmaktan hoşlanıyor olabilirim ama bu aptalın teki olduğum anlamına gelmez. Hem bu çok saçma bir sınavdı. Karşısında öyle yalvaran bir kız olan her erkek kızın üstüne atlar.”

“Sen atlamadın.”

“Sana söyleyip duruyorum. Ben aptalın teki değilim. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Tek anlamadığım nedeni.”

Gözlerimi kısıtım. "Arkadaş olabiliriz diyorsun ama sözünü tutmuyorsun."

"Tamam o zaman. Seni yatağa atmak için ardı arkası kesilemeyecek bir çabanın içine girmemeye söz veriyorum. Bu nasıl geliyor kulağına?"

Başımı yana eğip belli belirsiz gülümsemesinin, gamzesinin ve keskin hatlı çenesini kaplayan yeni çıkmaya başlamış sakallarının ötesine baktım. Aradığımı sözcüklerinde ve hatta bakışlarında bile bulamazdım. Taylor'ın hakikati, görebileceklerimin hemen ötesindeydi, tıpkı benimki gibi. Dolayısıyla onu nerede arayacağımı ve nasıl bulacağımı biliyordum. Birinin ruhunu görmenin tek yolu kendi ruhuna bakmaktan geçiyordu.

"Söz mü?" diye tekrarladım.

"Yemin ederim."

"Benden korkuyor musun?" diye sordum yarı şaka yarı ciddi.

Taylor bir an bile tereddüt etmedi. "Senden en ufak bir korkum yok. Senden ne beklemem gerektiğini tam olarak biliyorum."

"Peki, nasıl oluyor bu?"

"Çünkü aslında aynı kişi olduğumuzdan oldukça eminim."

Kaşlarım havaya fırladı, vardığı sonuçtan duyduğum şaşkınlığı gizleyemedim. "*Aliens* olsun o halde."

Kollarını kavuşturup, "Artık ruhumu sündürmeyi bırakacak mısın?" diye sordu.

Yavaşça doğruldum ve sandalyeye dönüp oturduktan sonra bcaklarımı sandalyenin koluna attım. "Büyük ihtimalle hayır ama bildiğin, sevdiğin Falyn'in sıradan şarlamalarını duyacaksın. Senden kurtulmak amacıyla özel bir şey yapmayacağım."

Taylor televizyonun önünde dizlerinin üstüne oturup açmak için düğmeyi çevirdi ve sonra da üçüncü kanalı açtı. "Filmi unuttun."

Dolaba gidip filmi aldım ve ona attım. Kaseti kutusundan çıkarıp oynatıcıya taktı. Kaset yerine yerleşince film de başladı. Jenerik başladıktan sonra hem görüntü hem de arkada çalan o ağır keman müziği bozulur gibi oldu ama tam uzakta Ripley'nin uzay gemisi, bütün o karanlığın içinde beyaz bir nokta gibi belirdiğinde ses de görüntü de düzeldi.

Taylor dizlerinin üstünde kanepeye yürüdüktan sonra üstüne çıkıp bacaklarını uzattı.

Sandalyeme dönerken bir parçam iyilik edip onu neden bu kadar zorladığımı açıklamamı istiyordu ama o parçamı ezip eski beni sürdüğüm yere gönderdim. Benim gibi biri için açıklamalar ve özürler zaman kaybından başka bir şey değildi. Elimde olanlar sadece ileriye bakmak ve unutmayı aklımdan çıkarmamaktı. Kendime birisi için, bu her kim olursa olsun, belli duygular hissetme iznini veremez, bunun başka duyguları yüzeye çıkarması riskini alamazdım.

Taylor şortunun kasık bölgesine uzanıp lacivert kumaşı çekerek ayarladı. Malını tatmin edici bir konuma getirdiğini düşününce tişörtünü aşağıya çekti.

Gözlerimi devirdim. Ama o bunu fark etmedi.

Gözleri ekrana yapışmış bir halde otururken bir koluyla başını destekliyordu.

Tam kurtarma gemisinin çakıldığı ve Ripley'nin Newt'ten özür dilediği bölümde, Taylor pantolonlarımızı kurutma makinesine yerleştirip çamaşır makinesine bir posta daha çamaşır attı. Kanepeye dönüp Newt'ün repliğini mükemmel bir genç İngiliz kızı aksanıyla tekrarlardı

“Çüğünlükla geceleri geliyorlar... çüğünlükla.”

Kıkırdadım ama beni duymazdan gelip film bitene kadar tek bir kelime daha etmedi.

Gözlerim ağırlaşmıştı. Zorlu bir cumartesinin etkilerini ayaklarımda hissediyordum.

“Haklısın,” dedi ayağa kalkarak. “Bu bir klasik.”

“Bütün o pantolonları kurutmak epey zaman alabilir,” dedim.

Taylor kurutucunun kapısını açıp kontrol etti. “Evet, hâlâ nemliler.”

Kurutucuyu yeniden başlatmak için düğmeyi çevirdi ve kanepeye döndükten sonra gerinip gözlerini iki defa kırıp kapadı.

“Burada uyuyamazsın,” dedim.

“Tamam. Peki, burada kazara uyuyakalabilir miyim?”

“Hayır.”

Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ kapalıydı. “Kahrolası çamaşırlarını bile yıkiyorum. En azından iki posta arasında biraz kestirmeme izin verebilirsin.”

“Az sonra yatacağım. Ben uyurken burada olamazsın.”

“Nedenmiş?”

“Seri katil olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim.”

“Seni öldürmek için, beraber keyifle izlediğimiz filmin bitmesini beklediğimi mi düşünüyorsun? Bunu mu istiyordum sence? Sana bu haberi veren ben olduğum için üzgünüm Ivy League ama sana üstünlük sağlamak için uykuya dalmanı beklemeye ihtiyacım yok. Formda olabilirsin ama benim senden en az yirmi beş kilo kas fazlam var.”

“Bu konuda haklı olabilirsin ama yine de burada kalmazsın. Bana cinsel saldırıda bulunmak istemiyor olman beni soymak istemediğin anlamına gelmez.”

Bana şüpheyle baktı. "Affedersin ama senin antika televizyonuna ihtiyacım yok. Evimde duvara monte duran, yetmiş iki ekran son model bir televizyonum var."

"Evin nerede, Estes Park'ta mı?"

"Aynen. Birkaç defa buraya taşınmayı düşündüm ama bütün arkadaşlarım ve kardeşim ya orada ya da Fort Collins'te yaşıyorlar. Ama görünüşe bakılırsa Dağ Ekibi'nin yolu bir şekilde hep buraya düşüyor."

"Kardeşlerinden biri Estes'te mi oturuyor?"

"Aynen." Gerinirken zorlanarak konuştu. "Her zaman çok yakın olduk. İki kardeşim Illinois'da ve biri de San Diego'da."

Durakladım. "Hiç eve gidiyor musun?"

"Mümkün olduğunca sık. Yangın mevsimleri arasında."

"Yani, ekimden sonra mı?"

"Aynen. Şükran Günü, Noel, doğum günleri. En küçük kardeşim geçen ilkbaharda evlendi, kaçak nikâh kıydılar sayılır. Yıl dönümlerinde gerçek bir düğün yapmayı planlıyorlar, bekarlığa vedadan filan sonra. Onun için döneceğim kesin."

"Peki neden?"

"İkinci nikâh mı? Galiba kızın en yakın arkadaşı düğüne davet edilmediği için sinirlenmiş."

"Yani... liseden mezun olduğun kasabada üniversiteye gittin öyle mi?"

"Evet, Falyn. Bunun üstüne nasıl bir hakaret etmek istersin?"

"Hiç. Şirinmiş. Lise gibi olduğunu ama daha az kuralı olduğunu hayal ediyorum."

"Zaten üniversite dediğin öyle bir şey değil mi?"

"Pek sayılmaz. Ama tabii ben Dartmouth'a gittim."

"Kapa çeneni."

Yanağımı sandalyenin koluna sürterken, birbirimize bu kadar kötü davranmamızdan son derece mutluydum. Taylor cep telefonuyla uğraşmaya başladı ve ben de rahatlayıp üstüme elli kiloluk görünmez bir battaniye örtülmüş gibi hissettim.

Sabah uyandığımda güneş pencerelerimden içeri doluyordu. Ağzımda, sanki uyurken bir kedi gelip işemiş gibi bir tat vardı.

Taylor kanepenin ortasına oturmuştu ve katlanmış elbiselerden oluşan birkaç yığınla çevrelenmişti. "Bugün işe gitmen gerekiyor mu?"

Doğrulup, "Ha?" dedim.

"Pazar günleri çalışıyor musun?"

Uyku sersemliğiyle, "Bu hafta değil. Tatil günüm," dedim. Beynim yeniden çalışmaya başlayınca gözlerimi kırpıştırdım ve mahrem çamaşırlarımı katlayan adama öfkeyle baktım. "Neden hâlâ buradasın?"

"Çamaşırların kalanını bitirdim ve sonra da uyuyakaldım. Ama beni birkaç defa uyandırdın. Sık sık böyle kötü rüyalar gördüğün oluyor mu?"

"Ha?"

Taylor tereddüt etti. "Epey zorlu birkaç rüya gördün. Rüyanda ağlıyordun."

Kâbus görmeyeli yıllar olmuştu, yani Dartmouth'ta gördüklerime benzeyen kâbusları görmeyeli. Oda arkadaşım Rochelle, hâlâ onu gecenin köründe nasıl korkuttuğumu anlatıp dururdu.

Ellerindeki narin çamaşırlara baktım. "Külotlarımı elinden bırak. Hemen şimdi."

Taylor elindeki k lotlarımı sepetteki diğ erlerinin yanına attı.  oğ u ucuzluk d kk nlarından alınmış baskılı şeylerdi. Birkaçının bel ya da kalça lastiğ i sarkmıştı.

     son posta,   dedi ayak bileklerinin arasındaki sepeti işaret ederken.    oraplar ve k lotlar.  

  Aman Tanrım,   dedim yüzümü ovu turarak.   Beni bütün i  arkadaşlarım ve m   terilerin önünde utanç yürüyüşü yapmak zorunda bırakacaksın.  

Taylor ayağ a kalktı.   Arka kapı yok mu?  

  Yine de Chuck ile çocuklar seni görecekler.  

  Pazar günleri saat kaçta açıyorlar?  

  Chuck la Phaedra neredeyse her zaman kafede oluyorlar, yani gün doğ umundan gün batımına.  

  Mahremiyetini nasıl koruyorsun ki?  

Perçemlerimi yüzümden çektim.       na kadar ihtiya ım olmamıştı.  

  Bu içi hallededeğ im. Ne yapmam gerektiğ ini biliyorum.  

Taylor  ama ırlarını toplayıp getirdiğ i sepetin içine kusursuz şekilde yerle tirdikten sonra elini sallayıp peşinden a ağ  gelmemi işaret etti. Merdivenden inip pazar günleri Bucksaw a kahve içmeye uğ rayan emeklilerin, bütün i  arkadaşlarımın, buralı birkaç ailenin ve bir masa dolusu turistin önünde durduk.

Kirby de Hannah da aniden donakaldılar.  kisinin de aynı yere baktıklarını fark edince Phaedra da hızla arkasına döndü ve ağ ı açık kaldı. Ahenkle devam eden sohbetlerden yükselen uğ ltu da aniden kesilmişti.

Taylor boğ azını temizledi.   Ona elimi bile sürmedim. Acayip  irret.  

Yanımdan geçip  n kapıya giderken, onu sadece ifadeyle öldürmeye çalışarak izledim.

Kirby kahkahalarla gülmeye başladı. Taylor ona el sallayıp ön taraftaki kaldırıma çıkarken hâlâ kıkırdıyordu. Phaedra gülümsememeye çalıştı ama derin kırışıklıkları ona ihanet etti. Hannah da en az benim kadar şok olmuş gibi duruyordu.

Phaedra bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıp, "Günaydın, gün ışığım. Kahve ister misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedim dişlerimin arasından. Sonra da ayaklarımı vura vura basamakları tırmandım.

Phaedra arkamdan, "Falyn?" diye seslendi.

Koridora dönmeden merdivenin tepesinde durup ona baktım.

"Senin on adım önünde ufaklık."

"Biliyorum," diye homurdanıp elimde kahvem, daireme çıktım.

Kapımı kırarcasına açtım ve tekmeleyerek kapatıp buzdolabının yan tarafına yaslandım. Öfkeli gözyaşlarımın gözlerimi yaktıklarını hissedince kahvemi mutfak tezgâhının üstüne koyup koşarak yatak odama gittim, ayakkabı kutuma uzandım ve yatağın üstüne, yanıma koydum.

Son mektup diğerlerinin üstündeydi ve altında da uçak bileti almak için şimdiye kadar biriktirdiğim para vardı. Defterden kopartılmış yaprağı göğsüme bastırıp derin bir nefes aldım. Özenle kâğıda geçirilmiş çizgiler ve eğriler, beni kaçırdığım her şeyden haberdar ediyorlardı ve neredeyse dört aylıktilar ve bundan sonra daha da eskiyeceklerdi.

İnce kâğıdı kucağıma bıraktım.

Tabii ki de siktiğimin Taylor Maddox'u olmak zorundaydı. Dünyada istediğim son insan, Eakins'e hızla gitmemin tek kolay yolu. Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Plan yapmak

istemiyordum, hatta plan yapmak üstüne düşünmek bile istemiyordum.

Tek ihtiyacım olan oraya gitmekti. Beklenti olmadan. Bir umut olmadan. Sadece kapılarını çalma fırsatı için. Onlar beni affedemeseler bile belki ben artık sonunda kendimi affedebilirdim.

Yedinci Bölüm

Yanaklarımı sildim ve *Poltergeist* filmindeki baba, televizyonu otel odasından çıkarıp balkona iterken gülümsedim. Jenerik girince, o insanın içini ürperten müzik yeniden çalmaya başladı ve ben de hemen yanımda, halının üstünde duran boş kahve fincanına bakıp surat astım.

Buz dolabında sadece içinde küflenmiş peynirli dip sosu olan bir kavanoz, ketçap ve iki kutu Red Bull vardı. Phaedra bana ikinci el bir kahve makinesi vermişti ama hiç kahvem ya da şekerim yoktu... ve faturayı ödeyemezsem suyum da olmayacaktı. Tuvalete girmek için alt kata gitmemin gerekebileceğini düşünerek ürperdim. Arada bir o tuvaleti temizlemem gerekiyordu ve her ne kadar çoğu konuda züppelik etmemek için bilinçli bir çaba içinde olsam da, umuma açık tuvaletler midemi bulandırıyorlardı.

Ayağa kalkıp alt kattaki mutfağa gittim. Müşterilerin gürültüsü anında zihnime girdi, özellikle de çocukların çığlıklarıyla ciyaklamaları. Her zaman özellikle dikkatimi çeken bir tonda ses çıkarıyorlarmış gibi geliyordu, sanki kafamın içinde metal bir çataalla tabak gıcırdatılıyormuş gibi.

Kupayı durularken tişörtümün üstüne su sıçradı. Sonra da kupayı üç bulaşık makinesinden birinin içine koydum.

Hector köşeyi dönerken bana gülümseyip ellerini ön-lüğüne sildi. "Bugün dışarı çıkıp dünyayı görecekt misiniz, Bayan Falyın?"

İçimi çektim. "Bana böyle demeyi bırakacak mısınız?"

Hector sadece gülümseyip işine devam etti.

Phaedra'nın yüzü yemek penceresinde belirdi. "Hey ufaklık. Bugün için planların nedir?"

"Hiçbir şey." Hazırlık tezgâhının üstünde kalmış olan kerevizden bir ısırık aldım.

Bir tane daha almak için uzanınca Pete elime vurdu ve ben de gülmemeye çalıştım.

Sırıtmam silinip gitti. Pete'e, "Kâbus gördüğümü söyledim," dedim.

Suratını astı.

"Uzun zaman oldu... şeyden beri..." dedikten sonra cümleyi bitiremedim.

Phaedra gelip yanımda durdu ve nazikçe yüzümün önüne düşmüş olan sarımsı kahverengi saçlarımı kenara çekti. "Bir şey planlamadığından emin misin?"

"Evet. Neden ki?"

Başıyla arkasını işaret etti. "Çünkü şu çocuk gelmiş seni arıyor."

Hızla kapıya koşup iterek açtığımda Taylor'ın dışarıdaki kaldırımında durduğunu gördüm. Bana el salladı.

Kirby yanından geçerken kendini tutamayıp, "Senden hoşlanıyor," dedi.

Taylor ellerini pantolonunun ceplerine soktu, gömleğinin kolları kısa olduğundan kollarındaki sıkı kasları görebiliyordum.

"Geçerken uğradığını söylersen ciddi hayal kırıklığına uğrayacağım," diyerek kollarımı kavuşturdum.

Gülümsedi ve bakışlarını aşağıya indirdi. "Hayır. Sıkılmıştım ve doğruca buraya geldim."

“Senin de mi tatil günün?”

“Öyle. Benimle aptal saptal turist saçmalıkları yapmak ister misin? Daha önceden saydığın bütün şu şeyleri.”

“Araban var mı? Benim yok.”

“Kamyonetim şurada,” deyip hafifçe döndü ve çamur lastikleri olan parlak siyah, ithal, şık bir aracı işaret etti. Yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana döndü. “Bir yerlere gitmen gerektiğinde ne yapıyorsun?”

“Nereye gideceğim ki?” diye sordum.

Taylor elini uzatırken dudaklarının bir kenarı hınzır, yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Benimle gel.”

İlk refleksim hayır demekti. Sıkıntılı görünüp hangi erkek olursa olsun geri çekilmesini sağlayacak şeyler söylemeye alışmışım ama Taylor’a öyle davranmamın bir anlamı yoktu. Çünkü hakaretlerimin, üstünde bir etkisi yoktu ve tekrar tekrar geri gelip sonra da zamanı gelince gidiyordu. Beni Eakins’e götürmeye ikna edebilirsem, Colorado Springs’e dönmemizden sonra benden uzaklaşması için itmeme bile gerek kalmayacaktı. İşi ve aramızdaki mesafe bunu benim yerime yapacaktı.

Bir anda gamzesini sergileyince neredeyse otomatik bir şekilde evet dedim.

“Sadece arabanın kapısını benim için açmak gibi aptalca bir şey yapma yeter.”

“Sana öyle bir adammışım gibi mi göründüm?”

“Hayır, ama kızlarla arkadaşlık yapan bir adam gibi de görünmüyorsun ve görünüşe bakılırsa o pozisyonu kapmış bulunuyorum.”

Beni de kendisiyle çekip karşıya geçmeden önce hem sağa hem de sola baktı. “Ne diyebilirim ki? Sen benim iyi yanımın tam zıttısın.”

“Yani o kadar korkuncum ki kendini iyi bir insan gibi hissetmeni sağlıyorum, öyle mi?” diye sordum yolcu kapısının yanında dururken.

Beni işaret etti. “Kesinlikle.”

Kapının koluna uzandı ama eline vurup onu durdurdum.

“Merak etme Ivy League. Senden hoşlanıyor olsaydım bile kapını açmazdım,” dedi. “Sen kullanıyorsun. Nereye gidileceğini bilmiyorum ve bana bağıra bağıra komut vermeni istemediğimden adım gibi eminim.”

“Kamyonetini kullanmamı mı istiyorsun?” diye sordum biraz tedirgin hissederek. Yıllardır araba kullanmamıştım.

Kapılar açıldı ve Taylor bana bir dizi anahtar verdi, bir kısmı parlak bir kısmı pek parlak değildi. Kamyonetin önünden dolaşıp sürücü koltuğuna geçtikten sonra korkumu göstermemeye çalıştım ama esas dikkatimi korkumu bastırmaya vermiştim. Kapıyı kapatıp emniyet kemeri bağlarken ellerim titrediğı için dehşete kapıldım.

“Bari ehliyetin var, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Nasıl araba kullanılır biliyorum. Sadece... üstünden biraz zaman geçti de.” Burnumu çekince kendimi daha da hastalanmış gibi hissettim. “Bütün sabah kamyonetini temizlemekle uğraştın, değil mi?”

“Yeni gibi kokuyor, değil mi?”

“Yoksa yeni değil mi?”

“Bu kız yeni değil, hayır. Onu geçen sene aldım.” Anahtarları elimden alıp en büyüğünü seçerek kontağa soktu.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Gerçekten de bu... kızı sürmeli miyim emin değilim.”

“Yaparsın, merak etme.”

Radyoda anında aşırı yüksek sesle, çığlık çığlığa bir rock parçası çalmaya başladı.

Taylor hemen sesi kısıtı. "Affedersin."

"Country müzik yok mu?" diye sordum ve ellerimi direksiyona on ile iki pozisyonlarına koydum.

Bir kahkaha attı. "Country, dans edip ağlamak içindir. AC/DC, kamyonetini temizlemek için."

Surat yaptım. "Ama bu... eski."

"Klasikler asla eskimezler. Hadi gidelim."

Vites kolunu aşağı çekip arkama döndükten sonra yavaşça geri geri çıkmaya başladım. Bir araba belirip şoför kornaya basınca anında frenlere asıldım.

Taylor bana baktı ve kaşları neredeyse saçlarına kadar kalktı.

"Şirret cadaloz kimliğimi bozmayı hiç istemezdim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ne kadar zaman oldu demiştin?"

"Beş yıl."

"Niye?"

"Arabam yok."

"Hiç olmadı mı? Yoksa kaza yapıp kullanılmaz hale mi getirdin?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden ona baktım.

Emniyet kemerini çözdü. "Nereye gideceğimizi söylemen daha iyi olacak galiba. Bir kızdan yol tarifi alacağım gün de gelecekmiş demek ki. Başka bir gün seni yollarla yeniden tanıştıırırız."

"Kızdan yol tarifi almak mı? İhtiyacın olsa sorardın diye mi var saymalıyım yoksa bunu yapınca şu antika erkek klişesine benzemiyorsun diye bir yerin mi düşünüyor?"

Bana bomboş gözlerle baktı. "Ivy League, benimle sıkık bir makale yazıyormuşsun gibi konuşmayı bırak."

"Hadi şunu halledelim," deyip konsolun üstünden tırmandım.

O ise arabadan inip koşarak benim tarafıma geldi ve şoför koltuğuna geçip yerleşti. "Böylesi daha iyi oldu," deyip başını öne doğru salladı.

Ona katıldım, "Bence de."

"Önce nereye gidiyoruz?"

"Eee... Garden of the Gods. Sadece on dakikalık mesafede ve bedava park yeri var."

"İlk Pikes Peak'i istemiyor musun? Hiç oraya tırmanmadın, değil mi?" Sesi suçlayıcıydı. "Buranın yerlilerinin tırmanmadıklarını duymuştum."

"Aslında ben tırmandım," diye patladım. "İki defa. Ama Pikes Peak'i Garden of the Gods'tan görebilirsin. Bana güven, gerçekten de özel bir yer."

"Tamam. Nasıl gidiyoruz?"

"Tejon'a çıkıp Uintah'a dön. Otuzuncu otobana gelene kadar devam et, sonra da West Colorado'ya sapıp oradan Ridge Road'a çık. İşaretleri takip etsen yeter."

"Tamamdır," deyip geri geri çıktı. Başka bir araba koronasına basınca frenlere abandı. "Gördün mü bak? Sırf sen değilmişsin."

Ağır ağır Tejon Caddesi'ne çıkarken gülüp başımı salladım.

Penceremin dışındaki tanıdık manzara, küçük bir kız olduğum zamanlardan beri pek değişmemişti. Colorado'da yaşarken Cennet'in başka bir yerlerde olduğunu hayal etmeye gerek kalmıyordu, çünkü sakinleri eyaletin doğal güzelliğini korumak için sürekli seferberlik halindeydiler. Garden of the Gods, dünyanın yan çevrilmiş haliydi. İstisnasız her manzara insanı soluksuz bırakıyordu. Çocukken ziyaret etmeyi en çok sevdiğim

yerdi; sırf kendim görmek için değil, başkalarının da orayı ilk defa deneyimlemesini görmek için.

Oraya vardığımızda Taylor da farklı bir tepki vermedi. Park ederken gözlerini manzaradan alamıyordu. Yer şekillerinin yanından yürürken çok bir şey söylemeyip temiz havayı içine çekti ve açık alanların tadını çıkardı. Gökyüzü uzaktaki yangınlar yüzünden hâlâ biraz pusluydu ama bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Gelmemizden bir saat sonra Taylor dinlenmek için bir kayaya oturdu. "Bu inanılmaz. O kadar uzun süredir burada olup da buraya daha önce gelmediğime çok sinir oldum. Bizimkilere bunları göstermem lazım."

Gülümsedim, tepkisinden tatmin olmuşum. "Herkesin burayı görmesi lazım. Bilmiyorum. Sadece, burada bir şeyler var işte."

"İşimi yaparken kilometrelerce yürüyorum ama burada daha şimdiden yoruldum. Neden böyle?"

Yukarıya bakarken güneş gözüme girmesin diye gözlerimi kısıtım. Ter damlaları ensemden kolsuz tişörtümün ilk dikişlerine düşmeye başlamışlardı. "Yorgun olduğunu düşünmüyorum. Bence rahatladın."

"Belki öyledir. Tek yapmak istediğim biraz kestirmek."

"Belki de bütün gece uyumayıp çamaşırlarımı yıkadığın içindir."

"Bütün gece değil. Uyudum. Ha bu arada, uyurken salya akıyorsun."

"Ha, demek o yüzden hiçbir hamle yapmadın. Ben de horluyorumdur diye düşünmüştüm."

"Hayır. Aslında uyurken gelmiş geçmiş en şirin insana dönüşüyorsun."

Surat yaptım. "Sanki daha önce bütün geceyi geçirdiğin biri olmuş gibi konuşuyorsun."

Söylediğimi düşündü. "Doğru."

"Peki, bana hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedim, fazla hevesli görünmemeye çalışarak. Bu işin zorlu kısmıydı. İhtiyacım olan bilgiyi, bilgi almaya çalışıyormuşum gibi görünmeden alabileceğim ya hep ya hiç ânydı.

Kaşlarını çattı. "Ne gibi mesela?"

Kollarımı kavuşturup omzumu silktilim.

Yanındaki boş yeri sıvazladı. "Doğum günüm bir Ocak."

"Bu epey havalı sayılır." Yanına oturup bacaklarımı önüme uzattım. Oturana kadar nasıl yorulduğumu fark etmemiştim.

"Hep büyük bir parti oluyor, ha?"

"Öyle galiba."

"İşin hakkında konuşursun diye düşünmüştüm."

"İş, iş işte. Senin doğum günün ne zaman?" diye sordu Taylor.

"Ha, yirmi soru yirmi cevap mı oynayacağız?"

Usanmış gibi yaptım. "Onun gibi bir şey."

"Öylesine bir iş değil. İnsanların hayatını kurtarıyorsun, evlerini, bütün kasabalarını."

Söylediğimden hiç etkilenmeden cevap vermemi bekledi.

"Benim doğum günüm bir tatil gününe denk gelmiyor."

Bekledi.

Gözlerimi yuvarladım. "On üç Mayıs."

"Hiç kardeşin var mı?"

"Yok."

"Annenle babanın tek çocuğu onlardan nefret ediyor. Berbat bir şey."

"Öyle."

"Vay be. Onlardan nefret ettiğini inkâr edeceğini düşünmüştüm. Onlardan *gerçekten de* nefret ediyor musun?"

"Öyle diye düşünüyorum." Bir an bile *düşünmeden* cevap vermiş olmamın ironikliği gözümde kaçmamıştı.

"Nedenini sorabilir miyim?"

İçimi çektim. Yirmi soru yirmi cevaba girmemizden çok önce başladığım oyunun diğer parçası, bir yandan karşılıklı oynamaya devam ediyordum izlenimini verip diğer yandan fazla bir şeyi açık etmemekti. "Mükemmel bir çocukluk geçirmiştir diye düşünüyorum."

"Alakası bile yok."

"Anneni, ismini koluna dövmesini yaptıracak kadar seviyordum."

"Kardeşim isteyince ben de yaptırmak zorunda kaldım."

"Neden?"

"Dövmelerimiz birbirinin aynı."

"Yani tıpatıp mı aynı? Hepinizde mi?"

"Sadece Tyler'la ben."

Burnumdan soludum. "Taylor ile Tyler."

O da güldü. "Thomas, Trenton ve Travis de."

Kaşımı kaldırdım. "Ciddi misin? Ciddi değilsin."

Omzunu silkti. "T harfini severdi."

"O belli. Peki... annenle baban hâlâ Eakins'teler mi?"

"Evet."

"Illinois nasıl bir yer?"

Gözlerini kırptırdı, bir nedenden ötürü mutsuzdu. "Bilmiyorum. Eakins epey taşra sayılır herhalde."

"Burası gibi mi?"

"Yok," deyip başını iki yana salladı. "Hakikaten, çok, çok küçük. Sadece bir tane marketimiz, birkaç restoranımız ve iki de barımız var."

"Ve bir de dövmeceğiniz var, öyle mi?"

"Evet. Kardeşim orada çalışıyor, Trenton. Gerçekten de çok iyi."

"Seninkilerin hepsini o mu yapıyor?"

"Biri hariç hepsini o yaptı." Taylor kolunu uzatıp *Diane* yazılı dövmesini gösterdi.

"Neden onu o yapmadı?"

Taylor ayağa kalktı. "Yirmiye geçtin."

Kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı. Ona tutunup kalktım ve pantolonumu silktim.

"Bence geçmedim, ama diğer turistik yerleri gezmek istiyorsan geri dönmeliyiz."

Etrafa bakıp başını iki yana salladı. "Gerek yok. Bu yolda yürümekten memnunum. Tabii sen acıktıysan filan başka."

Taylor'a baktım. Biraz fazla tatlı, fazla kibar ve hatta zaman zaman fazla düşünceliydi; hepsi de sivri dilinin ve sert dövmeli teninin arkasına güvenle saklanmıştı.

Başını yana eğdi. "Ne?"

"Hiç. Sadece sen... düşündüğüm gibi çıkmadın... Sanırım."

"Harika. Artık bana âşık oldun ya, bir daha dünyada senden kurtulamam."

Burnumu kırıştırdım. "Sana kesinlikle âşık değilim ve asla âşık olmayacağım."

"Söz mü?" dedi ukala ukala.

"Evet, ve senin aksine ben sözlerimi tutarım."

"İyi. Artık arkadaş kuşağına girdiğine göre işler çok daha az karmaşık olacak." Beni oyuncu bir hareketle ileri itince ben de onu ittim. "Devam et."

Güneş dağların ardında kaybolduğunda neredeyse kamyonete dönmek üzereydik. Hava sıcaklığı bunaltıcı olmaktan çıkıp insanı ferahlatan bir serinliğe dönüşmüştü ve tenimdeki ter damlaları hafif akşam esintisinde kuruyorlardı.

İleride bir yerlerden müzik sesleri geliyordu ve bunlara eklenen yemek kokuları, bir parti verildiğinin habercisiydi.

"Ah," dedim, "bağış partisi bu gece."

"Burada mı?" dedi Taylor.

"Her yıl. Şey için..." Taylor'ı baştan aşağı süzdüm. "Bu Kahramanlar Galası, görev başında can veren itfaiyeciler için düzenleniyor."

Taylor'ın yüzünde bir takdir ifadesi belirdi. "Bu havalı sayılır."

Tam ışıklar ve insanlar görüş alanımıza girdiğinde donup kaldım. "Siktir... siktir."

"Ne?"

"Annemle babam buradalar. Her sene buna katılırlar."

"Tamam, o halde çevresinden dolaşırız biz de."

"Hava karanlık," İçimi çektim. "Yolda kalmalıyız, insanlar buralarda kayboluyorlar."

Elimi tuttu. "Koşarak yanından geçeriz. Kamyonetim hemen şu kayanın ardında."

Başımla onayladım ve hızla, içinde askı lambalar olan devasa beyaz bir çadıra doğru koştuk, jeneratörün sesleri heyecanlı sohbetlerin gürültüsü ve kahkahalara karışıyordu.

Tam geçip gidecekken William'ın bana seslendiğini duydum. Gözlerimi kapayınca Taylor elimi sıktı.

William bir kez daha, "Falyn?" dedi.

Arkamıza döndük ve William, Taylor'ı tanıdı ve ardından ellerimizi görünce göğsünü şişirdi. Daha en baştan öfkelenmeye hazırdı. Blaire bize katıldı ve kocasının kolunu tutunca uzun gece elbisesinin hışırtısı aniden kesildi. Yüzündeki ifade tanıdık, artık keyfini çıkarmaya başladığım bir ifadeydi.

"Falyn, tatlım, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Burası halka açık bir alan," dedim öfkeyle.

Bana yakınlık gösteren ifade şekliyle niyeti açığa çıkmıştı. Bana sadece arkadaşlarının yanında o aptalca takma isimlerle hitap ederdi, sahte arkadaşlarının, evinin mahremiyetinde acımasızca yerden yere vurduğu insanların. Orada olmam hoşuna gitmiyordu ve mümkün olduğunca çabuk gitmemi istiyordu.

İnsanlar annemle babamın etrafına toplanmaya başlamışlardı, başkalarını çekiştirmeye bayılan hıyarlardan oluşan küçük bir ordu gibiydiler, hepsi de kendi verecekleri akşam yemeğinde üstünde konuşabilecekleri küçük ayrıntıları duymak için kulak kabartmışlardı.

Dönmeye başladım ama William hızla yanıma geldi. "Bunun durması lazım. Sen..."

"Baba," dedim, sesimden sahte bir tatlılık akıyordu, "Taylor Maddox'u hatırlarsın. Kendisi Eakins, Illinois'dan."

William'ın yüzü bembeyaz oldu.

Blaire parmaklarıyla göğsüne dokundu. "Bill," dedi kocasına uzanarak, "bırak Falyn arkadaşıyla gitsin. İyi geceler tatlım."

William bana sırtını dönüp, "Bunu daha sonra tartışacağız," dedi.

Yolcu koltuğuna oturmak için çaresiz bir halde Taylor'ı kamyonete doğru çekiştirdim. O yanıma oturur oturmaz

emniyet kemerini çektim ve kemerin tokası yuvasına oturur oturmaz nihayet yeniden soluk alabilirmişim gibi hissettim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Öyle diye düşünüyorum."

"Bu neydi şimdi?"

Başımı iki yana salladım.

"Falyn," dedi sesinde tereddütle, "Eakins'ten olmamı neden umursuyorlar?"

"Çünkü oranın uzağından bile geçmemi istemiyorlar."

"Neden?"

"Çünkü oraya gidersem bir sürü insanın başına bir sürü dert açabilirim."

Taylor kamyonu çalıştırınca ona baktım.

Doğruca ileriye, karanlığa bakıyordu. "Tanıştığımızda Eakins'ten olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Bunun yangınla bir ilgisi var mı?"

"Neyin yangınla bir ilgisi var mı?"

Dönüp öfkeyle bana baktı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun, Falyn? Kimsin sen?"

Burnumu kırıştırdım. "Ne yangını, neden bahsediyorsun?"

Yeniden öne baktı. "Trex'i tanıyor musun?"

"Kafeye ilk geldiğinizde yanınızda olan çocuk mu?"

Taylor içini çekip kamyonu geri vitese taktı. "İkimiz de yarın işe gideceğiz. Geceye son versek iyi olacak."

Kasabaya giden yol bitene kadar konuşmadı. Bucksaw'un önüne geldiğimizde, arabayı park bile etmedi.

"Te-teşekkürler." Yavaşça emniyet kemerimi çıkardım ve elimi kapının koluna koydum. "Güzel bir gündü."

“Öyleydi,” dedi içini çekerek. Pişmanlığı yüzünden okunuyordu.

Anahtarlarımı çıkartıp Taylor’ın kamyonetinin ışıklarında kapıyı açtım. Ben içeri girip kapıyı kilitledikten sonra, Taylor gerileyip caddeye çıktı ve gaza basıp uzaklaştı.

Loş yemek alanunda, tek başıma ve kafam karışmış bir halde durdum. Eakins’in sırları benimkiyle sınırlı değildi.

Sekizinci Bölüm

Altı gün.

Altı gündür, Taylor ve Taylor'ın söylediklerinden sonra gizemli bir hava kazanmış olan Trex de dahil ekipten kimse Bucksaw'a uğramamıştı. Söylediklerimin üstünden, düşüncelerim kendilerinden usanana dek tekrar tekrar geçmiştım.

Bir elimin tırnaklarının kenarlarını kemirirken, diğer elimde ne kadar tırnak kaldıysa onlarla tezgâhın üstünde ritim tutuyordum. Genelde bir telefonumun olmamasını özgürleştirici bulurdum ama şimdi Google'da aramak istediğim bir şey olduğu için hemen gidip bir tane almak istiyordum.

Phaedra yanımdan bir leğen dolusu bulaşıkla geçerken, "Şunu yapmayı bıraktın sanıyordum," dedi.

Parmağımı ağzımdan çektiğimde tırnağımın etrafındaki derinin bembeyaz ve lime lime olduğunu fark ettim. "Kahretsin."

Kirby içecek masasının yanında durmuş, yirmi dakikadır kimseyi oturtmuş olmamasına rağmen masaları silmek için temiz bez ayırıyordu.

Kirby'ye, "Telefonun yanında mı?" diye sordum.

Önlüğünü cebinden çekti. "Evet. Neden sordun ki?"

"Bir şeye bakmak istiyorum. Kullanabilir miyim?"

Kirby isteğimi yerine getirdi. Telefonunu koruması için taktığı koyu pembe kılıf elime fazla iri gelmişti. Cep telefonuna sahip olduğum günler öyle gerilerde kalmıştı ki neredeyse başka bir hayat gibiydi ama ekran aynı görünüyordu. İnternet ikonunu bulmam zor olmadı.

 st ne tıklayıp birkaç kelime yazdım. *Eakins, Illinois'da yangın.*

İlk sayfa, yerel  niversite hakkında yazılan makalelerin linkleriyle doluydu. Birincisine tıklayıp kampüsteki binalardan birinin bodrumuna kısıklı kalıp ölen onlarca öğrenciyle ilgili bir habere ulaştıım. İslı yüzlerin fotoğraflarını görünce dehşet içinde ürperdim, tıpkı kendisiyle tanıştığım gün Taylor'm yüzünün haline benziyorlardı. Travis Maddox ismine on defadan fazla rastladım. D v şte bulunduğu için soruşturuluyordu. O kadar  ğrenci içinde, neden suçlamalarla karşı karşıya oldukları belirtilen isimlerin Travis ve başka bir adam daha olduğunu merak etmiştim.

Huzursuzluğumu hissedenden Kirby, "Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum," deyip başımı kaldırdım ve masalarımı hızlıca gözden geçirdim.

"Falyn! Sipariş hazır!" diye seslendi Chuck.

Telefonu bırakıp hızla yemek penceresine gittim. Yıllar önce tabakları tepsiye sığdırma becerimi m kemmelleştirmiştim. Yemek alanına devam etmeden önce sadece birkaç saniye harcadım.

"Ta-da," deyip en sevdiğim m davimim Don'un başına dikildim.

Don doğrulup çayını masanın üstüne koyarak masanın üstünde yemeğini koyabilmem için epey büyük bir alan açtı.

"Bana bir iyilik yap da şu bonfileye yumul yakışıklı."

Başıyla onaylayıp titreyen elleriyle kalın eti kesmeye başladı. Homurdanıp, "Evet," dedi ve çatalı ağzına götürdü.

Elimi omzuna koydum. "Nasıl olmuş?"

Çiğnemeye devam ederek yine homurdandı. "Sen benim gözdemsin, Falyn."

"Sen de benim ama bunu zaten biliyorsun." Ona göz kırpıp içecek masasına yürüdüm.

Dışarıda hava karanlıktı, kaldırımlar saat on-on bir civarından beri aralıklı olarak yağan yağmurla ıslanmışlardı. Havanın boktan olması demek sandalyelere yerleşmiş daha az kış ve cebimizde daha az bahşış demekti.

Phaedra bir deste yeni temizlenmiş menüyü arka taraftan getirip hasırdan, dörtgen sepetin içine koydu. Bronzlaşmış kollarını kavuşturdu, teni yıllardır güneşte kalmaktan kayış gibi olmuştu. "Yağmura laf etmeyeceğim. Yağmura ihtiyacımız vardı."

"Evet, vardı," dedim.

"Belki senin oğlanın şu yangınlarla mücadele etmesine yardımcı olur."

"Bundan çok daha fazla yağmura ihtiyacımız olacak. Hem o benim oğlan değil. Onu bir haftadır görmüyorum."

"Geri dönecektir."

Başımı iki yana salladım ve nefes verirken kahkaha attım. "Sanmıyorum."

"Kavga mı ettiniz?"

"Yok. Pek sayılmaz. Gibi gibi. Annemle babama rast geldik. Eakins konusu açıldı. Bir yanlış anlaşılma oldu."

Phaedra'nın yüzünde bilgiç bir gülümseme belirdi. "Onu kullandığını anladı mı yoksa?"

"Ne? Hayır. Onu kullanmıyorum," dedim suçluluk duygusu her yanıma yayılırken.

"Kullanmıyorsun, ha?"

"Ben onu... kiraliyorum. İstemezse beni almak zorunda değil. Sahtekarlık yapmıyorum. Aslında ona epey kötü davranıyorum."

Phaedra, kendi sözcüklerimle kazdığım çukurdan kaçmaya çalışmamı izledi. "Peki, neden buralara uğramayı bıraktı?"

"Bir şekilde, küçük kardeşinin soruşturulmasıyla bir bağlantım olduğunu zannettiğini düşünüyorum."

"Nasıl yani? Bu da nereden çıktı?"

Perçemlerimi üfleyip yüzümden çektim. "Uzun hikâye."

"Bütün hikâyeler uzundur."

Ana yemek alanına giderken beni izlediğini hissettim.

On iki numaralı masadaki kadına, "Daha gazoz ister misiniz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, sonra da elini sallayarak gitmemi işaret edince bir sonraki müşteriye geçtim.

Gök yarıldı ve devasa damlalar, adeta bombardıman başlamış gibi caddeye ve kaldırımlara inmeye başladılar. O kadar hızla iniyorlardı ki çarptıktan sonra parçalandıklarından betonun üstünde bir buhar tabakası varmış gibi görünüyordu.

"Hava iyice bozdu," dedim Don'a. "Gelip seni alması için Michelle'i aramamı ister misin?"

Don başını iki yana salladı. "Bu havada bebekleri dışarı çıkarmasını istemem. Onlar benim torunlarımdır çocukları, biliyorsun ya. Bana dede diyorlar."

"Biliyorum," dedim sıcak bir gülümsemeyle. "Şanslı veletler. Senin kendi dedem olmanı çok isterdim."

Kıkırdadı. "İsterdin tabii. Tanrı aşkına, neden gelip seni her gün ziyaret ediyorum sanıyorsun?"

Parmaklarımla nazikçe sırtına dokundum. "Yani, belki de sadece çiz kekini biraz daha yavaş yersen bitirdiğinde yağmur hafiflemiş olur."

Yanağını öpmek için eğildim ve alt çenesi dudaklarımla altında biraz içeri göçtü. Tıraş losyonunun kokusu ve dudaklarımı kaşındıran kısa sakalları, bu adam hakkında sevdiğim yüz şeyin sadece ikisiydi.

Birkaç adam cam duvar boyunca koşturdular ve soluk soluğa, gülerek kapıdan içeri daldılar. Taylor elleriyle parlayan kollarındaki suyu silip yüzündeki sudan kurtulmak için başını silkeledi.

Kirby bara işaret edince Taylor, Zeke ile Dalton'ı içecek masasının önündeki boş taburelere yönlendirdi. Yanımdan geçerken Taylor'la gözlerimiz birbirlerine kilitlendi. Birkaç kirli tabak aldım ve Hector'a götürürken koşturmamaya çalışıp ardından dönüp Phaedra'nın yanında durdum.

Phaedra, "Senin oğlan izin almış," dedi.

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Lütfen ona böyle demeyi bırak."

Dalton, "Onun hoşuna gidiyor," diye takıldı.

Taylor boynunu uzatıp Dalton'a baktı.

Dalton arkasına yaslandı. "Sadece takılıyorum sana işte. Of ya."

Üçünün de üstlerindeki tişört ve pantolonlar sıırıslıklamdı. Taylor'ın gri tişörtünün tam kalbinin üstüne gelecek yerde, çevresinde daire şeklinde *Eastern State** ibaresi olan kırmızı bir bulldog resmi vardı. Kırmızı beysbol şapkasını ters çevirdi ve ben de aynı renkte olduklarını söylersem inkâr edeceğini bildiğimden gülümsedim.

* Doğu Devlet Üniversitesi. -çn

Taylor, "Hoşlanıyorum sayılır," derken tehdit edici bakışı ortadan kaybolmuştu. Dalton'ı omzuyla dürttü, o da Taylor'ı itti.

Phaedra başını iki yana sallayıp menüleri onlara doğru tuttu. "Bir şey yemeye niyetiniz var mı?"

Zeke ellerini çırpıp ovuşturarak, "Var," dedi.

Phaedra her birinin önüne bir menü koyduktan sonra bizi bırakıp mutfağa gitti.

Taylor bana sadece bir saniyeliğine baktıktan sonra yemekleri inceledi.

"İçecekler?" diye sordum.

Hepsi tek bir ağızdan, "Kirazlı kola," dediler.

Bardakları almak için dönerken nefes vererek güldüm ve sonra da bardakları buzla doldurdum.

Taylor alçak, öfkeli bir sesle, "Komik değil. Çeneni kapa," dedi.

Arkama döndüm. "Affedersin?"

Taylor'ın yüzü yumuşadı ve boğazını temizledi. "Özür dilerim. Sana demedim."

Bir kaşımı kaldırdım.

Zeke, "Dalton hoş bir kışın olduğunu söyledi," dedi.

"Katılmıyor musun?" dedim özel kiraz karışımımı kollarının içine dökerken.

Taylor, sanki insanlık tarihinin en aptalca sorusunu sormuşum gibi suratını astı. "Hayır. Sadece fark etmelerini istemiyorum."

Bardaklarını tezgâhın üstüne koyup hepsine birer pipet verdim. "Ne yiyorsunuz?"

Taylor menüyü bırakıp, "Yine panini," dedi.

Onaylamaları için diğer ikisine baktım.

Zeke omzunu silkti. "Buraya gelmeden önce karar verdik. Panininiz acayip iyi."

“Eğer o kadar iyiye neden neredeyse bir haftadır gelmiyorsunuz?” diye sordum ve anında sorduğuma pişman oldum.

“Zaman tutuyoruz, ha?” diye takıldı Zeke.

Zeke’in lafını umursamadan, “Eğer paninileri beğen-diyseniz Phaedra’nın çiz kekini denemeniz lazım,” dedim.

Birbirleriyle bakiştılar.

Taylor, “Tamam,” dedi.

Siparişlerini Chuck’a iletmek için yanlarından ayrıldım, sonra da masalarımı kontrol etmeye gittim. On iki numaranın gazozu bitmek üzereydi ve hâlâ konuşuyorlardı.

Kahretsin. Daha fazlasına ihtiyaçları olacağını biliyordum.

Don daha tam bitirmemişti ama yüzünde donuk bir ifade ile kıpırdamadan oturuyordu. Gözlükleri burnunun kemerinden aşağı inmiş, ucuna asılı kalmıştı.

“Don?” dedim.

Tam o sırada devrildi ve omzu ile başını sertçe karolarla kaplı zemine çarptı. Gözlüğü fırlayıp bir metre kadar uzağında durdu.

“Don!” diye bağııp yanına koştum.

Ona ulaştığımda kendimi dizlerimin üstüne atıp başını ellerimin arasına aldım. Eğildim ve ikisi de koşarak mutfaktan dışarı fırlamış olan Phaedra’yla Chuck’a baktım.

“Nefes almıyor.” Bunun ifade ettiğı gerçek kalbimi ezdi. “Nefes almıyor! Birileri ona yardım etsin!” diye çığlık attım.

Taylor, Zeke ve Dalton aynı anda yanıma gelip kendilerini yere attılar. Zeke, Don’un nabzını kontrol edip Taylor’a bakarak başını iki yana salladı.

Taylor, Phaedra’ya “Ambulans çağırın!” diye bağırdı. “Geri çekil tatlım.” Don’un yanına geçti ve ellerini birleştirip Don’un göğsünün alt kısmının ortasına koydu.

Dalton, Don'un başını yukarı doğru kaldırıp burnunu tıkadı ve Don'un ağzına bir nefes verdikten sonra Taylor da kalp masajına başladı.

Kirby yanıma çökene dek geriye doğru bir metre emekledim. Don'un elimde tuttuğum gözlüğünü iyice sıkıp göğsüme bastırdım ve çocukların onun için uğraşmalarını izledim. Kimseden çıt çıkmıyor, herkes Taylor'ın yüksek sesle kaç defa bastırdığını saymasını ve Dalton'a ne zaman nefes vereceğini söylemesini dinliyordu.

Zeke, Don'un nabzını kontrol etti ve başını iki yana salladığında biraz daha çöktüğümü hissettim.

Taylor nefes nefese kalmıştı ama bana bir baktı ve yüzümde nasıl bir ifade gördüyse gücü tazelendi. "Hadi ama Don! "dedi Taylor. "Soluk ver!" diye bağırdı Dalton'a.

Dalton öne eğilip nefes verirken gözlerindeki ümit tükenmişti.

Zeke, "Taylor," deyip Taylor'ın omzuna dokundu.

Taylor silkinip Don'un göğsünü bastırmaya devam etti. "Pes etmiyorum." Bana baktı. "Pes etmiyorum."

Chuck beni yerden kaldırıp yanına bastırarak ağırlığımı destekledi. "Üzgünüm ufaklık."

Sirenler duyulmaya başladıktan kısa süre sonra ambulans kapının hemen önündeydi, kırmızı ve mavi ışıkları Bucksaw'ın içine yansiyordu.

Taylor, Dalton ve Zeke ilk yardım görevlilerinin devam etmeleri için çekilirlerken içlerinden biri Taylor'ın sırtım sıvazladı. Don'u sedyeye yükleyip yağmurun altından ambulansa taşıdılar.

Taylor soluk soluğaydı, vücudunun üst kısmını bu kadar uzun süre çalıştırdığı için tükenmişti.

Chuck, "Don iyileşecek mi?" diye sordu.

Taylor dudaklarını birbirlerine bastırdı, gerçeği söylemekte tereddüt ediyordu. "Bilmiyorum. Hiç nabız almadık. Yanılmıyorsam yere çarpmadan önce aramızdan ayrılmıştı."

Ağzımı kapayıp Chuck'a döndüm ve büyük kollarıyla beni kavramasına izin verdim. Başka birinin daha ellerini hissettim ama kimin elleri olduklarını bilmiyordum. Dizlerim çözüldü ve bütün kaslarım boşaldı ama Chuck hiç zorlanmadan bütün ağırlığımı taşıdı.

Phaedra sesinde çaresizlikle, "Chuck," dedi.

Chuck kulağıma, "Üst kata geç bir tanem," dedi.

Phaedra, "Masalarınla ben ilgilenirim," dedi.

Başımı iki yana sallayıp burnumu bileğimin tersiyle sildim ama cevap veremedim.

Taylor kamyonetinin anahtarlarını Dalton'a attı. "Siz gidin. Benim yemeğimi paketleyin Phaedra."

Phaedra, "Hazır olduğunda yukarıya getiririm," dedi.

Taylor beni Chuck'm kollarından alıp yukarıya kadar eşlik etti. İkimizde de anahtar olmadığını fark ettiğimiz anda Phaedra bir elinde bir tabak, diğerinde de Taylor'ın kolasını koyduğu kapaklı bardak ve anahtarlarımla çıkageldi.

Phaedra kilidi açarken Taylor, "Harikasin," dedi.

Phaedra kapıyı açtı ve Taylor da içeri girmeme yardım edip beni kanepeye oturttu. Phaedra Taylor'm tabağıyla bardağını sehpanın üstüne yerleştirdikten sonra anahtarlarımı bıraktı.

Phaedra, "Battaniye ister misin ufaklık?" diye sorup bana doğru eğildi ve dizime dokundu.

Ambulans arkadaşımı alıp son hızla en yakın hastaneye götürürken sirenlerinin sesi geldi.

"Onunla gitmeliydim," deyip dehşet içinde yukarıya baktım. "Birilerinin onun yanında olması lazım. Tek başına. O görevlileri tanımıyor. Tanıdığı birinin onun yanında olması lazım."

Phaedra bana uzandı. "Chuck, Michelle'i aradı. Onunla hastanede buluşacak. Dur da sana battaniye getireyim."

Başımı iki yana salladım ama yine de en yakındaki dolaba gitti. Ahı gitmiş vahu kalmış, aynı derecede yıpranmış satenle çerçevelenmiş bebek mavisini bir battaniye getirdi. Sallayıp açtıktan sonra üstümü boynuma kadar örttü.

"Sana biraz çay getireceğim. Senin bir şeye ihtiyacın var mı, Taylor?"

Taylor başını iki yana sallayıp bana sarıldı. "O bana yeter."

Phaedra omzunu sıvazladı. "Biliyorum."

Bizi, alt kattaki ölümün üstünde boşlukta duran, sessizlikle dolu dairemde yalnız bıraktı. Başım ve göğsüm ağırlaşmış, ağzım kurumuştur.

"Geri gelmeyeceğini biliyordun," dedim. "Ama yine de devam ettin. O hayatta kalmamış olsa da... sen işinde iyisin."

Gözlerini aşağı çevirip bana bakarken ifadesi yumuşadı. "Bunun işle bir ilgisi yoktu Faly'n."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayıp gözleri dışarda bakacak bir yer aradım.

Taylor, "Çok sık geliyordu, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim, sesim uzaklardaymışım gibi çıkmıştı.

İçimdeki his tuhaftı. Uyuşmuş hissetmeye o kadar alışmışım ki başka herhangi bir şey hissetmek rahatsız ediciydi. Taylor'ın kollarının arasında onca şeyi hissetmek kaldırabileceğimden fazlasıydı.

Silkinip kollarının arasından çıkararak, "İhtiyacım olan şey..." diye başladım.

Taylor, "Nefes almak mı?" diye sordu. Bileğime dokundu ve sonra da eğilip gözlerimin içine baktı. Şoka girmedişime ikna olduktan sonra gevşeyip kanepeye yaslandı. "Aslında epey rahatım. Herhangi bir beklentim yok."

Başımla onayladım, o da kolunu omzuma atıp beni nazıkçe yanına çekti. Kolunun altına kusursuz şekilde uydu, yanağımı koyduğumda göğsünün sıcak olduğunu fark ettim. Çenesini saçlarıma dayadı, halinden memnundu.

Sessizlik içinde rahattık, birbirimizin yanında rahattık, sadece o ânı yaşıyorduk. Yağmur pencereye vurdu ve sokakları okyanusa çevirip içinden geçip giden adalara benzeyen arabaları sırlıslam etti.

Taylor dudaklarını şakağıma bastırdı. Hızla inip kalan göğsümü Taylor'ın ıslak tişörtüne bastırdım. Beni kendine çekti ve ben ağlarken hiçbir şey demeden yanımda durdu.

Kolları güvenli ve güçlüydüler; her ne kadar aramızda hiç mesafe olmasa da daha da yakın olmasına ihtiyacım vardı. Tişörtünü avucumla kavradım ve onu kendime daha da çok çektim. Tereddüt etmeden istediğimi yaptı. Bitkin düşene dek sessizce ağladım ve sonra da derin bir nefes aldım. Utanç hissinin gelmesini bekledim ama hiç gelmedi.

Kapı yavaşça tıklanınca Phaedra'nın benim için yaptığı çayı getirdiğini anladım. Aynı zamanda Taylor'ın çiz kekini de getirmişti. "Çocuklar da kendilerininkini paketlettiler. Ne zaman hazır olursan aramanı söylediler."

Taylor beni bırakmadan başıyla onayladı.

Phaedra yemekleri masanın üstüne koydu. "Faly'n, çavını iç. İyi gelir." Başını öne doğru sallayıp kollarını belinde kavuşturdu. "Bana her zaman yardımı dokunuyor."

Öne doğru eğildim ve sonra da Taylor'ın kollarının güvenliğine dönüp bir yudum aldım. "Teşekkür ederim. Kısa süre içinde döneceğim."

"Sakın öyle bir şey yapayım deme. Az müşteri var zaten. Her şeyi hallediyorum. Sen günün kalanında istirahat et yeter. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Taylor, "Aşağıya geliriz," dedi.

Phaedra ona teşekkürünü belirten küçük bir gülümsemeyle karşılık verirken ağzının çevresindeki kırıksıklıklar derinleşti. "Tamam o halde."

Kapıyı kapatınca Taylor'la ben bir kez daha yalnız kaldık, mavi battaniyenin altında birbirimize sarılmış halde duruyorduk.

"Bunun bu kadar iyi bir his olmasına hazırlıklı değildim," dedi Taylor. "Vücudumdaki her kas gevşedi."

"Sanki daha önce hiç oturup bir kıza böyle sarılmamış gibi konuşuyorsun."

Sessizdi, dolayısıyla başımı kaldırıp ona baktım.

"Sana çok iyi uydu," dedim.

"Ben aslında..." Cümlesini tamamlayamadan omzunu silkti. "Bu benim olayım değil. Ama aslında muhteşemmiş."

"Senin olayın ne?" diye sordum.

Yeniden omzunu silkti. "Tek gecelik ilişkiler, kızgın kadınlar ve yangınlarla savaşmak."

"Eğer şu anda burada kollarını bana dolamış oturuyor olmasaydın, bu söylediklerine bakarak hıyarın teki olduğunu söyledim."

Bunu düşündü. "Bununla bir derdim yok."

“Neden şaşırmadım acaba?”

Güldü. “Beni şaşırtıyor. Sen beni şaşırtıyorsun.”

Gülümsedim, başka bir gözyaşının dudaklarımın üstünden kaydığını hissettim. Elimi uzatıp sildim.

“Al,” deyip tişörtünü uzattı.

Pamuklu kumaşı dudaklarıma değdirirken ona baktım.

“Neden uzak kaldın?” diye sordum.

“Bunun yüzünden. Kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyorsun.”

“Tuhaf mı?” diye sordum.

“Başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Başka hangi kız olursa olsun yatağa attıktan sonra üstüne bir defa bile düşünmezdim. Sen öyle değilsin. Tıpkı çocukken hissettiğin şu duygu gibi, hani tam pataklanmana neden olacağını bildiğin bir şeyler yapmandan önceki his gibi.”

“O kadar tehdit altında hissettiğine inanmakta zorlanıyorum.”

“Ben de.” Durakladı. “Falyn?” Derin bir nefes aldı, sanki adımı söylemek acı veriyormuş gibi, sonra da gözlerini ovuşturdu. “Siktir, bilmek istediğimi düşünüyordum ama artık öyle olduğunu sanmıyorum.”

Kendimi gerçeği savuşturmaya hazırlayıp, “Hadi sor,” dedim.

“Bana sadece tek bir şey söyle.” Cevabı bilmek istediğinden emin olamayarak durakladı. “Eakins’le olan bağlantının kardeşimle bir ilgisi var mı?”

İçimi çektim, rahatlamıştım. “Yok. Daha bugün yangını araştırdım.”

“O zaman Travis hakkında da bilgin var.”

“Yok. İyice bakacak zamanım olmadı ve senin de bana anlatmana gerek yok.”

Taylor çenesini saçlarıma dayarken kasları yeniden gevşemişti.

Yüzümdeki ifadeyi göremediği için mutluydum. Sadece yangınla bir alakamın olmaması, amaçlarım olmadığı anlamına gelmiyordu. Sesinde duyduğum tereddütün aynısıyla, "Taylor?" dedim.

Az önceki tepkimi tekrarlayarak, "Hadi sor," dedi.

"Eakins'e gitmek istememin bir nedeni var. Beni oraya götürebileceğini umut ediyordum. Para biriktiriyorum. Uçak bileti alacak kadar param var. Sadece kalacak bir yere ihtiyacım var."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Konunun buraya gelebileceğini tahmin etmiştim."

İrkildim. "Düşündüğün gibi değil. Evet, bunun tuhaf bir rastlantı olduğunu kabul ediyorum. Ama kardeşin hakkında bir şey öğrenmeye çalışmıyorum."

"O halde bana söyle."

Alt dudağımı çiğnedim. "Ya sana kanıtlayabilirsem, yani kardeşinle ilgisi olmadığını? O zaman düşünür müsün?"

Taylor kafası karışmış bir şekilde omzunu silkti. "Düşünürüm herhalde."

Ayağa kalkarak onu bırakıp yatak odama gittim. Ayakkabı kutusunu dolaptan çıkardım ve kanepeye dönüp içinden bir zarf çıkararak ona gösterdim. "Ehliyetindeki adres bu sokakta."

Zarfın üstündeki gönderen adresine bakıp suratını astı. "Bu babamın yan komşusunun adresi. Ollivierleri nereden tanıyorsun?"

Rahat bir nefes alıp gülümsedim, gözlerim dolmuştu. "Yan komşusu mu?"

Taylor, "Evet," deyip zarfı geri verdi.

Bir fotoğrafı çıkarıp ona verdim. Taylor fotoğrafı baştan aşağı inceledi: küçük bir kızın kaldırımında durmuş kardeşi Austin'e yaslanırken çekilmiş ona on beşlik bir fotoğrafı. Beline kadar inen platin sarısı saçları yüzünü açıkta bırakacak şekilde tokalanmıştı, kocaman yeşil gözleri utangaç bir gülümsemenin üstünden kameraya bakıyorlardı. Austin ona sarılıp kendine çekmişti, gururlu ve koruyucuydu, bir ağabeyin olması gerektiği gibi.

Taylor fotoğrafı bana geri verdi. "Bunlar Shane'le Liza'nın çocukları. Onları nereden tanıyorsun?"

Başımı iki yana sallayıp gözümünden kaçıp yanağımdan aşağı inen bir gözyaşını sildim. "Önemli değil. Önemli olan, Eakins'e gitmeyi isteme nedenimin kardeşinle hiçbir alakası olmadığına inanman."

"Falyn, sana inanmıyor değilim," diyerek yine ensesini ovaladı. "Sadece... Shane ile Liza komşularımız ve aile dostlarımız. Çok şey yaşadılar."

Yumuşak bir sesle, "Anlıyorum," derken içimde kabarmaya başlayan hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. "Sorun değil. Anlıyorum."

Taylor'm yüzü suçluluğun yükü altında asılmış gibiydi. Bana uzanmaya başladı ama durdu. "Sadece... bana bir saniye ver. Senin gizli polis filan olduğunu sanmıştım, kardeşim hakkında bilgi almaya çalıştığını. Bütün bunları anlaması zor geliyor." Tereddüt etti. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ben..." derin bir nefes aldım. "Tam olarak emin değilim. Ailelerine daha fazla acı çektirmek istemiyorum. Sadece her şeye yeniden başlamak istediğimi biliyorum ve o aileyle olan hikâyem bitmeden de bunu yapamam."

Taylor bembeyaz oldu ve bakışlarını çevirdi. "Başka bir şey söylemene gerek yok. Artık her şey yerine oturmaya

başladı. Neden araba kullanmadığın, neden burada, ailen-
den uzakta sıfırdan başladığın.”

“Bildiğini sandığın her şey yanlış,” deyip başımı iki
yana salladım. Zarfı ve resmi ayakkabı kutuma koyup ka-
pağını kapattım.

Taylor beni izledikten sonra yanağıma dokununca ir-
kilerek geri çekildim.

“Özür dilerim,” deyip elini çekti. Gözlerinden canının
sıkıldığı anlaşılıyordu, benden ötürü değil, kendisinden
ötürü.

“Bana büyük bir iyilik yapmış olursun ve ben de
Eakins’e gidebilmek için hemen her şeyi yapmaya hazı-
rım.”

İçini çekti, hayal kırıklığını gizleyemiyor gibiydi. “Ön-
celiklerin var. Bunu anlayabiliyorum. Tanrı biliyor ya ben
de istediğim şey uğruna bir sürü kızı geride bıraktım.”

“İstediğin neydi?”

Dudaklarını büktü. “Kahraman olmak.”

“Bak, sana karşı dürüst olmadım. Artık seni tanıdığım
için keşke olsaydım diyorum.”

“Artık beni tanıdığın için mi?” diye tekrarladı.

“Yapına aykırı olduğunu biliyorum, ama beni kurtar-
mana ihtiyacım yok. Sadece kendimi kurtarmak için biraz
yardıma ihtiyacım var.”

Nefes vererek güldü ve bakışlarını kaçırdı. “Hepimizin
yok mu?” Yutkunup başıyla onayladı. “Tamam o zaman.”

Doğrulup oturdum. “Ne, tamam o zaman?”

“Buradaki görev sürem dolduktan sonra dönerken
seni de yanımda götüreceğim.”

“Ciddi misin?” Burnumu çektim.

Söyleyeceklerini düşünürken gözlerinin çevresindeki
deri gerginleşti. “Eğer dikkatli olacağına söz verirsen. İn-

cinmeni istemiyorum ve onların da incinmelerini istemiyorum. Kapılarında belirip düzenlerini bozamayız."

"Benim istediğim bu değil."

Bana baktı ve ardından başını yana eğdi, gerçeği söylüyor olmamdan tatmin olmuştu.

"Taylor," Gözlerimin yeniden yaşardığını hissettim, "Beni kandırmıyorsun, değil mi? Gerçekten de seninle gelmeme izin verecek misin?"

Yüzümü baştan aşağı süzdü, "Bir koşulum daha var."

Suratım asıldı. Tabii ki bir bit yeniği olacaktı. Tam da bu anda benimle sevişmek istediğini söyleyecekti. Zaten bir ilişki istemediğini söylemişti ve benim ona sunabileceğim tek şey buydu.

"Ne?" dedim dişlerimin arasından.

"Barr Yolu'nu takip edip Pikes Peak'e tırmanmak istiyorum. Bizimkilerin hiçbiri benimle gelmiyor."

Rahatlayarak soluk verdim. "Pikes Peak. Koşulun bu mu?"

Omzunu silkti. "Daha önce tırmandığını biliyorum. Hem de birkaç defa."

"Büyük ihtimalle şehrin yerlileri arasında bunu yapan az sayıda kişiden biriyim."

"Kesinlikle. Benimle gelir misin?"

"Gerçekten mi?" Burnumu kırıştırdım. Söylediklerine inanamıyordum.

Etrafına bakındı. Kafası karışmıştı. "Aptalca bir şey mi istiyorum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Ona sarılıp sıktım ve yanağımı yanağına bastırdım. Sakallarının çıkmaya başladığı yerler dışında teni yumuşaktı. "Kesinlikle makul bir istek."

Kollarını usulca bedenime sararken kasları gergindi. "Aslında değil. Kardeşlerimin eve bir kız götürdüğüm için bana neler  ektireceklerini bilmiyorsun, özellikle de becermediğim bir kız."

Geri çekilip ona baktım. " lk defa mı eve bir kız götürüyorsun?"

"Evet," deyip suratını astı.

"Onlara arkadaş olduğumuzu söyleriz, olur biter. Büyük bir olay değil." Tekrar ona yaslanıp yanına iyice sokuldum.

Battaniyeyi kaldırıp çevreme sardı. "Aynen," dedi içini çekerek. "Bu yüzden kardeşlerimden birini yumrukla-mam gerekecek."

"Ne? Sanki ilk defa olacak da!" diye takıldım.

Kaburgalarımı dürtünce ciyakladım ve o da çıkardığım sesi duyunca kıkırdadı.

Sessizleşti. " zg n m... başına gelen şey yüzünden. Ve Don için de  zg n m. Denedim. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Onu kaybetmeni istemezdim."

" yi bir dedeydi," deyip başımı omzuna yasladım.

Dokuzuncu Bölüm

Arkamdan gelen Taylor'a bakıp, "Şansına küs. Bizi yukarı çıkaracak tramvayda yer kalmadı," dedim.

Öne eğilmiş, dizlerini tutuyordu.

"Bak," dedim.

Altımızda kilometrelerce uzanan tepeler ve vadiler, uzaklara baktıkça mavileşen yeşil bir örtüyle kaplıydı. Bulutların üstündeydik. Her şeyin üstündeydik.

Taylor, içinden bir yudum aldıktan sonra matarasını omzunun üstünden geçirdiği kalın yeşil kuşağına bıraktı. Tırmanışımızın büyük kısmında beline bağladığı siyah yün kazağını üstüne geçirip Oakley marka güneş gözlüğünü yeniden taktı.

"Şahane ama Lightning Point' de öyleydi." Arkamızdaki binaya döndü. "Oha, buraya da mı hediyeelik eşya dükkânı yapmışlar?" Hâlâ soluk soluğaydı, dolayısıyla biraz daha su içti. "Hediyeelik eşya dükkânı var ve aşağı inmenin bir yolu yok, ha?"

"Ve bir de restoran var. Siz müdürlükler arası çalışan itfaiyecilerin formda olduğunuzu sanıyordum."

"Formdayım zaten," dedi biraz daha doğrularak. "Kayalık arazide ince hava soluyarak neredeyse 20 kilometre yokuş çıkmak günlük antrenman rejimimin parçası değil."

* Yıldırım Noktası. -çn

"Belki sigara içmeyi bırakman lazım," dedim bir kaşımı kaldırarak.

"Belki de sen başlamalısın."

"Senin için kötü."

"Bir saat önce yediğin, yüksek fruktozlu mısır şurubu ve doymuş yağla yapılan enerji barı da öyle."

Summit Point' levhasının önünde karısıyla poz veren gri saçlı beyefendiyi işaret ettim. "Bak, o hiç sızlanmıyor."

Taylor'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Büyük ihtimalle buraya arabayla gelmiştir." Ellerini kalçalarına koyup manzaraya uzun uzun baktı. "Vay be."

"Kesinlikle," dedim.

Barr Yolu'nu tırmandığım iki sefer de annemlerleydim. Tepeye iki defayı bırak, bir defa tırmanmış olan az sayıdaki Colorado Springs sakinlerindendik. Annem ile babam fırsatları yakalamak konusunda her zaman tutkulu olmuşlardı ve bize, arka bahçemizde sayılabacak kadar yakın olan bir tepeye tırmanmak, hele yüzbinlerce kişinin sırf bunun için şehrimize geldiği düşünülürse, kaçırılmayacak bir fırsat gibi gelmişti onlara.

O zamanlar hâlâ onların Falyniydim; beni banyoda terler içinde yere kıvrılmış, onlardan isteyemediğim yardımın gelmesi için dua ederken buldukları anda, kendileri için öldüğünü hissettikleri kız. Ama onların tanıdığı Falyn ölmemişti. O Falyn hiç var olmamıştı ve büyük ihtimalle onlar için kabul etmesi bu kadar zor olan da buydu: beni hiç tanımamış olmaları. Ve artık hiç tanıyamayacaklardı da.

Taylor'la zirvede biraz dolaştık. İnsanlar konuşuyorlardı ama ortam sessizdi. Seslerle doldurulamayacak kadar büyük bir boşluk vardı. Taylor cep telefonuyla fotoğraf-

* Zirve Noktası. -çn

larımızı çekti ve sonra da az önce haklarında konuştuğumuz yaşlıca çiftten, zirve levhasının önünde fotoğrafımızı çekmelerini istedi.

Taylor, "Bir cep telefonu alman lazım," dedi. "Neden şu taksitle satılan telefonlardan birini almıyorsun?"

"Faturaları ödedikten sonra arta kalan bütün paramı biriktiriyorum."

"Ama kaçırdığın bütün o resimleri düşünsene." Telefonu kaldırdı. "Bu anları rehin alıyorum."

Omzumu silktim. "İnsanlar hafızalarını kullanmayı unuttular. Hayata bir kamera lensinden ya da cep telefonunun ekranından bakıp nasıl görüldüğünü, nasıl koktuğunu," burnumdan derin nefes aldım, "kulağa nasıl geldiğini," sesim aşağıdaki tepelerde yankılandı, "nasıl bir his olduğunu umursamıyorlar." Uzanıp kolunun üst kısmına dokundum.

Gözlerinde tanıdık bir şeyler kıvılcımlanınca geri çekilip ellerimi eşofman üstümün önündeki cebe soktum.

"Benim saklamak istediklerim böyle şeyler, fotoğraf filan değil."

Taylor, "Onların yaşına geldiğimizde," deyip yaşlı çifti işaret etti, "bu fotoğrafı çektiğimize sevineceksin."

Gülümsememeye çalıştım. Büyük ihtimalle düşündüğüm şeyi kastetmemişti.

Taylor hafifçe ayağıma vurdu. "Bu güzel bir gündü. Buraya tırmanmam için yol boyunca ensemdede boza pişirdiğin için teşekkür ederim."

"Yapabileceğini biliyordum."

"Seninle yaptığım için mutluyum."

Ne kadar olduğunu bilemediğim bir süre boyunca birbirimize baktık. Başka bir tarafa bakmam gerektiğini biliyordum, sadece birbirimize bakıyor olmamızın tuhaf

olduğunun farkındaydım ama başka bir şeylere bakabilmek için gerekli iradeyi bulamıyor gibiydim.

Bir adım attı.

“Falyn?”

“Evet?”

“Bugün sadece iyi olmakla kalmıyor. Bu, bugüne kadar geçirdiğim en iyi gün olabilir.”

“Yani... gelmiş geçmiş en iyi gün gibi mi?”

Bir an düşündü. “Evet dersem ne olur?”

Gözlerimi kırıştıtırıp sırt çantamın kayışını tuttum. “Aşağı yollansak iyi olacak.”

Taylor’ın yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. “Bu kadar mı? Sana hayatımın en iyi günüydü diyorum ve senin tek diyebileceğin, *Hadi gidelim* mi?”

Sinirli sinirli kıpırdandım. “Yani... yanımda çadır getirmedim. Sen getirdin mi?”

Bana inanamayan gözlerle baktı ve sonra çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. “Belki Summit House’ çalışanlarından istersek bizi aşağıya bırakırlar.”

Başımı iki yana salladım. “Yok, o olmaz, ama şuradan otostop çekebiliriz,” deyip otobanı işaret ettim.

“Otostop çekmek mi?”

“Endişelenme. Seni korurum.”

Taylor peşimden yola gelirken güldü. Kırmızı bir minivan yanıma yanaşana dek en az elli metre başparmaklarımız havada yürüdük. Şoför bize baktığında en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Kirby’nin annesini tanıyıp, “Corinne!” dedim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kostas’ı almaya geldim,” dedi sadece.

Kirby’nin ergen erkek kardeşi öne eğildi, gözleri önce

* Zirve Evi. -çn

beni sonra da Taylor'ı süzdü. Alnının büyük kısmını kaplayan Amerikan bayrağı bandanasının altındaki teni toz toprak içindeydi.

"Selam Kostas," dedim.

"Selam Falyn." Gözleri elinde tuttuğu Nintendo 3 DS'in ekranına döndü ve arkaya yatırdığı koltuğuna yaslanıp kirli ayaklarını konsolun üstüne koydu.

"Bizi yolun başına götürsen yeter. Kamyonetini oraya park etti."

Corinne elini içeri doğru sallayarak, "İçeri gelin," diye ısrar etti. "Her an yağmur başlayabilir."

Taylor peşimden minivanın arkasına geçti.

Tekerlekler dönmeye başladığı anda Corinne soruları sıraladı. "Kirby yeni bir arkadaşının olduğunu söyledi." Dikiz aynasından Taylor'a, sanki arka koltuğunda vahşi bir hayvan varmış gibi baktı. "Onun hotshot olduğunu söylerken şaka yapıyordu, değil mi?"

"Hayır," dedim boğazımı temizleyerek.

Taylor'ın dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrılrsa da gülümsemesini bastırmayı başardı.

Corinne yeniden Taylor'ı hedef aldı ve sonra da her iki eli de direksiyonda ileriye doğru baktı. Beni, "Aaaaa Falyn," diyerek kusursuz bir Yunan aksanıyla azarladı. "Annen duysa ne derdi?" Aksanı tamamen kaybolmuştu.

"Büyük ihtimalle çok şey."

Corinne dilini şaklatıp başını onaylamadığını belli etmek için iki yana salladı. "Arkadaşın nereliymiş bakalım?"

Taylor, "Illinois," dedi.

Corinne, Taylor'ın doğrudan kendisiyle konuşmasından memnun olmamıştı, dolayısıyla soruları son buldu. Yavaşlayıp otoparka girdi ve onu Taylor'ın kamyonetine

yönlendirdik. Arkasına dönüp kamyonetten çıkmamızı izledi ve Taylor'a, sanki gözleriyle bir Yunan laneti savurmaya çalışıyormuş gibi baktı.

"Teşekkürler Corinne," dedim. "Güle güle Kostas."

Dikkatini oyunundan ayırmadan, "Görüşürüz," dedi.

Corinne sonunda yola bakma zamanının geldiğine karar verene dek Taylor'a somurtarak yola devam etti.

Taylor arabanın uzaktan kumandasına bastı, ben de kapıyı açıp içeri girdikten sonra yanıma gelmesini bekledim.

Taylor kazağını çekip çıkardıktan sonra, "O kimdi?" diye sordu. Kazağını çıkarırken tişörtü de birkaç santim yukarı kaymış, en alttaki iki baklavasını açığa çıkarmıştı.

Bunun üstünde aynısından dört tane daha olmalı ve bir de muhteşem bir V var tabii aşağıya doğru giden hem de tam...

Dur.

"Kendisi Corinne oluyor," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Kirby'nin annesi."

"O konuştuğu İngilizce miydi?"

"Kendisi Yunan. Kirby'nin babası Kanadalı'ydı, yanılmıyorsam. Corinne ona şu Yunan cadısının ismini verip Circe demek istemiş. Ama neyse ki babası izin vermemiş. Kirby'de anlaşmışlar."

"Yürü be Kanada. Peki, babası şimdi nerede?"

Omzumu silktim. "Kirby'nin söylediği tek şey onun bir hotshot olduğu." Başka bir şey söylemeyerek Taylor'ı bu düşünceyle baş başa bıraktım.

Pikes'tan Springs'e olan neredeyse iki buçuk kilometrelik yolu hiç konuşmadan gittik. Taylor, Tejon Caddesi'ne dönüp siyah devini tam Bucksaw'ın önüne park etti.

Kamyonetten indi ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Tam ayaklarım asfalta dokunduğu anda sanki gök ya-

rıldı ve sağanak yağmur başladı. İçeri koşarken bitkinlik, şaşkınlık ve Corinne'in neden olduğu utançla gülüyorduk.

Kahkahalarımız bitince tuhaf bir sessizlik beklenmeyen bir misafir gibi aramıza katıldı.

"Sana martaval okumuyorum," dedi Taylor. "Senin olayın bu mu?"

"Benim bir olayım yok. Neden bahsediyorsun?"

"Teşekkür ederim Taylor. Ben de hayatımın en güzel gününü yaşadım Taylor. Şu muhteşem biçimli baklavalara çaresizce âşışım Taylor," deyip tişörtünü kaldırarak uzun zamandır gördüğüm en iyi manzarayı sergiledi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi durdurdum. "Gerçekten de hâlâ orada mısın? Ağlayacak mısın? Sana sarılmamı ister misin?" Kirpiklerimi kırıştırıp alt dudağımı sarkıttım. Herhangi bir tepki vermeyince içimi çekip pes ettim. "Güzel bir gündü. Gerçekten de her saniyesinden hoşlandım."

"Vay be. Kendini zorlama Ivy League, canını yakacaksın."

Gözlerimi yuvarlayıp merdivene yöneldim.

"Hey, daha bitirmedik," dedi Taylor.

"O zaman üst kata gel," dedim.

Peşimden geldi ve o dairenin kapısını kaparken ben de arkamdan banyonun kapısını kapıyordum.

"Şu dağı yıkayıp üstümden atacağım," dedim.

"İkinciyim!"

Daha saçım tam ıslanmadan Taylor kapıya vuruyordu. "Falyn?"

"Evet?"

"Kardeşim az önce mesaj attı. Şehirdeymiş."

"Hangisi?" diye sordum başımı suyun altından çıkarak.

"Fark eder mi?" diye sordu.

"Herhalde etmez."

"Tyler, üç numara olan," dedi.

Gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Şu anda otelde."

"Geleceğini bilmiyor muydun?"

"Yok. Sık sık haber vermeden birbirimize baskm yaparız. Gelmek ister misin?"

"Otele mi?"

"Cowboys'a."

"Pek değil."

"Hadi ama. Geçen sefer eğlenmiştin, değil mi?"

"Sanırım burada kalacağım diye düşünüyorum."

Kapı açılırken gıcırdadı ve ben de anında duş perdesini tutup arkasından baktım.

Taylor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturunca dövme pazıları yumruklarının üstünde durdukları için olduklarından da büyük görünüyorlardı. "İçeri gelebilir miyim? Seninle kapının oradan konuşmaktan nefret ediyorum."

"Her neyse, gir bakalım."

Kollarını yan tarafa bırakırken omuzlarını düşürdü. "Gelmeni istiyorum. Kardeşimle tanışmanı istiyorum."

"Neden?"

Suratını astı. "Bu kadar büyüttüğün nedir? Zaten eninde sonunda tanışacaksın."

"Aynen."

"Estes Park'ta ev arkadaşım."

"Yani?"

"Yani... hiç," diye homurdandı, bunalmıştı. "Boş ver." Kapıyı açtı ama çıkmadı. Hızla kapatıp somurtarak arkasına döndü. "Kes artık."

"Neyi keseyim? Sadece duş almaya çalışıyorum!"

"Bu kadar... künt olmayı."

"Künt mü? O sözcük sana büyük gelmiyor mu?"

"Siktir git." Çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

İki saniye geçmeden kapı yeniden açıldı. "Özür dile-
rim. Bunu demek istemedim."

"Banyomdan dışarı çık."

"Tamam," dedi. Ne yapacağını o kadar şaşırmıştı ki komikti, aynı anda hem bana bakıp hem de kapının kolu-
na uzandığından kolu birkaç defa ıskaladı.

"Çık dışarı," diye patladım.

"Ben... gidiyorum." Nihayet kapıyı açtı ve çıkıp arka-
sından kapattı.

Sokak kapısının çarparak kapandığını duydum.

Parmaklarımı ağızıma götürdüm ve çaresizce yüzeye çıkmaya çalışan neşe dolu kıkırdamamı bastırmaya çalış-
tım. Çok uzun zamandır kıkırdamamıştım.

Onuncu Bölüm

Saç kurutma makinesinin vınlaması o kadar yüksekti ki Kirby'nin içeri girdiğini duymadım ve banyo kapısında durduğunu görünce küçük bir çığlık attım.

Bir bacağına kaldırıp eğildi ve saçlarıyla elleri yüzünü kapadı. Kendine geldiğinde ayağa kalkıp yanlarında tuttuğu ellerini yumruk yaptı. "Neden bana çığlık atıyorsun?"

Saç kurutma makinesini kapattım. "Neden sinsi sinsi banyoma giriyorsun?"

Gözlerini yuvarlayıp saçlarını arkaya atıp düzleştirdi. "Kapıyı çaldım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum bunalmış bir halde.

Önlüğünü işaret etti. "Az önce işten çıktım. Buraya nasıl olduğuna bakmaya geldim."

"Phaedra yarım saat önce nasıl olduğuma bakmaya gelmişti, iyiyim," deyip dolaşmış olan saçlarımı açmaya döndüm. Aynadan dudağını sarkıtıp kollarını kavuşturduğunu gördüm.

"Gunnar yine geç kaldı. Çapkınlık filan yapmıyordur, değil mi?"

Ona döndüm, fırça hâlâ elimdeydi. "Hayır. Mümkün değil. Çocuk sana tapıyor."

Kapının çerçevesine yaslandı. "Biliyorum ama hepimizin zayıf anları var. Ve o, ne de olsa bir erkek." Son sözcüğü telaffuz ederken gözleri büyüdü.

"Bu bir bahane değil. Ama Gunnar'ın bahaneye ihtiyacı yok. O seni aldatmıyor."

Başını eğip bana baktı ve zaten bildiği şeyin doğruluğunu kabul etti. "O zaman neden aramıyor? Neden telefonunu açmıyor?"

"Çünkü araba kullanıyor."

"Mesaj bile atamaz mı?"

"Hayır! Onun sağ salim eve dönmesini istiyor musun? Gülünç oluyorsun," deyip aynaya döndüm. "Kamyonetini ne zaman alacak?"

"Yarın."

"Zamanı gelmişti."

Kirby küçük makyaj çantama baktı. "Dışarı mı çıkacaksın?"

"Bilmiyorum. Taylor'ın kardeşi şehre gelmiş ve Cowboys'a gidip onlarla buluşmamı istiyor."

Gözleri aydınlandı. "Bu iyiye işaret! O halde bugün iyi geçti, ha?"

"Çoğunlukla. Zirvede anneni gördük. Kostas'ı almaya gitmişti."

Kirby suratını astı. "Kostas o yolu takıntı yaptı. Peru'da Maço Pikaçu mu ne öyle bir yer var ya, oraya gideceğini düşünüyor."

"Machu Picchu mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Belki gider," dedim.

"Pikes Peak'ten daha yüksek bir yerlere tırmanması lazım."

"Kirby, Machu Picchu, Pikes Peak'in yarısı yüksekliğinde," dedim.

"Phaedra'lık etmeyi bırak! Annem sizi şehre bıraktı mı?"

"Yolun başına bıraktı. Taylor'ın kamyonu oradaydı. Annen ondan hoşlanmadı."

"Taylor bir hotshot. Tabii ki hoşlanmaz."

"Bana Yunanca bir şeyler dedi."

"Ha, o zaman hakikaten hoşlanmamış olması lazım."

"Sen ondan niye *hoşlandın*?" diye sordum.

Kirby omzunu silkti. "Çünkü sırf hotshot olması, benim babam gibi olduğu anlamına gelmez. Ayrıca işi bir şeyleri kurtarmak olan birinden hoşlanmamak zor."

"Bir şeyleri mi?" dedim bıyık altından gülerek.

"Ağaçları, evleri, insanları."

"Ben de o şeylerin arasındayım diye endişelenmeli miyim sence?"

Kirby burnunu kırıştırdı. "O, hani, yirmilerinin ortalarında. Sence de daha önce hiç yardıma muhtaç bir prensesle karşılaşmamış mıdır? Olay bu değil. Senden hoşlanıyor sadece."

Makyaj çantamı açtım ama sadece içindekilere bakmakla yetindim.

Taylor'la olan sınırlarımızın bulanıklaşması tehlikeliydi. Beni Illinois'a götürmeyi kabul etmişti. Ama ne zaman? Söz vermesiyle Eakins'e varmamız arasında ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Şu anda benim hikâyemi öğrenmek istemiyordu, peki ya daha sonra duymak isterse? Ya daha fazla koşul varsa?

Ya daha fazla koşul olmasını istiyorsam?

Kirby gülümsedi. "Makyaj yapmana değip değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi kıstım. "Kafamın içinden çık. Kardeşiyle tanışmamı neden istediğini anlamıyorum. Ne işe yarayacak ki? Tanışsam ne anlama gelecek ki?"

“Senin kendi kafanın içinden çıkman lazım.”

Bunu bir an için düşündüm. Taylor, bir hotshottan beklediğimin tam tersi yönde davranıyordu. Özellikle de onun gibi görünen bir hotshottan. Ona falsolu bir top atana kadar hep kendine güveni sınırsız serseri bir delikanlı gibiydi ama o anda Jim Carrey’ye dönüşüveriyordu.

Gülmemek için ağzımı tutmam gerekti.

“Bu kadar komik olan nedir?”

Başımı iki yana salladım. “Taylor, daha önce. Boş ver.”

Hafif hafif gülmekten fazla herhangi bir şey boğazıma yabancı geliyordu ve Taylor iki duygusal patlamaya neden olmuştu. Bana sarılıp iyi olduğumdan emin olmuş, benimle bir şey yapmak için plan yapmış ve kardeşiyle tanışmamı istemişti.

Yıllardan beri ilk defa bir adamın benimle ilgilendiğini söylemesi bir sınır ihlali gibi gelmiyordu.

Biraz fondöten sürüp rimeli kirpiklerimden geçirdim.

Hızla biraz ruj ve üstüne de cila sürdükten sonra yarı gönülsüz de olsam Kirby’ye modellik yaptım. “İdare eder mi?”

Elimdeki kısıtlı imkânlarla saçımı düzeltip makyaj yapmak için iyi bir çaba göstermiştim ama hâlâ aynı görünüyormuşum gibi geliyordu.

“Seksi görünüyorsun. Ve o da seksi görünüyor. İkiniz güzel bebekler yaparsınız.”

Yüzüm düştü ve aynadaki yansımamı tepeden tırnağa inceledim. Berbat bir haldeydim. Bunu da yüzüme gözüme bulaştıracağımı varsaymak mantıksız değildi. Taylor’da bir şey vardı, cazibenin ötesinde bir şey. Olmaya çalıştığı hıyar değildi, en azından bana öyle davranmıyordu.

Ama bu alacağım riske değer mi?

“Falyn, git. Gereğinden fazla düşünmeyi bırak. Bütün günü beraber geçirdiniz ve hâlâ onu görmek istiyorsun. Bu da bir şey ifade ediyor. Özellikle senin için.”

Yüzündeki hayal kırıklığını düşünüp Kirby’ye sııttım. “İyi bir noktaya parmak basıyorsun. Burada Gunnar’ı bekle.”

“Emin misin?”

Anahtarlarımı alıp merdivenden aşağı indim ve Kirby’yi dairede tek başına bıraktım.

Daha Bucksaw’dan çıkmadan, Cowboys’tan gelen boğuk müzik sesleri kulağıma çalındı. Taylor’ın bir bloktan az bir mesafede olduğunu bildiğim için kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Cam kapıyı açıp gece havasını içime çektim. İnsanlar gruplar halinde yanımdan geçiyorlar, kaldırım boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen gülünç derecede uzun kuyruğa giriyorlardı. Taylor’la olmasam bile kuyruğu atlayabilir miyim diye merak ettim.

Nefes alırken karnımdaki sinirler tepetaklak oldular. Cowboys’ta geçirilecek bir geceden fazlası gerçekleşmek üzere gibiydi.

On Birinci Bölüm

Tejon caddesi, hem arabalar hem yayalarla normalde olduğundan daha kalabalıktı. Cadde boyunca ağır ağır ilerleyen, aileler ve gençlerle dolu üstü açık cipler, yayaların bir yerden öbürüne giderken ışıklara takılmalarına gerek kalmadan karşıdan karşıya geçmelerine imkân sağlıyorlardı.

Taylor kulübün önünde tek başına durmuş elleri ceplerinde etrafa bakınıyordu.

"Selam," dedim.

Gözleri ışıldadı. "Selam."

"İçeri girmeye hazır mısın? Yoksa beklediğin başka birisi mi var?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken gözlerini üstümden alamıyordu. "Sadece sen."

Kaşımı kaldırıp korumaya başımla selam verdim. "Selam Darren."

Darren, "Falyn," dedi.

Taylor'la yürüyüp devam ettik, giriş parası ödememizi bile istemediler. Taylor'ın kuyruğu atlatabilmesini kimi tanımasına ya da ne yapmış olmasına borçlu olduğunu merak ettim. Peşimden daha önce de oturduğumuz masaya geldi.

Bana değişik bir şekilde bakıyordu, sanki ilk defa tanışıyor muyuz gibi.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranmayı bırak," dedim.

"Hiç de şaşırmadım." Mekâna bakındıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Sadece seni çözmeye çalışıyorum. İçki ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

O da başıyla onaylayıp yerinden kımıldamadı.

"Gidip almayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır."

Aramızda bir tuhafılık vardı. Aynı anda hem bir milyon kilometre uzakta hem de benim son derece farkındaydım. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ayağa kalkarak, "Ne var biliyor musun? Bu kötü bir fikirdi. Ben gidiyorum," dedim.

"Ne kötü bir fikirdi?" diye sordu.

"Buraya gelmek."

"Neden? Daha şimdiden canın mı sıkıldı?"

"Hayır. Bilemiyorum. Galiba sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu." Oturdum, kanım çekilmiş gibiydi.

"Evet, öyle bir gün oldu." Dans pistine bakıp sonra da bakışlarını bana çevirdi. "Herhalde dans edemeyecek kadar yorgunsundur."

Taylor'la dans etmek eğlenceli olmuştu. Yeniden kollarında olma düşüncesi baştan çıkarıcıydı. Ama Barr Yolu'nu tırmanmayalı uzun zaman olmuştu ve bacaklarım kalçalarımın parmak uçlarıma kadar ağrıyordu. Yolun karşısına geçip yarım blokluk mesafedeki Cowboys'a yürümem bile büyük başarıydı.

"Epey yorgunum. Sen değil misin?"

Bunu düşündü. "Öyleyim herhalde."

Adam daha bu öğleden sonra Pikes Peak'te oflayıp pufluyordu ve şimdi herhalde yorgunum mu diyor? Neden bu kadar tuhaf davranıyor?

"Bu şehirde bir sürü güzel kadın gördüm," dedi.

"Tebrikler," dedim ifadesiz bir yüzle.

"Ama sen bildiğin şahanesin. Daha önce sana bunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece sen," dedim ona sanki keçileri kaçırmış gibi bakarak. "Buraların paryası olduğumu söylemeyi unuttum." İroni beni eğlendirmişti. İlk tanıştığımızda ondan ve onun gibilerden uzak durmaya çalışıyordum ama işin aslı şu ki benimle takılmaktan itibaren zedelenecek olan oydu.

"Ha?"

"Boş ver. Popüler inancın aksine, erkekler şehrin orospusuna akın etmiyorlar."

Yüzü öfkeyle çarpıldı. "Sana orospu diyen kim?"

"Yüzüme karşı mı? Sadece annemle babam."

Cevabım onu sarsmış gibi göründü. "Bu delilik."

"Katılıyorum."

Tepkim onu eğlendirdi.

"Bu şehirde senin peşinden koşmayan her erkek ahmağın tekidir."

"Niye?" diye sordum. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama bu antikalıklarıyla canımı sıkıyordu. "Bu iddiayı doğrulayacak hiçbir özelliğim yok."

"Yani, ilk olarak... kendine bir bak."

"Az önce burada bir sürü çekici kadın olduğunu kendin söyledin, dolayısıyla palavra alarmını çalacağım. Hem de bas bas bağırان bir alarm, siren gibi."

"Tamam, tam olarak bu işte. Çoğu kadın buna palavra demezdi. Çoğu kadın, kendileriyle ilgileniyor olması muhtemel bir erkeğin saçmalıklarının yüzde doksan sekizini sırf iş ciddileşir mi diye görmezden gelirdi."

"Bu istatistiği nereden aldığını merak ediyorum, GQ mu?"

* Moda, tarz, kültür, sinema gibi konulara yer veren, ülkemizde de yayınlanan bir erkek dergisi. -yhn

“Kişisel deneyim. Ama sen saçmalığa yol vermiyorsun. Ağzını açtığın anda bunu anladım. Sen çekici olmakla kalmıyorsun. Kimseyi aramıyorsun ve kimseye ihtiyacın yok. Bu çok seksi.”

“Komiksin.”

Öne eğilip dudaklarıma baktı. “Komik olan, aniden şu ukala ağzını öpme isteğiyle dolmuş olmam.”

“Ne?” dedim yutkunarak.

Birkaç adımda masanın etrafından dolaşıp beş on santim uzağımda durdu. O kadar uzundu ki gözlerine bakmak için çenemi kaldırmam gerekiyordu. Son beraber olmamızdan sonra bir şeyler değişmişti. Gözlerinde bir açlık vardı ama tanıdıklıktan eser yoktu, tutku dışında herhangi bir duygudan yoksundu.

“Seni öpmek zorundayım. Hemen şimdi.”

“Ha. Peki.” Sözcükler yaşanan senaryodan da saçmaydı ama Taylor’ın davranışları beni o kadar hazırlıksız yakalıyordu ki söyleyebildiğim tek şey bu olmuştu.

Ağzımın hafif açık durduğunu biliyordum ama bir türlü kapatamadım. Hareket edemiyordum. Ağır ağır bana yaklaşırken gözleri gözlerimden dudaklarıma, sonra yeniden gözlerime kaydı.

Elleri belime dolandı ve beni tek bir an bile tereddüt etmeden, güçlü ve kendinden emin, kendine çekti. Gözlerimi kapatıp onu bekledim, izin almak için mi bekliyordu yoksa sessizlik ona yetmiş miydi, emin olamıyordum. O âna kadar Taylor’ın beni öpmesini istediğimi fark etmemiştim ama o an doğru anmış gibi gelmiyordu, Taylor’da bir tuhaflık varmış gibiydi ve kendi başına bu bile şu âna kadar başardığımız her şeyi mahvetmeye yetecek bir hayal kırıklığıydı.

Taylor'ın dudakları tam hayal ettiğim gibi sıcak ve yumuşaktı. Dilini ustalıkla kullanıp ağzımın içini okşadı. Eli yanağıma dokundu, başparmağını nazikçe çenem boyunca gezdirip sonra da boynumun kenarından devam etti ama önceki gibi değildi.

Dudaklarımı dudaklarıyla inanılmaz ve mükemmel bir şekilde sevişi, başka herhangi bir kadının daha fazlası için yalvarmasına yeter de artardı bile. Yatak odasının kapısına bile gelmemiştik ve o beni ağzıyla beceriyordu. Dilinin her yumuşak okşamasıyla beni istemekle kalmadığını, bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bütün bunlar olurken sanki öpüşmek yetmezmiş gibi elbiselerimi çekiştiriyordu.

Hiç. Bense kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum.

Hayal kırıklığım o kadar güçlü, o kadar tiksindiriciydi ki geri çekildim.

Taylor kendini öpüşmeye öylesine kaptırmıştı ki omuzlarını ittiğimi anlaması uzun sürdü. Çenemi eğip ondan uzaklaştım. Sonra da hâlâ barın arkasında duran barmen Shea'nın bizi mutlak bir kafa karışıklığı ve tiksintiyle izlediğini gördüm. Yıllar boyunca o etiketten kurtulmaya çalıştıktan sonra az önce şehrin orospusu lakabını haklı çıkardığımı anlamıştım ve bunun üzerine yapabileceğim tek şeyi yaptım. Taylor'ı ittim ve Tanrı'ya sığınıp suratına bütün gücümle okkalı bir tokat çaktım.

"N'oluyor lan burada?" Taylor'ın bağırdığını duydum ama ağzını açmamıştı.

Zeke, "Kutsal zencefil aşkına!" dedi.

Başımı Zeke'in sesine doğru çevirdim. Taylor yanında duruyordu. Diğer Taylor ise yüzümden en fazla otuz santim uzaktaydı ve istemsiz bir tepkiyle geriye doğru zıplarken az kalsın bar taburesinden aşağıya düşüyordum.

İki numaralı Taylor koşarak arkama geçip geriye düşmemi engelledi. Kendimi bütün gücümle ellerinden çektim. Tenis maçı izlermiş gibi bir sağa bir sola bakarken gözlerime inanamıyordum.

Taylor dişlerinin arasından, "Falyn," dedi. "Gördüğüm kadarıyla kardeşim Tyler'la tanışmışsın."

"Tyler mı?" dedim dudaklarının dudaklarımda bıraktığı tadı silerken.

"İkiz kardeşim," diye açıkladı Taylor.

Tyler da durumdan tam olarak mutlu olmuş sayılmazdı. "Onu tanıyor musun?" diye sordu elini yanağındaki parlak kırmızı el izine götürerek.

"Evet," dedi Taylor ikizine doğru bir adım atarak. "Tyler, Falyn'le tanış."

İsmim ağzından çıkar çıkmaz hızla bir sürü şey oldu. Tyler bana baktı ve Taylor, ikizinin benim halihazırda saldırmış olduğum yanağına yumruğunu indirdi. İki adam da yere düştüler ve kargaşa içinde birbirlerini yumruklayıp güreşmeye başladılar.

Dalton ile Zeke hallerinden memnun geri çekilmiş izliyorlardı.

"Hey!" diye bağırdım Taylor'ın ekibine. "Ayırın şunları!"

Dalton kollarını kavuşturup başını iki yana salladı. "İki Maddox kardeşin arasına atlamak istemiyorum. Yaşamayı seviyorum."

"Darren!" diye bağırdım. "İşini yap!"

Darren'ın kaşları havaya fırladı. "Sen hiç bu ikisini dövüşürken gördün mü?"

Başımı iki yana salladım.

"Ben gördüm. Canları ne zaman isterse o zaman ayrılırlar."

"Bu ne zaman olacak peki?" diye sordum, kimin kimi yumrukladığından emin olamadan.

"Tamam! Tamam! Bizi tutuklatacaksın!"

İki kardeş ayağa kalktılar, tişörtleri parçalanmıştı. Onu ilk gördüğümde Tyler'ın üstünde ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. İkisi de tişört giymişti, biri mavi, diğeri beyaz. Ve önümde dururlarken hangisinin benim arkadaşım olduğunu, hangisinin az önce öptüğüm adam olduğunu çıkaramıyordum. Huzursuzluk vericiydi.

Onları itip yanlarından geçerek çıkışa yöneldim.

"Falyn!"

Bir el omzumu tutup beni çevirdi. İşte oradaydı, arkadaşım Taylor, boynunda kırmızı lekeler olan mavi tişörtü ve patlak dudağıyla bana bakıyordu.

İçimi çekip gözünün yanında, sanki halıda sürtünüp yanmış gibi görünen bir yere dokundum. "İyi misin?"

"Evet, ben..."

"Harika. Ben eve gidiyorum."

Taylor peşimden dışarı geldi ve kaçışımı, kapıya gelmeden sadece bir metre önce durdurdu. "Falyn, hey. Dur!"

Tereddütle de olsa durdum.

"Özür dilerim, tamam mı? Neler olacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

Kollarımı kavuşturdum. "Tek yumurta ikizin varmış. Bunu nasıl bilecektim? Dövmeleriniz bile aynı."

"Bunu sana söylemiştim!"

"Ama yüzünüzün de aynı olduğunu söylemedin!"

Omuzları düştü. "Biliyorum. Sana söylemeliydim. Eğer geleceğini bilseydim. Seni önceden bilgilendirirdim, ama..."

"Ama ne?"

"Şu ikiz meselesi. Çok aptalca ve bizim için durum daha da kötü çünkü birbirimize aşırı benziyoruz. O sadece benim kardeşim. Aynı kişi değiliz. Ama beraber dolaştığımızda sanki kahrolası bir ucube gösterisinde gibi oluyoruz."

"Her neyse, ben eve gidiyorum."

"Falyn." Ben durmayınca ve arkama da dönmeyince beni bileğimden tutup kendisine çekti. "Falyn."

Başımı kaldırıp ona baktım. O kadar ciddi bir ifadesi vardı ki onu daha iyi tanımasan korkutucu olabilirdi.

"Kardeşimin seni benden önce öpmüş olması beni acayip rahatsız ediyor."

"Beni öpmene izin vereceğimi de nereden çıkardın?"

"Tyler'ın seni öpmesine izin verdin." Yüz ifadesi yumuşadı. "Ben olduğunu düşündün, değil mi?"

Ondan uzaklaşıp kollarımı kavuşturdum, haklı olması canımı sıkıyordu.

"Peki... hâlâ seni öpmemi istiyor musun?"

"Eğer sonrasında sana sağlam bir tokat çakabileceksem evet, tabii ki."

Bunu yarım saniyeliğine düşündü. "Buna degeceğini düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirlerine bastırıp gülümsememeye çalıştım. "Sen olmadığına sevindim. Tam bir hayal kırıklığıydı."

"Kötü mü öpüşüyor?" diye sordu Taylor, bu itiraf onu eğlendirmiş görünüyordu.

"Hayır. Şey, sadece... hiçbir şey yoktu, " Aramızdaki mesafeyi işaret ettim, "orada."

"Ha. Şimdi meraklandım işte."

"Aynı gece iki kardeşi de öpmeyeceğim."

Taylor saatine baktı. "Şu anda gece yansını dört dakika geçti."

"Hayır."

Sokağın köşesine yürüyüp karşıya geçmek için düğmeye bastım. Taylor peşimden geldi ve Bucksaw'ın önüne gelene kadar tek bir kelime etmedi.

Anahtarı kilitte çevirirken alçak sesle güldü.

"Hadi ama. Az da olsa merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Yoo."

"Ben merak ediyorum," deyip peşimden içeri girdi.

Başımı iki yana salladım. "Senin ikizinle rekabet etme ihtiyacını karşılamak gibi bir amacım yok."

"Olay öyle değil ama."

"Bu senin kıskanmanla ilgili, değil mi?" diye sordum yüzüne bakmak için dönerek. "Cowboys'a, onun beni öptüğünü ve senin de babayı aldığını bilerek kös kös dönecek olmanla ilgili, değil mi? Beni rekabet ya da ego tatmini için öpmeni istemiyorum."

"Sırf seni Eakins'e götürmem için öpmemi istiyorsun, değil mi?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları söylediğine pişman oldu. Bana uzandı. Omzumu avuçladı ve perçemlerimi yüzümden çekti. "Bildğin hıyarın hasıyım, özür dilerim. Sadece kızgıyım."

"Bazı koşullar olacağını biliyordum. Kimsenin bana yaptığı iyiliği kafama kakmasını istemiyorum. Ben annemle babamı bıraktım, Taylor. Seni de bırakıp gidebilirim."

Kaşlarını çattı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İçimi çektim. "Eakins'e gitmek istiyorum ve çocukça bir kıskançlık meselesinin bunun önüne geçmesini istemiyorum."

Geriye doğru bir adım attı. İfadesi değişmişti. Sanki öfkesini güçlükle zapt edebiliyormuş gibi alçak, kontrolü bir sesle konuştu. "Kıskanmıyorum. Dudaklarının dudaklarına değmiş olmasından ölesiye *nefret* ediyorum. Bu geceye kadar hiçbir kardeşimden, bir defa bile nefret etmedim. Bunu alttan almaya çalışıyorum, umursamamaya alışıyorum, ama hissettiğim her neyse... Çocuksu olmadığından emin olabilirsin Falyn."

Kıpırdandım. "Sadece aptalca bir  p c kt  Taylor. Onu sen sandığım için gereğinden fazla yakın davrandım ve bu da ilgisini çekti."

Taylor bakışlarını başka tarafa  evirdi inde dişlerini sıkıp duruyordu. " steyerek olmadığını biliyorum. Ama bu, kendimi daha iyi hissetmemi sa lamıyor." İçini çekip ensesini sıvazladı. "Ben... ben... gideceğim. Kendimi... kendim değilmiş gibi hissetmemeneden oluyorsun."

"Tamam. Peki, o halde, iyi geceler."

Havadan sudan konuşuyormuşuz gibi davranmam Taylor'ı daha da ajite etmişti ve bana yaklaşıp bir adım ötemde durdu. "Bunu daha önce söyleyip s ylemedi imi bilmiyorum ama senden ho lanıyorum."

"Hadi ama Taylor, beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

Başını düşünceli düşünceli öne doğru salladı. "Denemedi imden değ l." dedi ve gerileyip kapıdan  ıktı.

Konuşmamızın geldiği nokta beni olduğum yere mihlamıştı. Tam tersini yapmak için uğraştı ım halde her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Ayaklarım istemeye istemeye beni arka tarafa doğru götürürken karanlığın içinden alçak, kalın bir ses duydum.

"Selam," dedi Chuck son bar taburesinin üstünden. Elindeki bira kutusundan bir yudum aldı.

"Tanrım!" diye ciyakladım. "Bugün ikinci defa birileri ödümü bokuma karıştırıyor!"

"Affedersin," dedi sadece.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim. Sadece geç kalacak olan bir teslimat kamyonunu karşılamam gerekiyordu. Sonunda her şeyi yerine yerleştirdim. Phaedra'nın düzen konusunda ne kadar hassas olduğunu bilirsin."

Mesai saatleri dışında teslimat yapıldığında genelde Phaedra'nın da yardıma geldiğini bildiğimden, "O nerede?" diye sordum.

"Kendini çok iyi hissetmiyor. Hâlâ ihtiyar Don'u atlatamadığını düşünüyorum. Bugün gazetede ölüm ilamı vardı. Cenaze töreni pazartesi günü. Sen de gitmelisin."

"Siz gidiyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ben gitmiyorum. Phaedra belki onunla gidersen diye umut ediyordu."

Perçemlerimi gözlerimin önünden çektim. "Evet. Evet, ben giderim."

"Senin için biraz endişeleniyor."

"Benim için mi?"

"Evet, senin için. Ve artık ben de endişeleniyorum. Çocuğun yaralanmasının sebebi sen misin yoksa başka bir şey mi var?"

İçimi çekip Chuck'ın yanındaki tabureye oturdum. Karanlık ve boşluk yüzünden seslerimiz daha yüksek çıkıyor gibiydi.

"Kardeşiyle kavga ettiler. İkizler. Kardeşi beni öptü. Ben onun Taylor olduğunu sanmıştım. Taylor onu yumrukladı. Kardeşi de karşılık verdi. Karmakarışık bir iş işte."

"Anlıyorum."

"Eve dönerken beni de yanına alıp Eakins'e götürecekti diye düşünüyorum."

Chuck elindeki boş kutuyu ezdi. "Biliyor mu?"

"Hayır," dedim sadece. Chuck yüzünü asınca da avuçlarımı açıp ellerimi kaldırdım. "Bilmek istemiyor."

"Sorsa da ona söylemezdin zaten."

"Büyük ihtimalle hayır."

"Falyn..."

"Biliyorum. Biliyorum. Eninde sonunda kendi başma çözecek."

"Onu söylemeyecektim. Eğer bunu gerçekten de yapmak istiyorsan Phaedra'yla sana yardım etmek istiyoruz."

Başımı iki yana sallayıp kalktım. "Olmaz"

"Falyn," Chuck adeta yalvarıyordu.

"Bunun üstüne konuşmuştuk. Zaten çok şey yaptınız. Bana bir iş ve kalacak bir yer verdiniz."

"Onu yapmamıza bile izin vermiyordun neredeyse," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ama planım Taylor'la gitmek."

"İyi bir çocuğa benziyor."

Başımla onayladım.

"Ve sen de iyi bir çocuksun. Büyük ihtimalle nasıl bir işin içinde olduğunu bilmeyi hak ediyor... ve sen de büyük ihtimalle bunun farkındasın. Üstüne hiç konuşmadan bunca zaman geçirdiğin için zor olduğundan eminim. Ama bu gerçek değişmiyor. Eğer seni oraya götürecekse, büyük ihtimalle elini tutması gerekeceğini de bilmeli."

Bunu bir an için düşündüm. "Onun bilmemesinden endişe ediyorsun... ama onun için değil, benim için endişelisin."

"Zor bir yolculuk olacak ufaklık."

"Dediklerini duydum," dedim. "Güzel bir uyku çekip üzerine düşüneceğim."

Chuck dudaklarını birbirlerine bastırdı. "İyi fikir."

"İyi geceler." Yorgun argın merdiveni çıktım. Bacaklarım ıslak erişte gibiydi ve onları her hareket ettirmeye çalıştığımda şikâyet ediyorlardı.

Taylor'ın da benim gibi her yerinin ağrıyıp ağrımadığını merak ettim. Yarın daha da kötü olacaktı, birden fazla nedenden ötürü.

On İkinci Bölüm

Bir sonraki vardiyanın sonu yavaş ve sessizce yaklaştı, müşterilerin sohbetlerinin alçak uğultusundan eser yoktu. Sessizliği bozan yegâne sesler, çalışanlar ve beş müşteriden geliyordu.

Phaedra, ıslak kaldırıma ve ön pencereden aşağı süzülen yağmur damllarına bakıp, "Neredeyse eylül geldi," dedi. "Neden gök delinmiş gibi yağmur yağıyor?"

Chuck başını iki yana salladı. Bütün siparişleri tamamlamış, yemek saatlerinde yemek alanına çıkmak gibi nadir bulunan bir fırsat yakalamıştı. "Yağmura ihtiyacımız var, unuttun mu bir tanem."

Phaedra içini çekip arka tarafa yürüdü. "Biraz turta yapacağım. Kirby, evine git."

Kirby oflayarak yenilgiyi kabul ederken önlüğünün iplerini çekti. "Arabamı geri aldığım iyi olmuş." Anahtarlarıyla çantasını alıp sokak kapısından çıktı.

Barın arkasına geçip temizleyecek bir şeyler aradım.

Kirby, "Falyn?" diye seslendi.

"Evet?" Başımı kaldırır kaldırmaz yutkunarak paniğimi bastırmaya çalıştım.

Kirby, Taylor'la beraber karşılama masasının önünde duruyordu.

"Selam Tay," dedim.

Taylor bir kahkaha atarken yüzünden birçok duygu akıp geçti. "Selam Ivy League,"

Omzundaki kayışı fark ettim. "Sırt çantası ne iş?"

Çantayı barın ortasında duran bir taburenin üstüne yerleştirdi.

"Sana bir şey getirdim," Kısa bir duraklamadan sonra fermuarı çekip çantadan küçük, beyaz bir paket çıkarıp barın üstüne koydu.

"Bir hediye mi?" dedim ne kadar tedirgin olduğumu göstermemeye çalışarak.

"Ben gidene kadar açma."

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe değil."

"Ha."

"Yağmur yağıyor Falyn. Sürülmeye başladık."

Suratımı astım. "Ben hotshot dilinden anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"

"Topraktaki nem oranı yerel itfaiyecilerin bölgedeki yangınlarla başa çıkabilecekleri kadar arttı. Gidiyorum."

"Ama... Ekime kadar burada olacağını söylemiştin."

Omzunu silkti, yüzünde bir yenilmişlik ifadesi vardı. "Yağmuru durduramam."

Ona baktım. Dilim tutulmuştu. Geçip giden yağmur bulutları, gece bulutlarına dönüşüp göğü karartıyorlardı.

"Hediyeyle ilgili bana zorluk çıkarma, tamam mı? Hayatında bir kez olsun beter bir karın ağrısı olma."

"Sen nasıl istersen," dedim yelkenleri suya indirip.

"Ben *nasıl istersem* mi?" dedi gözlerini kırptırarak.

"Seni buralarda görürüm herhalde." Paketi tezgâhtan alıp barın arkasına koydum.

"Falyn..."

"Sorun değil," dedim ve aniden elime kuru bir bez alıp amaçsızca bar tezgâhını silmeye başladım.

İçini çekti. "Şu aptal yanlış anlama olayına girmeyeceğiz. Geri geleceğim. Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapacağız."

"Tamam," dedim yarım ağızla.

"Böyle yapma," derken omuzları düştü.

Tezgâhı silmeyi bırakıp yüzüme zoraki bir gülümseme yapıştırdım. "Eğer yaparsak harika olur. Yapmazsak da bir yolunu bulurum. Senin sorumluluğunda değilim."

Gözlerini kıstı ve sırt çantasının fermuarını çektikten sonra omzuna astı. "Beni özleyeceksin."

"Hiç de bile."

"Evet, özleyeceksin. Canının sıkın olmasının nedeni beni deli gibi özleyecek olman."

"Hayır," deyip başımı iki yana salladım ve kuru bezi çevik hareketlerle küçük daireler çizerek şekilde çevirerek tezgâhı temizlememeye devam ettim. "Bu mutlak bir zaman israfı olurdu."

"Hırçın kızı oynamayı bırak," deyip takıldı. "Ben de seni özleyeceğim."

Çevik hareketlerim yavaşladı.

"Bu yüzden gelecek hafta sonu seni götürmeye geliyorum. Evime. Eakins'e."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim anında buğulandı.

"Yarın gidelim istemiştin ama Chuck cenazenin..."

"Gelecek hafta sonu mu?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya ikiz pınarlar gibi aktılar.

Taylor'ın yüz ifadesi ukaladan çaresize dönüştü. "Yarın gidebiliriz. Ben sadece şey diye düşünmüştüm..."

"Hayır," dedim yüzümü silerek. "Hayır, gelecek hafta mükemmel olur. Ama," Onu işaret ettim, "söz verme."

Başını iki yana salladı. "Sikerler, tabii ki hayır, söz vermiyorum. İstersen gelmeyeceğime söz verebilirim."

Tezgâhın üstüne tırmanıp üstüne atladım ve kollarımla bacaklarımı ona sardım. "Teşekkür ederim!" Yanaklarını öpmeye başladım. "Teşekkür ederim."

Taylor alçak sesle gülüp şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Elini başımın arkasına koyup yanağını yanağıma bastırdı. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Kollarımla bacaklarımı gevşettim ve o da beni yere indirdi. Sırf heyecandan ellerimi kollarıyla bedeni arasına soktum ve arkadan parmaklarımı birbirlerine geçirip onu sıktım. "Fazla umutlanmamamı gerçekten zorlaştırıyor-sun."

"Eğer seni hayal kırıklığına uğrattıysam Phaedra'nın beni öldüreceğini düşünüyorum, tabii Chuck'ın boğazımı kesmesinin hemen ardından."

Chuck'a baktığımda, boğazını bir bıçakla kesiyormuş gibi yaptığını gördüm, şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

Kendisini bıraktıktan sonra Taylor öne eğilip yanağımlı öptü ve geri çekildi. "O pakette bir telefon var. Numaramı rehberine kaydettim. Bana seyahat bilgilerini mesaj atarsan ben de uçak biletlerini alabilirim."

Çabucak bara baktım. "Siz..." Nefesim kesildi. "Beni öldüreceksiniz."

"Bana Tay deme. Bir daha asla öyle deme. Yoksa anlaşmamız yatar."

Başımı iki yana salladım. "Bundan sonra sana arkandan hıyar bile demeyeceğim."

Tereddütle de olsa kapıya devam ederken sırt çantasını düzeltti. "Çıplak fotoğraflarını çekip gönder!" diye seslendi ve barış işareti yaptıktan sonra kapıyı itip dışarı çıktı.

Chuck ile Phaedra'ya baktım. "Şu anda hayatı anlayamıyorum. Neler oluyor?"

Tezgâhın arkasına koşup alelacele paketi aldım ve telefonun sarılı olduğu kâğıtları yırtıp attım. Ekrandaki fotoğrafta yer alan üç çıplak kalçanın Taylor, Dalton ve Zeke'e ait olduklarından oldukça emin olsam da kamera-ya kıçlarını gösterirken eğildikleri için üç adamın da yüzü tam görülüyordu.

Yutkunarak gözyaşlarımı durdurdum ve ağzımı kapadım.

Ortaya, "Kim böyle bir şey yapar ki?" diye sordum. Phaedra'ya baktığımda onun da gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm. "Gidiyorum. Önümüzdeki hafta sonu Eakins'te olacağım."

Phaedra, "Senin için mutluyum bir tanem," dedi ve kollarını açıp bana doğru yürüdü. Bana sımsıkı sarılıp sırtımı sıvazladı. "Ama eğer olur da sözünü tutmazsa, onunla işim bittiğinde Chuck'ın kesebileceği bir parçası bile olmaz."

Beni bıraktığı sırada elimdeki telefon vızıldadı. Ekrandaki isim TAYLORHAYVANI'ydı. Ekranı kaydırarak açtım ve mesajını okudum.

Beni bu kadar fazla özlemeyi bırak. Biraz utanç verici oluyor.

Başımı iki yana salladıktan sonra telefonu önlüğümün cebine koydum. Eakins'ten döndüğümüz anda geri verecektim ama bu kadar düşünceli olması başımı döndürmüştü.

Vardiyamın kalanı boyunca, kasabaya gitme ve hatırı sayılır bir mesafeden, kimse farkına varmadan kefaretimi ödeme hayalleri dikkatimi dağıttı. Bunu o kadar zamandır bekliyordum ki sadece bir hafta ötemde olduğunu bilmek neredeyse tahammül edilmezdi.

Kirby'nin yardımı olmadan restoranı kapatmak her zamankinden uzun sürebilirdi ama o kadar az müşterimiz vardı ki, Phaedra işareti çevirip kapıyı kilitlemeden ortalığı toparlamaya başlamıştı.

Bahşişlerimi saydım ve Kirby'in payını ayırıp yazarkasaya kilitledim, sonra da üst kata yöneldim ve yanlarından geçerken Pete ile Hector'a el salladım.

Kendimi kanepeye atıp yeni telefonumu önlüğümün cebinden çıkardım ve iki elimle önümde tuttum. Taylor birkaç mesaj daha göndermişti.

Off siktir. Şimdi de ben seni özlüyorum. Beni de kötü yola düşürdüğün için teşekkürler.

Ne zaman işten çıkıyorsun?

Çıkınca bana mesaj atsan yeter.

Beklemek ne boktan bir şey.

Başparmaklarımı kaldırıp dokunmatik ekranda karşılık yazdım.

Bunları yazarken araba kullanmadığımı umarım.

Anında üç nokta belirdi ve ekranda kendi aralarında küçük bir dans partisi verdiler. Bu da ne demek şimdi?

Sonra da bir mesaj belirdi.

Yok ya. Direksiyonu Dalton'a verdim.

Ha, noktaların dans etmesi onun yazdığı anlamına geliyor.

Bir mesaj daha yazdım, yanıt verdiğimi anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

Herkes sağ salim eve döndü o halde, ha?

Aynen.

Bundan sonra ne diyeceğimden emin değildim. Biriyle telefon ekranından iletişim kurmayalı uzun zaman olmuştu. Pratik eksikliği çekiyordum.

Telefonu biraz sertçe sehpanın üstüne koydum ve telefon kılıfları var mı diye eskiciye gitmeyi düşündüm. Daha önce hiç bakmamıştım. Belki Kirby'de benim kullanabileceğim eski bir kılıf vardı.

Telefon yine vızıldadı.

Seyahat bilgilerini versene.

Biletleri şimdi mi alıyorsun?

Ha şimdi ha sonra. Nasılsa karar verildi.

Emin misin?

Evet.

Tam ismimi ve doğum tarihim yazdım.

İmogene mi? Bu duyduğum en berbat göbek adı.

?

Bunun nasıl yazıldığını bile bilmiyorum.

Az önce yazdın işte.

Her şeyi zorlaştırıyorsun.

Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Senin göbek adın ne?

Dean.

Epey kolaymış.

Bütün kızlar öyle diyorlar zaten. Bu gece yerleri ayırtacağım.

Telefonusehpanınüstünekoyupkanepeyeyerleştim ve ayaklarımı kırlentin üstüne uzattım. Bir cep telefonunda

mesajlaşıyordum ve birkaç gün içinde Eakins, Illinois'a doğru yola çıkacaktım. Hayatım öncesinden tamamen farklıymış gibi geliyordu ve korkutucu olsa da doğrusunun bu olduğunu biliyordum ve bu fikrim de hiç değişmemişti.

Bloğun ilerisindeki Cowboys'tan gelen boğuk bas sesleri dışında dairem sessizdi. Taylor Dean'in iki adım dansını, tepelere tırmanmasını, VHS kasetten film izlemesini ve çamaşır yıkamasını düşündüm. Bütün bunlara kanaan yaramın kapanmasını da eklersem hayatın ne kadar harika olacağını düşündüm.

Tam gevşemeye başlamışken birisi kapıya vurmaya başladı. Ayağa fırladım ve hızla kapıyı açtım.

Gunnar koridorda duruyordu, yüzü kıpkırmızı ve kabarmıştı, gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

Ağzım açık kaldı. "Oha. İyi misin? Kirby nerede? İçeri nasıl girdin."

"Kirby yedek anahtarların nerede olduklarını göstermişti. Benimle konuşmuyor Falyn. Bu defa hakikaten batırdım."

"Ne?"

Yarımdan geçip içeri girdikten sonra sandalyeye oturmasını izledim. Başını elleri arasına alıp dirseklerini dizlerine koydu.

Kapıyı arkamdan kapadım. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Onu aldattığımı düşünüyor. Açıklamaya çalıştım ama beni dinlemiyor."

Odanın karşısına yürüdüm ve kollarımı karnımın üstünde kavuşturdum.

Başını kaldırıp bana baktı, çaresizdi. "Benim için onunla konuşur musun?"

"Tabii, bana neler olduğunu söyler söylemez."

Gözlerini yere yöneltti. "Ona yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

"Neden hep geç kaldığım hakkında. Trafik yüzünden değildi. Sadece on saat dersim var ve akşamları ek para kazanmak için okulda çalışıyordum."

Omzumu silkip ona baktım. "Neden doğruca ona söylemedin?"

"Hoşuna gitmezdi?"

"Ne iş yapıyorsun peki?"

"Kayıt dışı bir iş. Bir adama kampüsün hemen dışındaki bir binanın bakımında yardımcı oluyorum. Çöplerin çıkarılması, çimleri biçme, boya ve tamirat işleri."

"Peki. Neden bunu Kirby'den sakladın?"

Yutkundü. "Çünkü Delta Gamma Kız Cemiyeti Evi için çalışıyorum"

Kahkahaların ağzımdan fırlamasını engelleyemeyince parmaklarımı kullanıp dudaklarımı sıktım.

"Falyn, kendimi epey derin bir çukura gömdüm, yardımına ihtiyacım var."

"Sana nasıl yardım edeceğim ki? Hem ne zamandan beri Colorado Springs kız cemiyetlerinin evleri var?"

"Boulder'da," dedi, tükenmiş gibi görünüyordu.

"Her gün çalışmak için Boulder'a bir buçuk saatlik yol mu gidiyorsun? Niye?"

"Çünkü Denver'a yarım saat uzaklıkta ve ben de taşındığımızda daha yakınımda bir işim olsun istemiştim. Karşıma fırsat çıkınca da üstüne atladım."

Alçak sesle güldüm. "Atladığına şüphem yok."

Kirby'yle birbirimize yakındık ama söyleyeceğim hiçbir şey gerçekleri görmezden gelmesini sağlayamazdı.

"Bu komik değil Falyn. İyi para kazanıyorum ama bana inanmayacak. Lütfen ona söyle. Onu sevdiğimi biliyorsun. Onu aldatmayacağımı biliyorsun. O da biliyor. Sadece acayip kızgın."

"Aynı zamanda yalan söylediğini de biliyor."

Omuzları sarktı. "Beni aptalca bir şey yüzünden terk edecek." Bana inanılmaz acınası bir ifadeyle baktı. "Lütfen."

"Onunla konuşurum ama sana herhangi bir şey için söz vermiyorum."

Gunnar başıyla onayladı ve ayağa kalktıp bitkin adımlarla kapıya gitti. Kolu çevirip kapıyı birkaç santim açtıktan sonra bana döndü. "Onu asla aldatmam Falyn. Sevdiğim tek kız o."

"Bak buna inanıyorum işte."

Gunner kapıyı tamamen açınca, koridorda elinde bir şişe şarapla üstü başı sıırıslıklam duran Kirby'yi gördük.

Gunnar'ın soluğu kesildi.

Kirby'nin alt dudağı titredi.

Gunnar, "Ben sadece... Başka ne yapacağımı bilemedim," dedi.

Kirby şişeyi elinden bırakmadan kollarını ona doladı. Gunnar o kadar eğilmemek için onu yerden kaldırdı. Kirby'ye sımsıkı sarıldı ve o da yüzünü boynuna gömdü.

"Çok aptalsın!"

"Biliyorum," dedi Gunnar.

Kirby gözlerine bakmak için arkaya eğildi ve burnunu çekti. "Bir daha bana sakın yalan söyleme."

Gunnar başını iki yana salladı. "Söylemem. Bu beni doğru yola gelecek kadar korkuttu."

Kirby, Gunnar'ın dudaklarını öpüp şişeyi bana uzattı. "Bunu paylaşalım diye getirmişt看."

Şişeyi elinden aldım. "İçecek yaşta değilsin."

"Canım sıkılmıştı. Annemin dolabından aşırdım."

Ardından Gunnar'a baktı ve bir kez daha birbirlerini yiyecekmiş gibi öpüştüler.

"İşinizi başka yerde görün." Gunnar'ı kapıyı kapatabileceğim kadar ileriye ittim.

Buzdolabının yan tarafına yaslanıp alçak sesle güldüm ve elimdeki şarap şişesine baktım. Bu çift, can sıkıcı ve dramatik olduklarında bile şirindi.

"Evet," dedim ortaya, "en azından bu gece iyi uyuyacağım." Yalnızdım. Bir iki kadehin tadını çıkarmak güvenliydi.

Şişenin kapağını açtım ve bir kadeh doldurduktan sonra şişeyle beraber yatağa gittim. Tadı tam da on iki dolarlık bir şarabın olması gerektiği gibiydi, fazla sıcak ve tatlıydı ama idare ederdi.

Kadehi beş dakikada bitirip bir kez daha, bu defa sonuna kadar, doldurdum.

On dakika sonra o da bitmişti ve bir kadeh daha dolduruyordum.

Sadece iki kadeh içme fikri buraya kadarmış.

Telefonu şarja takıp komodininin üstüne koyduktan sonra çırlıçıplak soyunup yatağa girdim. Yalnız yaşamının iyi yanlarından biri de hiç düşünmeden çıplak yatabilmek.

Altında gerinirken yatak örtüsü tenime sürtündü ve başımı kaz tüyü yastığıma koyup gevşedim.

Komodininin üstündeki telefon vızıldadı ve kendimi kıkırdarken ayağa fırlayıp telefonu alırken buldum.

Uyuyamıyorum. Keşke hâlâ Springs'te olsaydım.

Telefonu göğsüme tutma dürtüme karşı koydum. Gunnar'la Kirby'nin âşık kavgasını izleyip üstüne yirmi dakikadan kısa bir süre içinde üç kadeh şarap içmek beni tuhaf bir şekilde duygusallaştırmıştı.

Ben de. Gunnar az önce gitti.

Kirby'yle beraber mi?

Evet. Kavga ettiler.

Genç âşıklar.

Öyle herhalde.

Bu kadar taş kalpli olma. İnsanların başına geliyor böyle şeyler.

Kime mesela?

Kardeşim Travis'e. Geçen sene çok pis âşık oldu. Daha yasal olarak içki bile içemezken evlendi.

Kaç yaşında?

Yirmi.

O halde on dokuz yaşında mı evlendi? Tuhaf.

Pek de tuhaf sayılmaz. Çok uyumlular.

Ha. Yani onaylıyorsun, öyle mi?

Birbirlerini seviyorlarsa neden olmasın?

On dokuzundayken birini sevdiğini nasıl bilebilirsin ki?

Gelecek hafta onlarla tanışacaksın. O zaman görürsün.

Randevulaştık o zaman.

;)

Telefonu kaldırdım ve kadehimi bitirdim, her şeyin yavaşladığını hissediyordum. Gözlerimi bile daha yavaş kırpyordum. Bacaklarımı uzattım ve örtüyü tenimin hassas yerlerinin üstünden kaydırdım. Telefona bakıp sırtıtım ve uzanıp aldım. Birkaç defa ekrana dokunduktan sonra uzun bir arama sesi odayı doldurana dek bekledim.

Taylor, "Hâlâ ayakta mısın?" diye sordu, sesi yorgun geliyordu ama uykulu değildi.

"Bu telefon bana her mesaj attığında titreşiyor ve ben de yatağımda çınlıçplak yatıyorum," dedim dilimin pelteklediğini duyarak. "Bunu bacaklarımın arasına alıp bana bir mesaj daha atmanı umut edesim geldi." Kulağa nasıl da uygunsuz geldiğimin farkındaydım ama umurumda bile değildi.

Tam on saniye boyunca bir sessizlik oldu.

"İşe yaramaz mı sence?" diye sordum sabırsızlıkla cevabını beklerken.

"Sarhoş musun?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp kahkahamı bastırmayı denedim ama başarısız oldum. "Kirby bana bir şişe şarap getirmiş olabilir."

"İçmediğini sanıyordum."

"İçmiyorum, ama yalnızım, dolayısıyla kimin umurunda?"

"Ha, demek halka açık yerlerde içmiyorsun?"

"Ya da yanımda birileri varsa özel mülkte de içmiyorum."

"Çelişki içindeyim," dedi havadan sudan konuşur gibi. "Dediğini yapma fikri çok çekici. Ama yine de yarın kendinden ve büyük ihtimalle benden nefret edeceğini biliyorum."

"Seni şimdiden özledim," dedim ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Senden hoşlanmamaya çalışmıştım."

"Biliyordum," dedi, çok eğleniyor gibiydi. Ardından içini çekti. "Daha ilk günden kendimi kaptırmıştım. Acayip kabasın ve bu da beni deli ediyor. Ama iyi anlamda."

"Ben mi kabayım?" diye sordum, gözlerimin yaşlarla yandığını hissederek.

“Evet, ama... siktir. Sen içince hüzünlenenlerden sin, değil mi? Tek başına içmemen lazım.”

“Özlüyorum, tamamını özlüyorum,” dedim yumuşak bir sesle, parmaklarımla dudaklarıma dokunarak.

“Neyi özlüyorsun?” diye sordu. “Biliyor musun? Babamın da her şeyi berbat ettiğı bir dönem vardı. Ama telafi etti. Bazen ebeveynlerini affetmen gerekiyor. Onlar da kendilerini ve ne yaptıklarını her zaman anlayamıyorlar.”

Başımı iki yana salladım, cevap veremiyordum.

“Falyn, bebeğim, hadi uyu. Uyumazsan sadece daha da kötü hissedeceksin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babam da zavallı bir sarhoştı.”

Beni göremese de başımla onayladım.

“Telefonu kulağına tut. Uzan ve gözlerini kapa. Uyu- yana kadar yanında kalacağım.”

“Tamam,” deyip itaat ettim.

Bir daha konuşmadı ama nefes aldığını duyabiliyordum. Bilinçliliğe tutunmak için çabaladım, sırf yanımda kalıp kalmayacağını görmek için. Ama ağırlaşan, içi pamukla dolmuş gibi olan kafamın beni yüzeyin altına çekmesi uzun sürmedi.

On Üçüncü Bölüm

Feci bir akşamdan kalma hali, Don'un cenazesi ve Eakins'e geri sayım, o haftayı uzun süredir yaşadığım en kötü hafta yapmaya yetti. Taylor'm arada bir attığı mesajlar hep beklediğim, bana kendimi iyi hissettiren anlardı ve uçuşumuzdan önceki geceye kadar olan zamanı geçirmeme yardımcı oldular ama o mesajların arasındaki süre ıstırap içinde geçiyordu. Mesajlarında destekleyici olmakla kalmamış, gecenin bir yarısı yaptığım kesinlikle uygunsuz muhabbetten de bir defa bile bahsetmemişti ve bunun için ona minnettardım.

Chicago'ya uçuşumuzdan önceki gece sinirli bir enerjiyle dolu olduğumu fark ettim. Taylor sabaha karşı beş buçukta gelip beni saat sekizdeki uçağa götürecekti.

Beş yıldan beri ilk defa, dolabımda içinden seçim yapabileceğim daha fazla elbisem olmasını diledim. En sevdiğim pantolonumu katlayıp geri kalan eşyalarımın üstüne yerleştirdim. Üniversitede birinci sınıftayken hafta sonu yaptığım gezilerde bile en azından büyük boy tekerlekli bir valiz ve bir de çantaya ihtiyacım oluyordu. Şimdiyse eşyalarım, Chuck'tan ödünç aldığım tek bir torba çantaya rahatça sığıyorlardı.

Çantamın önünde durup ellerimi ovuşturdum ve nasıl olup da uyumayı başaracağımı düşündüm. Saat çoktan

on bir olmuştu bile. Eğer hemen o anda uyumazsam sabahlasam da olurdu.

Suratımı astım. Bitkinlik, hafta sonuna dair kurduğum hiçbir hayalin parçası değildi.

Biri kapımı çalınca olduğum yerde zıpladım.

Koridordan gelen derin bir ses, "Benim," dedi.

Koşarak kapıya gittim ve asılıp açtım.

Taylor yüzünde kocaman bir sırıtma ve omzunda tika basa dolu bir sırt çantası ile orada duruyordu. "Sende kalırsam daha iyi olur diye düşündüm. Sorun olur mu?"

Hemen kollarımı ona doladım. Zaman geriye doğru aktı ve beraber olduğumuz son âna geldi, şu anda olduğumuz yerin neredeyse tam altındaydık. Parmak uçlarımda yükselip onu belki de biraz fazla sıkmak, her şeyi bin kat daha iyi hale getirmişti. Sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibiydi.

Ayrıldığımızda beni baştan aşağı süzdü. "Bunu giymiş olmanı beklemiyordum."

Üstümdeki ince beyaz kolsuz tişörte baktım, lacivert külotumu ancak kapatacak uzunluktaydı. Tişörtü aşağıya çektişirdim. "Tam yatağa girmeye hazırlanıyordum da."

"Harika. Canım çıkmış vaziyetteyim," deyip sırt çantasını yere attı. İçeri girip kapıyı kapadı.

"Benim için bunu yaptığına inanamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Bu hafta bunu birçok kez söyledin ama daha neden öyle olduğunu anlatmadın," deyip ceketini çıkardı, sonra da beyzbol şapkasını çıkarıp tezgâhın üstüne fırlattı.

"Bunun üstünde çalışıyorum. Nasıl becereceğimden emin değilim."

"Sana ne yapmaya çalıştığını sormak istemiyorum ama nasıl hazırlanmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hazırlanmana gerek yok."

Başını yana eğdi. "Bu her neyse Falyn, yanında olmak istiyorum."

"Olacaksın."

"Peki. Eğer öyle diyorsan," dedi, kulağa canı sıkılmış gibi geliyordu.

Mutsuz olduğu için onu suçlayamazdım. Benim için çok büyük bir iyilik yapıyordu ama ne için olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Beş yıldan uzun süredir bunu yüksek sesle dile getirmemiştim ve artık bu kadar yaklaşmışken söylersem uğursuzluk getireceğine inanıyordum.

İkimiz de etrafımıza bakındık, ortam aniden bir tuhaf olmuştu.

"Sen... kanepede yatarken üstüne örtebileceğin bir şeyler ister misin?" diye sordum.

"Seçimim var mı? Varsa kanepeye sen geç."

Koluna bir yumruk atıp tedirginlikle kıpırdandım. "Şöyle bir eee," parmağımın havada küçük daireler çizdim, "bir çubuğunun kırılmış olması durumu var. Üstünde uyuması aşırı zor."

Bir kaşını kaldırdığında alnında üç derin kırışıklık belirdi. "Hatırlıyorum. Peki o halde, bunun bu gece pijama partisi yapacağımız anlamına geldiğini düşünüyorum." Yatak odama doğru yürümeye başladı.

"Taylor?"

"Cidden Ivy League, bana nereye gideceğimi söyle yeter. İt gibi yorgunum ve yarın uzun bir gün olacak."

Ellerimi uzatıp iki yana bıraktım. "Tamam o zaman. Yatağa. Ama bu başka bir şey için davet aldın anlamına gelmiyor."

Yanından geçip ışığı kapattım ve yatak örtüsünü açtım. Yatağa girdim ve iri cüssesinin kapıyı doldurmasını izledim. Yatakta yerleşirken beni izledi ve sonra odayı

geçip vatağın yanına geldi, ayakkabılarını ve tişörtünü çıkardı. Kahverengi deri kemerini çözüp pantolonunun düğmesini açarken kasları gerilip esnedi ve sonra da pantolonunu itip kalçalarıyla uyluklarının üstünden kaydırarak yere bıraktı.

Etkilenmemiş gibi görünmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım Taylor vücudunun nasıl bir şaheser olduğunun farkındaydı. Ne de olsa onu mükemmel hale getirmek için spor salonunda saatler harcayan oydu. Her neyse, ona aç gözlerle bakmamdan keyif almasına izin verecek değildim. Yüz ifadelerim, solumam ve hatta vücudumun bütün küçük hareketlerinin farkındaydım. Önümde duran neredeyse tamamen çıplak adam için hissettiğim tedirgin edici tutkunun giderek arttığını sonuna kadar fark ediyordum.

Kollarındaki dövmeler göğüs kaslarının sert eğimine tırmanıyordu; kalın tribal desenler, alevler ve bir de kafatası güzel bir gölgelendirmeye inanılmaz ayrıntılı olarak resmedilmişti.

Yani yiyecek gibi baktığımdan değil.

Bakmayı bırak Falya.

Taylor'ın üstünde sadece gri baksın kalmıştı ve yatağa gelip yanıma uzandı. Diğer tarafa döndüğüm sırada yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Özür dilemeden beni kollarına alıp kendisine çektiğinde, tenine temas eden sırtım anında ısındı.

"Seninle Don'un cenazesine gidebilmiş olmayı istedim. Berbat bir şey olduğunu biliyorum."

"Çok kötüydü," diye fısıldadım. "Uzun zamandır o kadar çok ağlamamıştım. Ailesinin neler hissettiğini tahmin edemiyorum."

"Sen de onun ailesindendin. Gününün en keyifli ânı seni görmesiydi. Bir sürü insan için bu anlama geliyor gibisin."

"Orada olmadığına seviniyorum. En az bir kutu mendil bitirdim. Güzel bir sahne değildi."

Bana sarılıp iyice kendine çekti. "Zamanla kolaylaşıyor ama asla tamamen kaybolmuyor. İnsanı sonsuza dek değiştiriyor."

"Kaybettiğin biri mi oldu?" diye sordum.

"Hadi uyuyalım. Bu gece o konuya girmek istemiyorum." Kolları gevşedi, ek destek almak için kolunu büyük başının altına koydu ve diğer kolunu da karnımın üstüne koydu.

Kolumu kolunun üstüne koyup parmaklarımı parmaklarına doladım. Elini sıkıp derin bir nefes aldı.

"Falyn?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Bu haftanın senin için önemli olduğunu biliyorum. Ama geri döndüğümüzde, seninle arkadaş olarak kalmak istemiyorum."

Kasıldım. "Yani, beni bir daha asla görmek istemiyorsun anlamında mı yoksa arkadaştan fazlası olmak istemiyorsun anlamında mı?"

"Senden uzakta geçirdiğim bir haftadan daha az bir sürede delirdiğimi düşünecek olursak..."

Bence ne demek istediğimi biliyorsun."

Bütün benliğimle rahatladım. Çok kısa bir an için de olsa onu kaybetme olasılığıyla karşı karşıya kalmıştım, hayatımda ikinci defa dünyam durmuştu. Bir daha öyle hissetmemek için uzun uzun düşünüp belli kararlar almıştım ama yine kolayca incinebilir bir halde buradaydım işte.

"Öyle mi oldun?" diye sordum.

“Şaka gibiydi.”

“Bu bir koşul mu?”

“Hayır, bu verilmeyen bir söz.” Doğrulup uzandı ve çıplak omzumu öptü, sonra da yatıp adeta döşeğin içinde kayboldu.

Daha önce kimseyle aynı yatakta uyumamıştım, çocukken annem ve babamla bile. Bir şekilde Taylor’ın yanında yatmak dünyanın en normal şeyiydi, sanki hep öyle olmuştu ve hep öyle olacaktı.

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

Ama o çoktan uykuya dalmıştı bile.

Taylor, “Yakaladım,” deyip çantamı banttan aldı.

Fazla uyuyup biraz geç kalmıştık ve uçağın kapıları açılmadan hemen önce güvenlikten geçmeye çalışıyorduk.

Bir ayağıma sandalet geçirmek için tek ayağımın üstünde zıpladım, sonra da diğer ayakkabımı yere bıraktım ve sandaletin kayışını birinci ve ikinci ayak parmaklarımın arasına geçirdim, sonra da arka kayışını topuğuma çektim. Eskiciden alınan ayakkabılar ve giysiler mükemmel bir şekilde gevşemiş oluyorlardı. Bu, üç yıllık, yarım numara büyük Steve Madden sandaletlerimi giyerken kopçayı açmak zorunda kalmadığım için ilk mutlu oluşum değildi.

Taylor kapıya gitmek için acele ediyor olsa da beni izlerken yüzünde sabırlı bir gülümseme vardı.

Elini uzatıp, “Hazır mısın?” diye sordu.

Elini kavradım. “Evet ve hayır ve evet. Bana bunu sormayı bırak. Sakin kalmaya çalışıyorum.”

“Daha önce hiç uçağa binmedin mi?” diye sordu yürürken.

Ona bir bakış attım. “Uçakla bütün dünyayı dolaştım. Annemler seyahat etmeyi severlerdi.”

"Öyle mi? Mesela nerelere gittin?"

"Eakins'e değil."

Suratını buruşturdu. "Mahremiyetine saygı duymaya çalışıyorum ama bu işe körlemesine girmek konusunda gitgide daha çok endişeleniyorum."

"O kadar endişeli biri için kesinlikle hızlı uykuya dalıyorsun."

Elimi sıktı. "İnsanı rahat ettiriyorsun."

"Seninle uyumak düşündüğüm kadar kötü değildi."

Suratını astı. "Daha önce bir kadından bunu duyduğumu söyleyemem."

Tavana monte edilmiş dört büyük ekrana baktım. Uçuşları gittikleri şehre göre alfabetik olarak sıralamışlar ve yanlarına ilgili kapı numaralarını yazmışlardı.

İlk ekranı işaret ettim. "Altı numaralı kapı. Yolcu alımına başlamışlar."

"Siktir. Hadi gidelim!"

Taylor'la koşmaya başladık, kapımıza geldiğimizde nefes nefese kalmıştık.

Hâlâ uzun bir sıra vardı ama ikimiz de yetiştiğimiz için o kadar mutluyduk ki umurumuzda değildi.

"Lanet olsun," dedi Taylor. "Buranın küçük bir havaalanı olmasına seviniyorum. Denver'da olsaydık bu kadar şanslı olmayabilirdik."

Körükten geçip ta yirmi numaradaki koltuğumuza gittikten sonra, Taylor el bagajlarımızı yukarıdaki bölmeye soktu ve kendini yanıma attı.

"Siktir ya Ivy League," dedi. "Beni stresten öldürecek-sin."

"Geç kalkan hangimizdi?"

"O ben oluyorum."

"Tamam o halde." Sonra da başımı arkama dayayıp gözlerimi kapadım.

Sıcak bir el benimkinin altına kayd1 ve parmaklarımız birbirine dolandı.

"Falyn?" diye fısıldadı Taylor.

"Daha değil," dedim ona bakarak.

O da başını arkaya yaslamış ve yüzünü bana çevirmişti.

"Dün gece yine kâbus gördün."

"Öyle mi? Bu yüzden mi geç kalktın?"

"Başına gelen... çok mu kötüydü?"

"Kötüydü."

Yüzünü buruşturdu. "Geri dönmek canını yakacak mı?"

"Evet."

Oflayıp ileriye baktı. "O halde, neden gidiyoruz?"

"Çünkü iyileşebilmem için canımın yanması lazım."

Bana baktı, gözleri dudaklarıma yöneldi. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Biliyorum," deyip elini sıktım. "Ama benimle olacak-sın, değil mi?"

"İzin verdiğin sürece."

Başını koltuğa bıraktı. Kıpırdanıyordu. "Tyler'la ko-nuştum. Şahane öpüştüğünü söyledi."

"Ha, öyle mi?" Dudaklarım ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu duymak nasıl geldi peki?"

"Ona bir yumruk daha attım."

"Hiç yumruklaşmadan tartıştığınız oluyor mu?"

"Pek olmuyor. Ben..." Bir kez daha ağızıma baktı. "Ne-den kendimi seni düşünmekten alamadığımı çözemi-yorum. Bucksaw'da gözlerimi menümden kaldırdığım o andan beri her şey değişti."

"Maddox erkeklerine pek sık hayır denmediğini duy-muştum. Zorlukları seviyorsunuz. Tyler bile kabul etti bunu."

Başını iki yana salladı. "Yok, bundan fazlası var. Gözlerinde bir şey gördüm. Tanıdık bir şey."

"Kaybı," dedim basitçe.

Taylor gözlerini kırptırdı ve ondan uzağa dönüp hostesin uçuş güvenliğiyle ilgili yaptığı açıklamaları dinliyormuş gibi yaptım.

Başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Neden öyle söyledin?"

"Göreceksin."

İçini çekti. "Sana kendi olayımı anlatmadan bana kendi olayını anlatmanı bekleyemem herhalde, değil mi?"

Hoparlörden kaptanın sesi yükseldi ve uçuş görevlilerine kalkış için hazırlanmalarını söyledi. Taylor emniyet kemerini sıkılaştırıp elimi sıktı.

"Bana anlatmana gerek yok," dedim.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama bana güvenmeni istiyorum. Dolayısıyla ben de sana güveneceğim."

Yutkunarak beni boğacak gibi olan mutlak dehşet hisinden kurtulmaya çalıştım. Ne söyleyeceğini bilmenin imkânı yoktu.

"Küçük kardeşim Travis'in başı büyük belada," Kulacağımın dibinden, uçağın gürültüsünden ancak duyulabilecek kadar alçak bir sesle konuşuyordu. "Birkaç ay önceki bir yangın olayına karıştı."

Uçak ileriye doğru atıldı ve ön tekerlekler yerden kesilene dek bütün gövde sarsıldı. Kanatların konumu değişti ve uçak sağa kıvrılınca, penceremizden içeri dolan parlak gün ışığı gözlerimizi aldı. Taylor gölgeliği kapatıp tepki mi görmek için bana baktı.

"O da mı Orman İşleri'nde çalışıyor?" diye sordum.

Taylor başını iki yana salladı. "O üniversiteye gidiyor. Kardeşlerim ve ben durmadan dövüşürdük. Önce kasabanın sakinleriyle, sonra da partilerimize gelip kavga

çıkaran üniversitelilerle. Bir gece Tyler, bir öğrenci cemiyeti partisinde Adam isminde bir birinci sınıf öğrencisini eşek sudan gelinceye kadar dövmüş. Adam daha sonra ona bahis oynama teklifiyle gelmiş. Ondan sonra da Eastern Üniversitesi'nde gizli dövüşler organize etmeye başlamışlar."

"Bu yasadışı değil mi?"

Taylor ufak bir kahkaha attı, eğlenmişti. "Evet, son derece yasadışı. Ama Adam dövüşleri iyi organize ediyordu. Kimse bir saat öncesine kadar nerede yapılacaklarını bilmiyordu, hatta bazen daha da az zaman oluyordu. Bu işten çok iyi para kazandık ve hiçbir zaman da yakalanmadık. Küçük kardeşimiz Trent de birinci sınıftayken birkaç defa dövüştü ama en küçük kardeşimiz Travis tam bir rock yıldızıydı. Yenilmezdi. Tek bir dövüşü bile kaybetmedi."

"Kulağa çok şirin bir çocukmuş gibi geliyor."

Taylor çenesini yukarı kaldırdı. Yüzünde gururlu bir ifade belirmişti. "O yiğit bir çocuk."

"Peki, ona bir şey mi oldu?" diye sordum.

Ukala gülümsemesi kayboldu. "Dövüşler kampüsteki binaların bodrumunda yapılıyordu ve her zaman tıkkış tıkkış oluyorlardı. Adam, bahar tatiline bir dövüş ayarlamıştı. Yılın son dövüşü olacaktı. Bir şey oldu. Bir yangın çıktı. Birçok çocuk dışarı çıkmayı başaramadı. Adam tutuklandı. Yanılmıyorsam Travis de soruşturma altında."

"Neden?" diye sordum şüpheyle.

"Buraya benden bilgi alması için birini gönderdiklerinden şüphelenmek için nedenlerim var, ama doğrulayamıyorum, en azından şimdilik. Travis'in yangınla bir ilgisi olduğunu düşündüklerini biliyorum."

"Onlar kim?" diye sordum.

Yere baktı. "Emin değilim. Yerel polis teşkilatı. Belki de FBI."

"Var mıydı?" diye sordum. "Yangınla bir ilgisi var mıydı yani?"

Tedirginlikle kıpırdandı. "O gece evleniyordu. Vegas'ta."

"Demek o yüzden başka bir düğün yapılıyor. Herkes-
ten gizlice evlendikleri için."

Taylor başıyla onayladı ve bir an için beni izledi. "Sen-
den benimle gelmeni istesem nasıl olur? Yemin tazeleme
törenlerine yani."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Konuyu değiştirmeye
çalıştığını söyledim. Sırf sözlerini yerine getirmeni bek-
lemiyor oluşum bana yalan söyleyebileceğin anlamına
gelmez."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Doğru. Sana yalan
söylüyorum. Ve soru soran herkese yalan söyleyeceğim."

"Tutuklanabilirsin."

"Hapse girebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp soluk verdim ve havayı
dışarı bırakmadan önce yanaklarımı şişirdim. "Beni sını-
yorsun. Hâlâ bir casus filan olduğumu düşünüyorsun."

"Travis için gerekirse hapse girerim. Sadece, iş o nok-
taya gelirse onun için kendimizi feda edeceğimizi bilmeni
istedim, buna karısı da dahil."

"Sana inanıyorum. Ama ben senin tarafındayım."

Taylor'ın bakışları dudaklarıma indi ve öne doğru
eğildi.

Gözlerimi kapayıp soluğunun sıcaklığını yüzümde
hissettim. Beni bir battaniye gibi kaplamasından ve vücudumun her santimiyle onu hissetmekten daha çok istedi-
ğim bir şey yoktu.

Dudaklarına, "Belki de beklemeliyiz," diye fısıldadım. "Şu anda çok yakınız."

"Kesinlikle," deyip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudaklarım ayrılıp dilinin içeri kaymasına izin verdiler. Tenimin altındaki her sinir ucum sızladı. Tyler beni öptüğünde hiçbir şey hissetmeyen tenim, bu sefer tam tersi bir tepki verdi. Hayal kırıklığı yoktu, büyüünün kaybolması söz konusu değildi. Taylor'ın yumuşak dudakları ve beni sanki artık bir santim uzağımda olmaya bile dayanamıyormuş gibi kendine çekişi, her şeyi aynı anda hissetmemi sağladı ve daha fazlasını istedim.

Hoparlörlerden gelen bir çınlama sesiyle gerçek dünyaya döndüm ve Taylor geri çekildi, soluk soluğaydı.

Koridorun karşısında oturan iki adam utanmadan bize bakıyorlardı.

Koltuğuma gömüldüm.

"Bunu hissettin, değil mi?" dedi Taylor alçak sesle.

Ona baktım. "Bir daha asla bunu yapmayacağına söz ver."

Yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Sözüm senindir."

On Dördüncü Bölüm

Taylor, havaalanında kiraladığımız arabayı babasının araba yoluna çekti. Yolun büyük bir kısmında konuşmuş ve işini, gezdiği yerleri, kardeşlerini, kuzenini ve Travis'in yeni evlendiği karısı hakkında bildiklerini anlatmıştı.

Taylor'ın babasının evini neredeyse fark etmiyordum. Gözlerimi bir sonraki parsel, sokaktan en az otuz metre içerideki çiftlik tarzı tuğla eve ve boş araba yoluna dikmiştim.

Taylor'la akşam yemeği zamanında gelmiştik. Gün sona ererken, güneşin bir dağın ardında kaybolmasının yerine ufka kadar alçalmasını izleyebilmişim. Güzeldi ama bana biraz acayip gelmişti.

Taylor, "Evim, güzel evim," deyip kapısını açtı. "Ve işte kendisi de burada."

Gözlerimi, dışarıya çıkan yaşlıca beyefendiye bakabilecek kadar uzun bir süre komşunun evinden alabildim.

"Bu senin baban mı?" diye sordum.

Taylor başıyla onaylayıp verandadan bize el sallayan cüsseli beyaz saçlı adama gülümsedi. O anda, Taylor'ın kiralık arabayı gümüş renkli bir Toyota Camry'nin arkasına park etmiş olduğunu fark ettim ve Taylor'ın babasının arkasından genç bir çift çıktı. Kadının kucağında küçük, siyah bir köpek vardı ve adam da Taylor'a o kadar çok benziyordu ki bir an için ikizi mi diye düşündüm.

Taylor bagajlarımızı arka koltuktan aldıktan sonra basamaklara yürüdük. Babasına sarıldıktan sonra, benzerlikten ötürü kardeşi olduğunu varsaydığım adama sarıldı.

"Falyn, bu babam, Jim Maddox."

Jim elini uzattı ve ben de sıktım.

"Tanıştığımıza sevindim," dedim.

Chuck ve Phaedra'dan sonra gördüğüm en şefkatli gözlere sahipti. Sabırlı ve aynı zamanda biraz da heyecanlı ve meraklıydılar.

"Kardeşim Travis ve eşi Abby."

Önce Travis'in, ardından Abby'nin ellerini sıktım. Abby'nin uzun karamel renkli saçları, tıpkı benimkiler gibi omuzlarının üstünden dökülüyordu. Benden kısaydı ve Travis de Taylor'dan uzundu. Travis gülümsüyordu, sadece benimle tanışmaktan bile mutlu olmuş gibiydi ama Abby beni dikkatle izleyerek her ayrıntıyı kaydediyor, büyük ihtimalle Taylor'ın beni eve getirmesini sağlayacak kadar özel olan yanımın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Jim, "Hadi bakalım, saat geç oluyor. Sizi yerleştirelim," dedi.

Açarken tel kapı inledi ve ben de Taylor'ın peşinden içeri girdim.

Eve iyi bakıldığı belli oluyordu. Halılar benimkilerle çok benziyorlardı ve mobilyalar o kadar eskiydiler ki şüphesiz her bir parçanın anlatacağı bir hikâyesi vardı. Koridor mutfağa açılıyordu ve diğer tarafta da yukarı çıkan basamaklar vardı.

Jim, "Siz ikiniz Thomas'ın odasını alabilirsiniz," dedi. "Sizi yemek için aşağıya bekliyoruz. Abby ile Travis hazırladılar."

Taylor bir kaşını kaldırdı. "Korkmalı mıyım?"

Abby koluna bir şaplak attı.

Taylor, "Tamamdır," dedi. "Eşyalarımızı yerleştirip beş dakikaya kalmaz yanınıza geliriz. Trent nerede?"

Jim, "Bu gece Chicken Joe's'ta," dedi.

Taylor bir anlığına bana bakarak, "Hâlâ onu yapıyor, ha?" dedi.

Jim, "Artık sadece haftada bir," dedi.

Travis ile Abby bizi bırakıp mutfağa gittiler ve Taylor elimi tutup beni merdivenden yukarı çıkartıp başka bir koridora götürdü. Sağ taraftaki son kapıda durup kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

Ahşap zemin, Taylor çantayı halının üstüne bırakınca gelen gıcırtyla ne kadar gevşediğini belli etti.

Çocukken arkadaşlarımla evinde çok kalmamıştım ve üniversiteye gitmek için evden ayrılmak zor olmuştu. Bucksaw'un üstüne taşınmak beni rahatlatmıştı ama aynı zamanda stresliydi de. Yabancı yerler bana hiç iyi gelmezdi ama bu evin metruk hali ve onlarca yıllık mobilyalar bana evim diyebileceğim bir yerde olduğumu hissettirdiler.

Avucumu alnıma vurdum. "Burada olduğuma inanamıyorum. Hemen yan evdeler."

Taylor saygılı bir sesle, "Ben de burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

Yatak odası plastik spor ödülleri, madalyalar, eski fotoğraflar ve tozdan bir örtüyle dekore edilmişti. Bütün ev yemek, bayat sigara dumanı ve çok hafif tıraş losyonu kokuyordu.

Duvara doğru bir adım attığımda batan güneşin ışıkları, Jim ve Taylor'ın annesi Diane'in çok gençken çekilmiş bir fotoğraflarının üstünden yansıyor.

"O nerede?" diye sordum ona dönerek. "Annen."

Taylor ensesini sıvazladı. "O... burada değil. Ben çocukken vefat etti."

Ağzım açık kaldı ve hemen ardından hızla kapattım.
"Neden bana söylemedin?"

"Konusu açılmadı."

"Saçmalama, tabii ki açıldı, en azından iki defa. Birbirimize güvenmek üstüne o kadar konuştuk ve sen annen olmadan büyüdüğünü bir defa bile söylemedin, öyle mi?"

Taylor'ın elleri iki yanına düştüler. "Bunun hakkında konuşmayı sevmiyorum. Şu ikiz meselesi gibi. İnsanlar öğrenince bana farklı bir gözle bakıyorlar."

"Sırf annen ölmüş diye sana daha az saygı gösteren birini niye ipleyeceksin ki Tanrı aşkına?"

Bir kahkaha attı.

"Ciddiyim," dedim. "Bana söylemiş olmalıydın."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşsınız."

Bana baktı, incinmiş gibiydi. "Gerçekten mi? Arkadaşlığımız böyle şeyleri paylaşmamıza mı bağlı olacak? Çünkü neden burada olduğun hakkında ancak belli belirsiz bir fikrim var."

"Kaza mıydı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kanser."

"Tanrım. Bu çok korkunç."

Beni işaret etti. "Sana anlatmamamın sebebi yüzündeki bu ifade işte." Çantalarımızı açmaya başladı, sanki onlardan nefret ediyormuş gibi hınçla çantadan çıkarıyordu.

"Annenin nerede olduğunu babana sormadığım için şanslısın. Seni asla affetmezdim."

İçini çekti. "Onu düşünmemiştim. Haklısın. Özür dilerim."

"Affedildin."

"Sana bir şey daha anlatmalıyım," dedi.

Kollarımı karnımın üstünde kavuşturup kendimi hazırladım.

"Babam ne iş yaptığını bilmiyor. Uzun zaman önce hepimize, kendimizi tehlikeye atmamızı gerektirecek bir iş koluna girmemeye söz verdirtmişti. O polisti ve annem de vefat etmeden önce ondan işini bırakmasını istemişti. Birbirimizle yaptığımız bir pakt gibi bir şey."

Duyduklarıma inanamayarak, "Ve sen de hotshot olmak için başvuruda bulundun, öyle mi?"

"Hayır. Buradayken Tyler ile ben sigorta satıcısıyız."

Bir kahkaha attım, hâlâ inanamıyordum. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Tyler ne iş yapıyor?"

"Benim gibi Orman İşleri'nde."

Ağzım açık kaldı. "O da mı hotshot?"

"Evet. Genelde farklı vardiyalarda oluyoruz. Sen sadece bundan bahsetme, olur mu? Babamın canını sıkmak istemiyorum."

"Hepiniz kendinizi tehlikeye atmamak için bir pakt yapmışsınız ama en küçük kardeşiniz yasadışı dövüşlere katılmış ve ikizin ile sen de orman yangınlarıyla savaşıyorsunuz. Thomas ne peki? Casus mu?"

"Yok, o California'da bir reklamcı. Onun A tipi bir kişiliği var, hep ne yapması gerekirse onu yapıyor."

"Bari bir taneniz öyle olsun zaten."

Elini uzattı. "Artık aşağıya inmemizin zamanı geldi büyük ihtimalle."

Uzattığı parmaklarına bakıp başımı iki yana salladım. "Yanlış fikre kapılmalarına neden olmak istemem."

Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Bırak da biraz nefes alayım be Falyn. Buradasın. Artık şu lanet olası oyunu oynamayı bırakabilir miyiz?"

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

Bana doğru bir adım attı. "Söylediklerini söylememişsin gibi yapmandan bıktım."

"Ne?" diye ciyakladım.

"Geçen gece telefundayken. Tamam, sarhoştun ama... bu sadece benimle ilgili değil. Bu işte tek başıma değilim."

Taylor'ın ailesinin kahkahaları merdivenlerden yükselip koridorun ilerisinde durduğumuz yere geldi.

"Haklısın," dedim.

Taylor beklentiyle bana baktı.

"Aşağıya inmemiz lazım."

Yüzündeki nemrut ifadeyi görünce irkildim. Kapıyı açıp önden gitmemi bekledi.

Travis ocağın başında, Abby'nin arkasında durmuş eğilip burnuyla onun boynunu okşuyordu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

İkisi de bana bakacak kadar uzun bir süre boyunca kırdamayı ve ileri geri sallanmayı bırakınca aralarına girdiğime pişman oldum.

Abby elindeki çatalla üst üste dizilmiş kahverengi tabakları işaret etti. "Eğer istersen sofrayı hazırlayabilirsin."

Taylor yanımdan geçip tabakları aldı ve başıyla peşinden gelmemi işaret etti. Çatal bıçakları alıp peşinden Jim'in tek başına oturduğu yan odaya geçtim.

Taylor babasının önüne bir tabak koydu ve ben de Jim'in çatal bıçağını yerleştirdim. Abby kaşık çıkarmamıştı ama önden çorba faslının geleceğini sanmıyordum. Ait olduğumu hissettiğim herhangi bir evde yemek planlı programlı bir şekilde servis edilmezdi zaten, hizmetliler ya da insanın hayatını değiştiren bencilce planlar da olmazdı.

Travis içeri gelip nihaleleri yerleştirdi ve Abby de çabucak peşinden gelip içinde birkaç tane sulu, bol baharatlı domuz pirzolası olan camdan bir güveci yavaşça masaya koydu. Gençtiler ama birbirlerine âşık oldukları

her hallerinden belliydi, birbirlerinin yanından geçerken bir öpücük kondurmayı ya da dokunmayı hiç ihmal etmiyorlardı.

Taylor, Jim'inkinin yanına bir sandalye çekti. "Gel otur."

Sandalyenin bordo renk kumaşı lekeliydi ve solmuştu ama minderi kullanıla kullanıla yıllar içinde eskiyip mükemmel bir rahatlığa erişmişti, tıpkı Taylor'ın ailesi gibi.

Jim gözlüğünü burun kemerine kaldırdı. Bana gülümserken gözlerinin altındaki hafifçe şişmiş deri yukarı çekildi.

Patates püresi, beyaz karabiberli et sosu ve bezelye dolu kâseler masaya geldiğinde Jim başıyla onayladı. "İyi görünüyor evlat."

Travis, Abby'ye gülümseyerek, "Kendime epey iyi bir kız aldım," dedi.

Jim gelinine göz kırpıp, "Evet, öyle yaptın," dedi.

Jim bir ısırık aldıktan sonra çatalımı alıp yumuldum, Eakins'e gelirken Taylor'ın sandviçinden çaldığım üç lokmanın beni tutmadığını anlamamıştım.

Gözlerimi kapatıp, "Tanrım, bu çok iyi," dedim.

Phaedra iyi bir aşçıydı ve Bucksaw'da her zaman iyi yemek yerdim ama her gün aynı menüden yemek, başka birinin ev yemeğinin restoran yemeği gibi gelmesine neden oluyordu.

Abby, "Yemek yapar mısın?" diye sordu.

Gri gözlerini doğruca benim gözlerime yöneltmişti ve en derin parçalarımı bakıyordu. Ailesini değersiz insanlardan korumak istediği için onu suçlayamazdım. Çok şey atlatmışlardı ve eve getirmeye degecek kadar önemli her kadın, derin bir incelemenden geçirilmeyi hak ediyordu.

"Sadece bazı şeyleri. Ama yaptığım her yemeği iyi yaparım," dedim.

Lokmasını çiğnerken, "Ne gibi?" deyip tatlı tatlı sırttı. "Çoğunlukla kahvaltılık şeyler."

Travis, "Taylor sabahları kahvaltı edecek kadar erken kalkıyor mu?" diye takıldı.

Taylor, "Kapa çeneni hıyarağası," diye mırıldandı. "Bilmiyorum," dedim.

Herkes bana baktı.

"Biz sadece arkadaşız," diye ekledim.

Abby'nin kaşları yukarı fırladı ve Travis'e baktı. "Ha."

Travis, "Bebeğim," dedi, "tuzla biberi verebilir misin bir zahmet?"

Abby uzanıp küçük cam tuzlukla biberliği kocasına uzattı. Travis evlilik yüzüğü takıyor olamayacak kadar genç görünüyordu. İkisi de öyle görünüyorlardı ama o yüzükler ve evlilikleri doğal geliyordu, sanki birbirlerini sevmek için yaratılmışlar da sonsuza dek beraber olacakları mutlu sona erişmek için yaşamış gibiydiler.

Travis hiç etkilenmeden, "Biz de bir zamanlar arkadaştık," dedi.

Abby gülmemek için dudaklarını birbirine yapıştırıp, "Mücadele etmedim de değil," dedi.

Travis lokmasını çiğnerken başını iki yana salladı. "Tanrım, hem de nasıl."

"Kendimi riske atıp kovalamacadan hoşlandığını söyleyeceğim," dedim.

Oda Maddox oğlanlarının tok sesli kahkahaları ve Abby'nin daha alçak sesli gülüşüyle doldu. Muhabbetler, kahkahalar, konuşmalar değiştikçe yükselip alçalan ses tonları kendimi daha rahat hissetmemi sağlamıştı. Bucksaw'un yemek alanı gibi geliyordu.

Abby, "Yani tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

Aniden lokmamı çiğnemeyi bıraktım.

Taylor gözlerinde umutla bana baktı.

Ben cevap vermeyince kardeşine baktı. "Peki, siz ikiniz oradan buraya nasıl geldiniz?" diye sordu. "Sadece... merak ettiğimden soruyorum."

Travis ile Abby bilgiç bilgiç bakiştılar. Travis pirzola-
dan bir ısırık aldı ve Abby de çenesini eline dayayıp ona gülümsedi, fena halde âşıktı.

"Meselelerimizi çözmeyi beklemedik," dedi Travis lokmasını yuttuktan sonra. "Öbür türlü olsa, daha hâlâ peşinden koşuyor olurdum." Uzanıp Abby'nin yanağını öptü. "Ve neyse ki o dönem bitti. Onunla olmak ve sonra da onsuz kalmak ağır ağır ölmeye benziyordu. Üstüne üstlük bir de hafif delilik vardı. Göreceksiniz."

Taylor bana çabucak kaçamak bir bakış atıp pirzolasını kesmeye koyuldu.

Abby gözlerini yuvarladı. "O kadar da kötü değildi."

Tam Abby kocasının yanağına dokunmak için uzandığında sokak kapısı açıldı. Koridorda ilerleyen ayak sesleriyle birlikte kâğıt ve plastik hışırtılarını dinlerken, gele-
nin kim olduğunu görmek için bekledik.

Maddox kardeşlerden biri daha belirdi, elinde kahve-
rengi bir torba vardı. Hemen yanında, her bir elinde bi-
rer torba tutan küçük bir kız vardı. Platin sarısı saçları,
yumuşak dalgalar halinde minyatür denizci montunun
üstüne dökülüyordu. Devasa yeşil gözlerini teker teker
hepimizin üzerinde gezdirdi.

Jim, "Olive!" dedi. "Chicken Joe's nasıldı?"

Boğazımda safra yükseldi ve ellerim titremeye başladılar. Tenimin üstünde anında ince bir ter tabakası belirdi. Aynı anda hem gülüp hem ağlamak hem tezahürat yapıp hem de olduğum yere yıkılmak istedim.

"İyiymi," dedi, küçücük boyuna uyan bir sesle. "Cami gelemeydi. Biz çıkmadan önce Tvent'in bulaşıklavı yıkaması gevekiyoymuş ama o unutmuş. Cami, çok çok çok kızacak."

Sessizce nefes vererek güldüm. O kadar güzel konuşuyordu ki o küçük tatlı sesi gözlerimin yaşarıp yanmasına neden oldu.

Taylor verdiğim tepkiyi fark edip elime uzandı. "Hey," diye fısıldadı, "iyi misin?"

Travis, Trenton'a bakıp, "Herhalde işe gitmesi gerekiyordu, ha?" diye sordu.

Trenton kollarındaki torbayı düzeltip, "Her zaman," dedi.

Ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı ve tuzlu gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Yıllarca duygularımı kontrol altında tutmaya uğraşmışım ama kendimi, onu bu anda görmeye hazırlamamışım. Masum sesi kulaklarımda çınladı. Aklımdan geçen yüzlerce senaryo içinde Olive'in, Taylor'ın kardeşlerinden birinin arkasından çıkıp gelmesi yoktu.

Yüzümdeki ifade her ne idiye Taylor'ı endişelendirmiş gibi duruyordu ve elimi sımsıkı tuttu.

Jim de fark etti ama kendini zorlayıp havadan sudan konuşmaya başladı. "Evet, aç değilsindir diye tahmin ediyorum."

Abby, "Selam Olive," dedi. "Torbalarda ne var?"

Olive küçük bacaklarıyla Abby'ye doğru koşup biraz uğraştıktan sonra torbalardan birini açtı.

Abby, "Ooo!" dedi, Olive'e baktığında gözleri parlıyordu. "Çok lezzetli duruyorlar. Annen Trent'i boğacak!"

Travis eğilip torbanın içine baktı ve alçak sesle güldü. "Orada epey fazla şeker var Olive."

"Hepsi benim için değil," dedi Olive sadece.

Trenton, Olive'e uzanıp onu yeniden yanına çekti. "Dükkâna uğrayıp biten birkaç şeyi aldık Baba. Liza evde. Olive'i bırakıp Red'e, Cami'yi görmeye gideceğim."

Jim, "Kulağa iyi geliyor," derken çatalını tabağında gezdiriyordu. "Siz ikiniz hâlâ daireden hoşnut musunuz?"

Trenton kocaman bir sırıtmayla, "Ev saadeti," dedi.

Torbayı mutfağa bırakıp içinden birkaç şey çıkardı. Sonra da Olive'i elinden tutup koridordan götürdü. Bir şey konuşuyorlardı. Trenton ona bakarken başını eğiyordu ve Olive de ona bakarken başını kaldırıyordu.

Hâlâ sandalyemin arkasının üstünü sımsıkı kavramış bir halde arkama dönük olduğumu fark ettim.

Olive gidiyordu. Kendimi kusacak gibi hissettim.

Taylor sesinde samimi bir endişeyle, "Falyn, iyi misin?" diye sordu.

Su bardağıma uzanıp bir yudum aldım. "Galiba dün gece fazla uyumayıp bugün de yolculuk yapınca fazla yorulmuşum."

Jim, "Yukarı çıkarken suyu yanma al," dedi. "Uçmak su kaybetmene neden olur. Ben de yolculuğa çıkmadan önce doğru dürüst uyuyamam."

Travis'le Abby'ye yemek için teşekkür ettim, sonra da özür dileyip elimde su bardağıyla masadan kalktım. Basamakları ikişer ikişer çıkıp koridoru koşarak geçtim ve yatak odasının kapısını açtıktan sonra bardağı şifoniyerin üstüne koyup yatağa yattım ve anında kıvrılıp fetüs konumuna geçtim.

Ciğerlerime ne kadar hava çekersem çekeyim yetmiyormuş gibi geliyordu. Kalbim göğsümün içinde bir sinek kuşu gibi vızıldıyordu ve başım dönüyordu. Toparlanmak için kendime yalvardım ama bu başa çıkamadığım duygu yoğunluğu ve panik duygusuyla ne kadar mücadele edersem o kadar beter hale geliyordu.

Taylor, "Falyn?" deyip yavaşça kapıyı açtı. Ne halde olduğumu görünce dehşete kapıldı ve yanında getirdiği yemeği kapının yanındaki şifoniyerin üstüne koydu.

“Tanrım, kâğıt kadar beyaz olmuşsun.” Yanıma oturup suyumu aldı ve perçemlerimi yüzümden çekti.

“Annenle babanın buraya gelmeni istememelerine şaşmamak lazım. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama hazır olmadığın belli.”

Başımı iki yana salladım.

“Biraz su iç,” deyip doğrulmama yardım etti ve şifoniyerin üstündeki bardağı aldıktan sonra ellerimin arasına yerleştirdi.

Bir yudum aldım. “İyiyim,” dedim sonunda

“Hayır, hiç de iyi değilsin. Bu durum iyi değil.”

Bir yudum daha aldım ve yavaşça derin bir nefes verdim. “Hakikaten. Bu çok aptalca. Ben iyiyim.”

Taylor suratını astı. “Daha en başta, sana fazla yaklaşırsam yanacağımı biliyordum. Beni uzakta tutmaya çalışan sen değilsen ne olayım.”

“Belki de seni kurtarıyorumdur.”

Başını iki yana salladı. “Beni itmeye çalışmayı bırak artık Falyn. Gitmiyorum. Alev alana kadar buradayım.”

“Dur,” dedim sadece. “Durman lazım.”

İfadesi yumuşadı. “Yapamam. Seninle tanışana dek kimseye böylesine ihtiyacım olmamıştı.”

Gözlerimiz buluştu ama ona sunabileceğim hiçbir sözcüğüm yoktu. Taylor kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu; Kirby’nin karanlık bir arka sokakta Gunnar’la yürürken hissettiğini düşündüğüm duygunun aynısı. Bir süper kahramanın yanındayken hissedebileceği tarzda bir güven hissi.

“Benim de sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Aşağıya bakarak, “Biliyorum,” dedi.

“Hayır. Yardımına ihtiyacım var demek istemiyorum. Sana ihtiyacım var, demek istiyorum.”

Gözlerinde umutla bana baktı.

Onun koruması beni zayıf yapmıyordu. Bana sadece değer verildiğimi hissettiriyordu. Ben, hayatı annemle babamın gözlerindeki yansımasıyla sınırlı o değersiz kız değildim. Taylor bir kahramandı ama bu beni bir kurban olarak gördüğü anlamına gelmiyordu. İnsana kendisini aynı anda hem güvende hem de güçlü hissettiren birinin varlığı ancak iyi bir şey olabilirdi. Bu benim gibi bir kızın görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Başıyla kapıyı işaret etti. "Olanlar neydi? Aşağıda yani."

"Ben sadece hazır değildim."

"Ne için?"

"Onu görmeye. Artık iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu dizime dokunarak.

"Olive neden Trent'le beraberdi?" diye sordum.

Taylor omzunu silkti. "Trent, bazen Shane ve Liza için ona bakıcılık yapıyor."

"Yirmili yaşlarında tepeden tırnağa dövmeli erkek kardeşin Olive'e bakıcılık mı yapıyor? Bu nasıl oldu?"

"Falyn..."

"Sadece," diye patladım, "lütfen cevap ver."

"Ben... gerçekten emin değilim. Trenton iyi bir adam. Shane ile Trent iyi geçiniyorlar. Olive'in erkek kardeşi öldüğünden beri..."

"Austin. Adını söyleyebilirsin."

Taylor rahatsız olup kıpırdandı. "Austin öldüğünden beri Shane ile Liza bir terapistle gidiyorlardı. Bunu atlatmak için yardıma ihtiyaçları vardı ve Olive'le de ilgilenmeleri gerektiği için iyi bir anne baba olabilmek konusunda endişeleri vardı. Beraber terapiye gidiyorlar ve sonra da ayda iki defa sadece ikisi dışarı çıkıyorlar."

"Ona bakması için iyi bir liseli kız bulamadılar mı?" diye sordum, sesim her soruyla daha da tizleşiyordu.

"Trenton, Olive'e zarar vermeye çalışan herkesi öldürür.

Onun için kurşun bile yer. Shane ile Liza bunu biliyorlar. Trent'ten iyi bir bakıcı bulamazlar. Tuhaf olduğunu biliyorum. Ama Trent de birini kaybetti. Olive onun en yakın arkadaşı."

"Kardeşinin en yakın arkadaşı küçük bir kız mı? Bunu tuhaf bulmuyor musun?"

"Hayır, çünkü ben kardeşimi tanıyorum ve hikâyelerini biliyorum."

Derin bir nefes aldım.

"Falyn, oraya gitmeyeceksin, değil mi? Burada olduğunu bilmiyorlar ve bununla başa çıkabileceklerinden emin değilim."

Başımı iki yana salladım.

Taylor bir süre sessiz kaldı ve sonra da içini çekti. "Bana anlatabilirsin. Duygularım değişmeyecek. Sen miydin?"

"Kim miydim?"

"Çok ayrıntısını bilmiyorum. Demek istediğim... sadece babamla Trent'in anlattığı kadarını, küçük bir kısmını biliyorum. Bir kaza olduğunu biliyorum. Onlar tarafından affedilmek istediğini görebiliyorum ama Falyn... sana bunu vermeye hazır olmayabilirler."

Verecek bir tepkim yoktu.

"Sen şey miydin... hani... Austin'e çarpan? Arabayı sen mi kullanıyordun?"

Gözlerim doldu ve bakışlarımı aşağıya çevirdim.

Taylor kolunu omuzlarımın üstüne koyup eliyle kolumun üst kısmını kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Sorun değil. Bir kazaydı."

"Kaza değildi," dedim gözlerimi silerek.

Taylor'a baktım, kahverengi gözbebekleri gözlerim arasında gidip geliyordu.

Tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben değildim. Ben oğullarını ellerinden almadım Taylor. Ben kızımı onlara verdim."

On Beşinci Bölüm

Taylor irkilerek elini çekti.

"Olive'in kardeşi Austin'i arabayla öldürenin ben olduğumu mu düşündün?" Konuşmayınca devam ettim. "Şimdi, daha önce neden araba kullanmamamdan bahsetmiş olduğunu anlıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Ben Austin yüzünden burada değilim. Mesele Olive."

Taylor burnunu kırıştırdı. "Olive mi?"

"Annemle babam, babamın planları yüzünden kimse- nin ondan haberinin olmasını istemediler. Babam Colorado Springs'in valisiydi. Bir sonraki seçimde Colorado valiliğine adaylığını koymaya karar verdi."

Taylor mutsuzluğunu belli eden bir sesle, "Yani bu yıl," dedi. "Bunun Shane ve Liza... ya da Olive'le ne alakası var? Şu anda acayip kafam karıştı. Çok şey söylüyorsun ama bana hiçbir şey açıklamıyorsun."

Yanağımdan aşağıya kaçan bir damla gözyaşını sildim. "O... benim."

Taylor bana aniden alev almışım gibi baktı. "Ama o... yani anaokuluna gidecek yaşta." Başını iki yana salladı. "Nasıl olur da kimse bunu bilmez? Bunu nasıl olup da bu kadar uzun bir süre sır olarak sakladığını anlayamıyorum."

"Annemle babam biliyor. Phaedra ile Chuck da biliyorlar. Şüphelenen bir sürü insan var. Söylentiler çıkmıştı. Bir sürü söylenti çıkmıştı."

“Kirby?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Demek bu yüzden annenle baban Eakins’ten olduğumu duyunca dehşete düştüler. Duyulmasını istemiyorlardı. Seni buraya getirmemi istemiyorlardı.”

Alt dudağım titredi. “Hiç olmamış gibi yapmak istiyorlar, o olmamış gibi yapmak istiyorlar. Üniversiteyi başımın üstünde kılıç gibi sallandırıp kâğıtları imzalamazsam hayatımı çöpe atmış olacağımı söylediler. Ve sonra da,” dedim, neredeyse sadece soluğumdan ibaret bir sesle, “Bunun bir öneminin olmadığını anladım. Hiçbir şeyin bir önemi yoktu. O gittiği anda hayatımı çöpe atmıştım zaten.”

Taylor başını iki yana salladı. “Falyn, burada neler olup bittiğini bilmiyorum ama,” az sonra söyleyeceklerinden daha kelimeler ağzından çıkmadan pişman olmuş gibi büzüldü, “Olive evlatlık değil. O Shane ile Liza’nın kızı. Bir yanlışlık var.”

“Bana inanmıyor musun?” diye sordum.

“Sadece... bu acayip tuhaf. Demek istediğim, bunun olasılığı nedir ki? Eakins’te oturan, babamın kapı komşusu bir çiftin yanına veriliyor, sonra da seninle ben arkadaş oluyoruz. Seni üzmem istemiyorum ama bu yanlış. Shane’le Liza’nın taşınmalarını hatırlıyorum. Duvarlarında Olive’in bebekken çekilmiş fotoğrafları var, Liza’nın hastanede Olive’i tuttuğu fotoğraflar. Olive iki yaşındayken yan eve taşındılar. Bu güne kadar bir defa bile evlatlık olduğundan bahsetmediler.”

“Kesinlikle,” deyip yanağımı sildim ve onu işaret ettim. “Kesinlikle. Bu fazla mükemmel. Seninle benim yollarımızın kesişmesi gerekiyormuş. Bunun gerçekleşmesi gerekiyormuş.”

Taylor'ın bütün yüzü çarpıldı ve ayağa kalktı. "Sen ciddisin. Gerçekten de bana Olive'in kızın olduğunu mu söylüyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Onu görmedin mi? Phaedra tıpatıp bana benzediğini söylüyor. Shane ile Liza'yı aklından geçir. Olive hangisine benziyor, Taylor?"

Bunu bir süre düşünürken gözlerini yerden ayırmadı. "Evet, sana benziyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Aynı gözler. Aynı saçlar. Aynı burun ve dudaklar. Çene farklı."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Çenesini babasından almış."

Gözlerini kırıp söylediklerimi hazmetmeye çalıştı. "Peki ama fotoğraflar?"

"Liza'nın Olive ile olan fotoğrafları tam benim hastanedeki odamın dışında çekildi. İstersen gidip bakabilirsin. Liza'nın üstünde hastane önlüğü yok. Seni temin ederim. Seni Springs'teki Saint Francis doğum merkezine götürebilirim. Eğer fotoğraflarda Olive, hastanede yeni doğmuş bir bebekse orada çekilmişlerdir."

"Sana inanmadığımdan değil," diyerek ensesini sıvazladı. "Sadece... Seni buraya ben getirdim. Bu insanların hayatlarını kesintiye uğratmak mı istiyorsun? Bu onaylayacağım bir şey değil."

Başımı iki yana salladım. "Bunu asla yapmam."

"Senin için olan hislerimi biliyorsun. Demek istediğim, biliyor olman lazım. Senin için yapmayacağım bir şey yok. Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa feci ezik geliyor," dedi tiksinti dolu bir ifadeyle. "Ama bu..." Başka bir yerlere bakıp cümlesini yarım bıraktı. "Onlara bunu yapamayız."

"Katılıyorum," dedim. "Benim de onlara bir şey yapmak gibi bir niyetim yok."

Durakladı. "Plan nedir Falyn? Olive'in evlatlık olduğunu bildiğini sanmıyorum. Şey yapmayacaksın..."

"Yok, ben sadece..." Derin bir nefes aldım. "Annemle babam beni bir seçeneğim olmadığına inandırdılar ve ben de verdiğim kararlar yaşadım. Sonsuza kadar o kararlar yaşayacağım, şu anda hemen yanımdaki evde olsa bile. Zaten bir kayıp yaşadığını biliyorum. Hayatını iki defa tepetaklak etmek istemiyorum."

Taylor karnından bir yumruk yemiş gibi baktı. "Seni onu vermeye mi zorladılar?"

"Hamile olduğumu onlara söylemedim. Blaire beni bulana dek onlardan sakladım. Banyoda dört ayağım üstüne çökmüş ıkınmamaya çalışıyordum. Daha on sekiz yaşına yeni girmiştin."

Çizdiğim tablo Taylor'ı rahatsız etmiş gibiydi, huzursuzca kıpırdandı.

"Annem odamdan gelen sesleri duymuş. Beni bulup acile götürdü." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "Olive doğduktan sonra karar vermek için sadece birkaç saatim oldu. Annemle babam onu vermezsem her şeyi kaybedeceğimi söylediler. Tüm hayatım boyunca üniversiteye gitmeyi planlamıştım, kariyer yapmayı, annemle babamı gururlandırmayı." Kelimeler ağzımdan çıkarken hıçkırmaya başladım. "Bir imza atıvermek kolay bir çözümmüş gibi gelmişti. Neden vazgeçtiğimi anlamamıştım."

"Annenler seni nasıl böyle bir şey yapmaya zorlayabilirler? Bu cinayet gibi bir şey Falyn."

Odaya sessizlik hâkimdi ve ortamda aniden öyle bir tuhaflık oldu ki ikimiz de konuşamadık.

Boğazımda takılıp kalan hıçkırığı yutkunarak bastırdım. "Üniversiteye gittim. Kulağının dibinde sürekli bir şeyler söylenen biri olmadığında düşünmek daha kolay."

Bunun istediğim şey olmadığını anladım ama artık çok geçti. Olive’i iki defa annesinden mahrum bırakamazdım. Üniversiteye başlamamın üstünden uzun süre geçmeden hastalandım. Yaşadıklarımın stresi olduğunu sanmıştım. Dolayısıyla Dartmouth’da bir yıl geçirdikten sonra eve döndüm. İşte o sırada oldu. Blaire beni doktora götürdü ve onlar da bana endometriozisim olduğunu söylediler. Yaptığım şeyin cezası buydu işte.”

Taylor kafası karışmış bir halde başını iki yana salladı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Başka çocuğum olamaz.”

Söylediklerimi düşünürken gözlerini yere doğrulttu.

“Annemle babamı bıraktım çünkü bana vaat ettikleri şeylerle çevrenmişim ama hiçbirisini istemiyordum... hem de hiçbirisini. Onlardan aldığım her şeyin lekeli olduğunu anladım. Hepsi de karşılığında öz çocuğumu verdiğim şeylerdi.”

Taylor bana uzandı ama ben geri çekildim.

“Sadece onu görmek istedim,” dedim. “Onu yetiştiremem. Bunu kabul ediyorum. Ama hâlâ en azından anılarından birinde yer alabilirim. Bazı günler var olmak istediğim tek yerin orası olduğunu düşünüyorum.”

Taylor başını iki yana salladı. “Şimdi anlaşılıyor.”

“Şimdi anlaşılın ne?” dedim yanaklarımı kolumun yeniyle silerken.

“Annenle babandan niye bu kadar nefret ettiğin.”

“Kendimden daha da çok nefret ediyorum,” dedim ve sözcükler ağzımdan çıkarken söylediğimin doğru olduğunu fark ettim.

Çenesini sıktı. “Birinin bana kendimi, çocuğumdan vazgeçmem gerektiğine ikna edecek kadar yalnız hissettirdiğini düşünemiyorum.”

Anılarda kaybolurken gözlerim boşluğa odaklandılar. "Onu sadece birkaç değerli saniye boyunca tutabildim. Bütün vücudu ellerime sığıyordu," deyip ne kadar minik olduğunu Taylor'a gösterdim. "Ondan fazla ağladım. Onu çabucak sevmiştim ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. William odama girmeyi reddediyordu. Blaire ona seslendi ama o koridorda kaldı. Torununa, seçim kampanyasını tehdit eden şeye, bakmayı bile reddetti."

Bir kahkaha attım. "Bir bebek. Sadece bir bebektir. Olive'i tutmuş onun için ağlarken, Blaire kulağıma eğilip hemşireler duyamasın diye dikkatle fısıldadı. 'Buna fedakârlık denir. Onun için yapabileceğin en sevgi dolu şey.' dedi. Ve belki de haklıydı da. Olive'in, Shane ve Liza'yla güzel bir hayatı var."

"Öyle," dedi Taylor.

"Sıfırdan başlayıp kendi başıma yolumu buldum. Ona bakabiliyordum. Zor olurdu ama o benimdi ve ben de onun." Burnumu çektim. "İyi bir anne olurdum."

"Hayır," dedi Taylor. "Sen iyi bir *annesin*."

Başımı kaldırıp ona baktım, onu yeni bir bakış açısıyla görüyordum ve kendime de onun gözlerinden baktım. Gördüğü kadından nefret etmemek neredeyse fazla kolaydı. Birkaç hafta içinde, kırık parçalarımın birkaçını tekrar birleştirmeyi başarmıştı. Beş yıldan uzun bir süredir bunu yapmaya çalışıyordum.

"Durman lazım," dedim.

"Ne?" dedi gergin bir sesle.

"Ben..." dudağımı sertçe ısırarak kendimi sonraki birkaç kelimem için cezalandırdım. "Ben darmadağınığım. Ben hiçbir şeyim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Dudaklarının bir tarafı gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sen benimlesin, değil mi? Bu hiçbir yer değil."

"Beni istemiyorsun. Ben korkağın tekiyim," diye fısıldadım. "Çocuğumu elimde tutmaktansa maddi şeyleri tercih ettim."

"Yanılıyorsun, seni hayatta istediğim her şeyden çok istiyorum."

Başımı göğsüne yasladım. Beni kendine çekip sımsıkı tutarken bütün vücudum şiddetli hıçkırıklarla sarsıldı. Ağlamam şiddetlendikçe o da beni daha sıkı tuttu. Kulağıma beni rahatlatan sözcükler fısıldarken saçımı öptü ve acımı dindirmek için elinden gelen her şeyi denedi.

"Buradayız, Eakins'te. Bir şekilde bunu düzelteceğiz," dedi ben sakinleşirken.

Sonunda derin bir nefes alıp gevşedim ve beni sarmalayan kollarında adeta eridim.

"Artık seni sadece istemekle kalmadığının farkındasın sanırım." Tedirgin bir kahkaha attı. "Senden uzak durmıyorum. Bu da ihtiyaç kategorisine giriyor."

Başımı kaldırıp ona küçük bir gülümsemeyle bakabildim. "Sadece bir kez daha kahraman olmaya çalışıyorsun."

Başparmağıyla gözümün altındaki bir yaşı sildi ve sonra da yanaklarımı nazikçe iki elinin arasına aldı. "Bundan fazlası var." Kaşları arasında bir çizgi oluştu. "Ne olduğu hakkında bir fikrim var ama yüksek sesle söyleme düşüncesi ödümü bokuma karıştırıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerindeki çaresizliği gördüm. "O zaman söyleme, göster."

Yavaşça başını iki yana salladı ve dudaklarıma baktı. Ağır ağır yaklaşırken az sonra olacakların beklentisiyle bir an soluksuz kaldı.

Aramızdaki hava elektriklenmişti. Kalbimin her atışı kulağımda o kadar yüksek bir sesle yankılanıyordu ki

duyabildiğinden emindim. Beni daha sıkı tutmasından, birbirimize daha yakın olmamızdan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Dudakları dudaklarımı teğet geçerken parmaklarını tenime bastırdı ama biri kapıyı çalınca ikimiz de irkildik.

Abby kapının öbür yanından, "Falyn?" diye seslendi. "İyi misin? Ağlıyormuşsun gibi geldi de."

Taylor'ın omuzları düştü ve birkaç adımda kapıya gidip kulunu çevirdi.

Yüzümü gördüğü anda Abby'nin endişesi öfkeye dönüştü. "Burada neler oluyor?"

"O iyi," dedi Taylor.

Abby ona suçlayan gözlerle, öfkeyle baktı. "Salya sümük ağlıyor. İyi değil."

Taylor kaşlarını kaldırdı ve çevresindeki herkese baktı. "Ama benim yüzümden değil. Onu ağlatmaktansa Travis'in beni eşek sudan gelene kadar dövmesini tercih ederim."

"İyiyim," dedim endişesini takdir eden bir gülümsemeyle. "Kavga etmiyoruz."

Travis eşikten içeri geçip karısının yanında durarak varlığını belli etti. "Bir Maddox'un kız arkadaşıyla kavga etmediği nerede görülmüş?"

Abby gülümsememeye çalıştı ve dirseğiyle Travis'i kurgularından dürttü.

"Odayı dağıtmış filan değilim," dedi Taylor.

Ne demek istediğinden emin değildim ama bunu söylediği anda Travis'in yüzündeki ukala sırtıma kayboldu.

Taylor'ın şimşekleri üstüne çekmesine daha fazla dayanamayıp konuştum, "Başka bir şey hakkında konuşuyoruz, uzun zaman önce olmuş bir şey hakkında."

"Aha," dedi Travis, bir anda aydınlanmış gibi. "Mazi meseleleri. Mazi meselelerini iyi biliriz biz."

Abby gözlerini kısıp Taylor'a baktı. "Kıza ne dedin?"

Taylor savunmaya geçip, "Hiçbir şey!" dedi.

Abby onu işaret etti. "Kendi iyiliğin için diyorum, sakın onu sırf ağlatmak için buraya getirmiş olma Taylor Dean!"

"Öyle yapmadım!"

"Ne dedin?" diye üsteledi Abby.

"Onu sevdiğimi söyledim! Bir nevi..." Durup bana döndü.

Soluğum kesildi. "Sen... ne? Bunun yakınından uzaktan geçen bir şey söylemediğinden oldukça eminim."

"Yani aslında bir süredir bunu söylemeye çalışıyordum," diye homurdandı Taylor.

Abby'nin ağzı açık kaldı ve sonra gülümsedi.

Taylor izleyicilerimizi görmezden gelip bana iyice yaklaştı. Yüzümü, gözlerinde öyle bir hayranlık ve sevgiyle süzdü ki bir kez daha gözlerim dolmaya başladı.

"Ağlama," dedi.

Travis, "Yavşak," deyip kolunu karısının boynuna attı.

Taylor daha uzun, daha genç kardeşine doğru bir adım attı ve Travis de eğlenen bir gülümsemeyle geriye doğru zıpladı. Ayağa kalkıp Taylor'ın tişörtünü yakalayıp onu geri çekti. Fazla mücadele ettiği söylenemezdi.

Abby gözlerini yuvarladı. "Eğer desteğe ihtiyacın olursa haber et yeter. Buradan cehennemin dibine kadar ıslak halatla döverim kendisini."

"Oo, yapma ama Abby," dedi Taylor. "Kıza az önce onu sevdiğimi söyledim ama senin söylediklerine bakılırsa huyarağasınm âlâsıyım."

"Zaten hıyarağasının âlâsısın," dedi Abby. "Kızı ağlatmayı kes."

Taylor'ın ağzı açık kaldı, sonra da kapıyı suratlarına çarptı.

Gözlerimi silip yatağın ucuna oturdum. "Bu onlar için miydi?"

"Ne onlar için miydi?"

"Şu seni seviyorum meselesi. Bunun, eve becermediğin bir kız getirmenle bir ilgisi var mı?"

Taylor'ın omuzları düştü ve önümde diz çöktü. "Tanrım Falyn, hayır."

"Yani... beni seviyorsun," dedim inanamayarak.

"Aynen öyle, seviyorum işte," dedi tereddüt etmeden. "Bu geziden sonra arkadaş olamayacağımızı söyledim." Yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Ne?"

"Bu senin için talihsiz bir durum."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?" dedi, incinmiş gibi görünüyordu.

"Ben beter bir haldeyim Taylor. Kaçınılmaz bir şekilde..."

"Falyn, sen acayip muhteşemsin. Hayatımda başka kimseyi tanıdığım için gurur duymamıştım. Ve bu, öylesine ettiğim bir laf değil. Arkadaşlarım arasında ödül almış bir sürü kahraman var. Bunun nasıl gerçekleştiği konusunda haklıydın. Yollarımızın kesişmesinin gerektiği hakkında. Tıpkı yaşadıklarımız gibi. Bunlar sadece tuhaf rastlantılar olamaz." Gözleri gözlerimle buluştu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama seni bırakmayacağım Falyn. Ve beni bırakmana da izin vermeyeceğim."

"Bunu bilemezsin."

"Karşılık vermene gerek yok ama artık benim için çok geç."

O noktada, Taylor gözlerimin içine bakıp duygularını itiraf ederken, kendimi geride tutmak işe yaramazdı. Ama elveda deme korkusu hemen yüzeyin altında, mutlu son umudunun altında, bekliyordu. Bekliyor olmalıydı. Çekip giden ben de olsam, elimden koparılıp alınan sevdiğilerim de olsa bildiğim tek şey elvedaydı.

"Yüksek sesle söylersem seni kaybetmekten korkuyorum," dedim, sesimin kaderin işitemeyeceği kadar yumuşak olmasını umarak.

"Yani, sen de aynı şeyleri hissediyorsun," dedi şaşkınlık içinde. "Sen de beni seviyorsun."

Başımınla onayladım, tedirginlikle tepkisini bekliyordum.

Beni göğsüne çekip sımsıkı tuttu, rahatlamıştı. "İnanamıyorum, gerçekten de inanamıyorum. Daha önce böyle bir şeyin varlığına hiç inanmamıştım ama inkâr etmesi zor."

"Aşka mı?" diye sordum.

"Dağ ekibine başvurmadan önce, Shane ile Liza evlat edinmeye karar vermeden önce. Bunun ta o zamanlara kadar gittiğini söylemek delice mi sence? Bizim geçmişimizin ta o zamanlara kadar gittiğini? Birileri, daha elim bile yokken elini tutmaya ihtiyacım olacağını biliyormuş."

"Çok şairanesin."

"Güller kırmızı," diye başladı hünzır bir gülümsemeyle.

"Dur," diye uyardım.

"Gözlerin yeşil," dedi çelme takıp beni yatağa düşürürken.

Kıkırdadım, onu üstümden itmek için çok da ciddi olmayan bir çaba içindeydim.

"Hayatımda gördüğüm en güzel yeşil."

Beni gıdıklamayı bıraktı ve ben de altında soluk soluğa gevşedim.

Gülümsemesi kayboldu. "Seni seviyorum," dedi sessizce.

"Bu berbat bir şiir. Kafiyesi bile yok."

"Evet var." Eğilip dudaklarıyla dudaklarıma dokundu.

Parmakları çenemi kavradı ve dudaklarım anında ayrıldı, beni uçakta öptüğünde hissettiğim coşkunun aynı-sını hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ama bu defa farklıydı. Bu defa yalnızdık.

Tişörtünün eteklerini kavrayıp yukarı doğru çektim. Taylor ensesinden arkaya uzanıp kalan kısmı çekti. Parmaklarımı sırtından aşağıya kaydırınca inledi. Bir erkeğe bu şekilde dokunmayalı yıllar olmuştu ve bir defa dokununca, ellerim bedeninin daha fazlasını keşfetmek istemişti. Pantolonuna uzanıp düğmesini çözdüm, fermuarının ardındaki sertlik serbest kalmak için yalvarıyordu.

Ağzı ağızımdan ayrılıp ensemden aşağıya doğru bir yolculuğa çıktı. Elleri tişörtümü kaldırıp göğsüme ve karnıma erişti ve belime gelene dek aşağı indi. Bir elini arkama geçirdi ve parmakları sütyenime giden yolu buldu. Bir eliyle kopçayı açarken diğer eliyle de pantolonumun düğmesini çözdü.

Kendinden emin, deneyimli hareketleri beni bir sonraki an yaşanacaklar için daha da heyecanlandırıyordu. Her ne kadar vücudumu ilk defa keşfediyorsa da ne yapacağını ve bana nasıl dokunacağını tam olarak biliyordu. Daha önce bunları yaşadığım tek bir kişi olmuştu ama bu çok daha iyiydi. Üstümdeki erkek kafasında oluşturduğu bir halime değil, gerçek bana âşıktı; benimle çok özel bir deneyim yaşamak üzere olduğunu ve bunun, onun için de yeni bir şey olacağını anlayabiliyordum.

Taylor fermuarımı tutup beni kendine doğru çekti ve dilini kumaşın ardına kaydırđı. İçimi çektim ve içimin kasıldığını, onun için yalvardığını hissettim. Fermuarı aşağıya çekerken metal düğmenin arkasındaki tenimi öptü ve sonra da pantolonumu kalçalarımın üstünden çekip indirdi. Dudakları, tenimi ayak bileklerime ulaşana dek kondurduğu küçük öpücüklerle vaftiz etti ve ardından pantolonumu yere fırlattı.

Taylor yukarıya çıkarken hiç acele etmedi ve kasığımın iç tarafını dilinin ucuyla yaladı. Ben altında kıvrılırken kalçalarımın her santiminin tadını çıkardı.

Beni soyarken muhteşem ve ıstırap verici bir şekilde yavaş davranıyordu. Tişörtümü başımın üstünden çekti, sonra da sütyenimin askılarını omuzlarımın üstünden kaydırıp beyaz ipekli kumaşı yere fırlattı.

Doğrulup benden uzaklaşırken döşek altımızda gıcırđıyordu. Yatağın ucunda ayağı kalktı ve pantolonunu yere bıraktı, içinden çıkarken bana şimdi ne yapacağını planlıyor gibiydi. Yeniden yatağı gelip üstümde, kendini bırakmadan bekledi.

Alnını alnıma dayayıp içini çekti.

“Ne oldu?” diye fısıldadım ve uzanıp ağzının kenarını öptüm.

Bana doğru alçaldı, içime girmesini engelleyenler sadece Calvin Klein baksırı ve benim seksi olmaktan utanç verici derecede uzak keten külotumdu.

“On beş dakika önce ağlıyordun. Kendimi senden faydalanıyormuş gibi hissediyorum. Böyle kalırsak da benim için sorun yok.”

Yavaşça aramıza uzandım, elimi karın kaslarının kıvrımlarının üstünden geçirdim ve baksırının elastik bandından içeri sokup sertliğini kavradım. Onu iyice sıkıp yavaşça gevşetirken boğazından boğuk bir inilti ko-ptu.

“Peki ya lütfen dersem?”

Soluğu kesildi ve dudakları dudaklarıma yüklendi, geriye kalan iradesi de bu ilkel hamleyle son bulmuştu.

Ellerimi sırtına dolayıp aşağı indirdim ve baksırını da bu hareketle çıkardım. Çıplak kalır kalmaz külotumu kenara çekti ve teniyle tenime dokundu.

Kendimi hazırladım ve kalçalarını yavaşça öne doğru sallayıp içime girdi. Parmaklarımı sırtına batırırken döşek her nazik hamlesiyle yumuşak bir ritimle gıcırıyordu.

Taylor dudaklarımı bir kez daha tatmak için eğildi ve kendini iyice içime gömerken dudakları dudaklarımda inledi. Ayak bileklerimi arkasında kavuşturup daha yakına gelmesini ve daha da derinlere dalmasını sağladım.

Aşağı kattan ailesinin kahkahaları arada bir yükselip bize sessiz olmamızı hatırlatıyordu. Ne zaman çığlık atmam gerekse Taylor ağzıyla ağzımı kapıyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, sadece içimde biriken gerilimin ve bedenim aynı anda hem o enerjiyi serbest bırakmak hem de daha fazlasına sahip olmak için yalvarırken yaşadığımız gelgitlerin farkındaydım. Taylor ben tamamen tükenene dek, gecenin geç saatlerine kadar tekrar tekrar ikisini de bana verdi.

Taylor soluk soluğa, gülümseyerek yanıma yığıldığında vücudumun her santimi ağrıyordu ve gevşemişti.

“Yuh be kadın. Daha önce de seni sevdiğimi düşünüyordum ama...”

Aşağı uzanıp Taylor’ın parmaklarını buldum ve benimkilere dolanmalarına izin verdim. “Beni sonrasında sevdiğin sürece sorun yok. Bak, bu yeni bir şey olurdu işte.”

Yan tarafına dönüp eliyle başını destekledi. “Onları öylesine söylemedim. Bunu ailem dışında kimseye söylememiştim.”

“Ben de şu âna kadar tek bir kişiye söyledim.”

Başını iki yana salladı. “Sadece tek bir kişiye mi?”

Pencereye baktım, dışarıdaki sokak lambasının ışığı içeri doluyordu. “Olive.”

“Başka kimse olmadı mı?”

“Hayır,” dedim ona bakarak. Yanağına dokundum. “Sadece sen.”

Bu düşünce onu rahatlatmış gibi görünüyordu ve gevşediğini hissettim.

Gözlerimi kapadım ve Taylor yanıma yerleşirken, bitkinliğin beni bilinçsizliğin dalgalarının altına çekmesine izin verdim. Uzun zamandır ilk defa karanlıkta yalnız değildim.

On Altıncı Bölüm

Jim'in evinde, Thomas'ın eski odasında uyandıktan sonra Taylor'ın her an uyanabileceğini ve aramızda bir tuhaflık olacağını düşünüp endişelendim. Güneş ben uyanırken doğmuştu ama Taylor hâlâ yanımda derin bir uykudaydı ve ağır, derin bir şekilde nefes alıyordu.

Dışarıda kuşlar ötüyordu, yatakta yattığım yerden görülebilen şeyler sadece birkaç elektrik kablosu ve mükemmel mavilikte bir gökyüzüydü. Bu hayatımın en iyi günlerinden biri olacaktı. Olive bilse de bilmeseyse de bugün anılarının bir parçası olacaktım ve bunu sonsuza dek içimde taşıyacaktım.

Taylor, "Bebeğim?" dedi. Karnıma koyduğu, gevşemiş kolunu kasıp beni kendine çekti.

"Evet?" dedim, bana böyle sevgi dolu bir ifadeyle seslenmesi karşısında hazırlıksız yakalanmıştım. Benim deneyimimde sevgi dolu ifadeler, sadece izleyenlerin gözünü boyamak için kullanılırdı.

"Bir daha hiç sensiz uyanabilir miyim bilmiyorum." Sesi uykulu ama halinden memnundu.

Soluk vererek güldüm ve burnumu ensesine sürttüm. "Uyanabilirsin."

"İstemiyorum."

"Estes Park seni özleyecek."

“Öyle galiba.” Yanağını öpücüklerle kapladı. “Peki, bu günkü plan nedir? Kahvaltıdan önce çocuk kaçırma suçuna iştirak etmek istemiyorum.”

İçimi çektim. “Onun kim olduğumu ya da neden burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Ben sadece... onu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Bu defa hazır olacağım ve sadece ben bilecek olsam da, hayatında minicik bir iz bıraktığım ânın tadını çıkarabileceğim.”

“Ben de bileceğim.”

“Bunun kulağa bencilce geldiğini biliyorum,” deyip parmaklarımla gözlerimi kapadım.

Taylor bir eliyle çenemi kaldırıp diğer eliyle gözlerimi açtı. “Büyük ihtimalle hayatımda duyduğum en az bencilce şey. Olive hemen yan evde ve senin tek yapmak istediğin bir yabancı olarak onunla tanıştırılmak ki bu şekilde o yoluna devam ederken sen o âna tutunabilesin.”

Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Kulağa hüznünlü ama onurlu geliyordu. Bir kez daha, Taylor’ın gözlerinden yansıyan kadının affedilmeyi hak ettiğini fark ediyordum. Ne kadar minnet duyarsam duyayım böyle bir şey karşısında yeterli olamazdı.

“Bunu sadece söylemek zorunda olduğun için söylüyorsun,” diye takıldım.

Gülümsedi ama gözlerinde sadece samimiyet vardı. “Bunu gerçek olduğu için söylüyorum.”

Karşılık vermeyince aşağıya baktı. Modundaki ani değişim afallatıcıydı.

“Ne?” diye sordum.

“Cevabı önemli olmasa da sana bir şey sormak istiyorum.”

Bekledim.

“Olive’in babası nerede? Biyolojik babası.”

Yutkundum. "Bu uzun bir hikâye."

"Ama onu sevmiyor muydun?"

Başımı iki yana salladım. Doğruydum. Taylor'la karşılaşmadan önce bile, kendimden yaşlı ve otorite figürü olması gereken bir adamın, bana olan ilgisinden etkilenmenin aşkla aynı şey olmadığını biliyordum.

"O seni... seni incitti mi?" diye sordu Taylor.

Başımı bir kez daha iki yana salladım. "Bilmek senin için ne kadar önemli?"

Taylor bir an için düşündü. "Bilmek istiyorum."

Ondan uzağa döndüm. Yüzünü görmek istemiyordum. "Lisede hocamdı, koçumdu. Evli. Karısı kendisini aldattığını biliyor ama bir öğrenciyle olduğunu bilmiyor. Olive'i bilmiyor."

"Tanrım, Falyn. Seni bununla tek başına mı bıraktı?"

"Hayır. Çözüm dediği bir şey için para önerdi. Randevuyu kaçırdım. Ve ondan sonrakini de. Benim için karısını terk edeceğini hiç düşünmedim. Terk etmesini de istemezdim zaten. Daha hâlâ neden yaptığımı bilmiyorum."

"Çünkü daha çocuktun. Çünkü babanla boktan bir ilişkin vardı. Bir düzine bahanen var."

"Bunlar bahane olamaz. Bazı seçimler yaptım ve şimdi de onların sonuçlarıyla yaşıyorum."

"Ama onlarla yaşarken yalnız olmak zorunda değilsin." Taylor kollarını bana doladı ve beni sımsıkı tutup yüzünü saçlarıma gömdü.

"Bugünden sonra iyi olacağım. Onu kendi koşullarıma uygun bir şekilde bırakabilirim artık."

"Bana sadece benden ne istediğini söyle. Sana alan bırakmamı, seni dinlememi, omzunda ağlanacak biri olmamı, tutabileceğin bir el olmamı..."

“Büyük ihtimalle yukarıdakilerin hepsi,” deyip kollarını bana sarana kadar onu kendime çektim.

“Sen nasıl istersen bebeğim.”

Gülümsedim, tanıştığımız gün Bucksaw’un dışında aynı şeyi söylediğini hatırlamıştım. O sırada gösteriş için söylenmiş olsa da kendimi güvende hissettirmişti. Şimdiyse ilişkimiz gerçektir ve bir şekilde her şeyi yoluna koymayı başarıyordu.

Jim alt kattan, “Taylor!” diye seslendi. “Kahvaltı!”

Taylor ayağa kalktı ve tişörtüyle pantolonunu üstüne geçirdikten sonra koyu mavi bir beyzbol şapkasını başına geçirip neredeyse gözlerinin önüne kadar indirdi. “Hazır mısın? Bu günün canını çıkaracağız.”

Hızla duş aldıktan sonra en sevdiğim pantolonumu ve kızım ile yeniden buluşacağım gün için ikinci el dükkânından özel olarak aldığım pembe bluzumu giydim. Bana dair olan hatırasının, ne kadar geçici olursa olsun mükemmel olmasını istiyordum.

Taylor alt kata indi ve ben de saçım ve makyajımla biraz daha uğraştım. Sonra da masaya gidip Taylor ile Jim’e katıldım. Trenton iki defa vurup kapıyı sonuna kadar açarak geldiğini belli ettiğinde Jim kahvaltısını neredeyse bitirmişti.

“Günaydın Maddoxlar!” Trenton durup bana selam verdi: “Ve arkadaş.” Mutfığa gittikten sonra tabakların sürtünmesi, çekmecelerin açılıp çarparak kapatılması ve buzdolabından bir şeylerin alınmasının sesleri geldi.

Taylor, “Şu arkadaş muhabbetine bir son verelim artık,” dedi.

Trenton, elinde bir kâse dolusu mısır gevreğiyle babası ve kardeşi arasındaki bir sandalyeye otururken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Öyle ha? Dün gece an-

laşmayı imzaladınız yani? Trav kızı ağlattığını söyledi.”

Jim, Trenton’ın kafasının arkasına bir şaplak attı. “Trenton Allen!”

“Ah! Ne dedim ki şimdi ben ya?” Trenton başının arkasını sıvazladı.

Jim kahvesinden bir yudum aldı ve yüzündeki sıkın ifadeyi silmeye çalıştı. “Kendini daha iyi hissediyor musun Falyn?”

“Çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim.”

Jim, “Bugün için planınız nedir Taylor?” diye sordu.

Taylor omzunu silkip kardeşine baktı. “Bugünkü planların nedir, sık kafa?”

Jim içini çekti. “Kahretsin! Ağzınızı bozmadığınız tek bir yemek bile yiyemeyecek miyiz?”

Kardeşler başlarını iki yana salladılar. Jim de onlara katıldı.

Trenton’ın kaşığı mısır gevreği kâsesine gömüldü. “İş güç.”

Taylor, “Bu gün bakıcılık yapacak mısın?” diye sordu.

Trenton’ın kafası karışmış gibiydi. “Hayır. Neden?”

Taylor omzunu silktilti. “Olive acayip şirin bir şey ve ben onu çok sık göremiyorum.”

Trenton bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına tıkar-ken Taylor’ın söylediklerini düşündü. “Eğer sabahınızı beş yaşındaki bir kızla geçirmekte o kadar kararlıysanız, parka gitmek isteyip istemediğini sorabilirim. Ama daha sonra işe gitmem lazım.”

“Altı,” dedim.

Trenton gözlerini kırıştırdı.

“Artık altı yaşında,”

Trenton, “Doğru,” dedi. “Geçen hafta doğum gününü kutladı. Buna alışmam biraz zaman alacak.”

Jim beni süzerek, "Şu park meselesi kulağa eğlenceli geliyor," dedi.

Ne bildiğini düşündüğünden emin değildim ama bir iş çevirdiğimizi anlamıştı.

"Onunla zaman geçirmekten hoşlanıyor gibisin," dedim.

Trenton sırtıttı. "Kendisi çok sağlam bir ufaklık." Ayağa kalktı ve cep telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

Taylor, "Hey, Trenton," diye lafa girdi ama Trenton konuşmaya başlamıştı bile.

Trenton, "Shane," dedi. "N'aber, ne var ne yok? Hayır. Evet. Evet. Ew' n'apıyor bugün?"

Taylor'a ses çıkarmadan, dudaklarımla *Ew?* dedim.

Taylor ne anlama geldiğini bilmediği için omzunu silkti.

Trenton başıyla onayladı. "Evet, kardeşim kız arkadaşıyla buraya geldi. Taylor. Yok, hâlâ sigorta acenteliği yapıyor. İkisi de. Colorado'da. Yavaşaklar." Ağabeyine ukala ukala sırtarak baktı.

Taylor eğlenmemişti.

Trenton, Shane'le muhabbetine devam etti, "Parkta buluşmak ister misin yoksa işin gücün var mı?"

Trenton, Shane'in cevabını dinlerken kendimi yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissettim. Shane ile Liza beni tanıyorlardı. Parka gelirlerse, hiç haber vermeden çıkıp geldiğimi görünce nasıl bir tepki vereceklerini kestiremiyordum.

"Tamam, süper. Sonra görüşürüz." Trenton telefonunu masanın üstüne koydu. "Shane isteymiş ve Olive de evde Liza'yla birlikteymiş. Liza'yı arayacak, yirmi dakika sonra gidip Olive'i alabileceğimizi söyledi."

* Türkçedeki 'Iyy' nidasının karşılığı. -çn

Taylor, "Kulağa iyi geliyor," dedi. "Favorisi hâlâ Bagby Park mı?"

Trenton gülümsedi. "Evet."

"Tamam. Gidip sigara almam lazım, orada buluşuruz."

Trenton bir anda ciddileşip, "Hey," dedi, "Olive'in yanındayken sigara içmek yok."

"Biliyorum, sık kafa. Az sonra görüşürüz. Görüşürüz baba."

Taylor'la ayağa kalktık ve Jim de bize el salladı. Dışarı çıkıp el ele arabaya yürüdük. Bu, elini bana ilk defa uzatışı değildi ama bu sefer daha farklı bir his veriyordu. Sadece elimi tutmakla kalmıyordu. Bana geleceğimi ve geçmişimi değiştirdiğim güne tanıklık etmeyi teklif ediyordu.

Emniyet kemerimi takıp Taylor'ın anahtarı kontakta çevirmesini izledim.

"Telefonunu getirdin mi?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Çünkü fotoğraf çekmek isteyeceksin. Sorun değil, benimkini kullanabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Fotoğraf çekmek yok. Bu günden geriye sadece anılar kalacak."

"Emin misin?" diye sordu.

Başımla onayladım ve Taylor araba yolundan geri geri çıkarken derin bir nefes aldım.

Yolun sonundaki bakkalda durduk, Taylor aceleyle içeri koştu, iki paket sigara aldı ve paketler elinde koşarak dışarı çıktı.

Suratımı astım.

Gözleriyle bana yalvardı. "Lazım olacağını garanti ederim. Bu gece poker gecesi."

"Yani iki paketi de içecek misin?"

“Bir ihtimal.”

Burnumu kırıştırdım ve o da alçak sesle güldü. Elimi öptükten sonra parka doğru yola çıktık.

Bagby Park’a yolculuğumuz kısa sürdü, sadece üç kilometre uzaklıktaydı. Taylor arabayı küçük, mıcır kaplı bir park alanına çekti ve ben de kapıdan çıkıp çimenlere gelene kadar ayağımın altındaki küçük taşları hissederek yürüdüm.

Taylor beni tahterevallilerden birine çekip, “Kahretsin, bunlardan birine binmeyeli uzun zaman olmuştu!” dedi. Bir ucuna yerleşip benim de diğer ucuna binmemi bekledi.

“Şunu kırıp beni yere düşürme. Günümü Olive’le geçirmek yerine acilde harcamak istemiyorum.”

Yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı ama sonra güldü. “Beni fazla iyi tanıyorsun. Bu ilişkide en az bir yetişkin olduğu için memnunum.”

“Ha, demek bu bir ilişki, öyle mi?” diye sordum.

Bu Taylor’ı hazırlıksız yakaladı. “E... yani... evet. Öyle değil miyiz?”

“Pazartesiye kadar zamanım var. Hafta sonu bitene kadar arkadaş olduğumuzu söylemiştin.”

Kaşını kaldırdı, etkilenmemişti. “Arkadaşlarıma dün akşam sana yaptığım şeyleri yapmam. Arkadaşlığımız resmi olarak bitmiş bulunmaktadır.”

O oturduktan sonra ağırlığının kendisini yere indirmesini beklerken, benim de ayaklarım çimlerden havalandı.

“Peki, tamam,” dedim yere inerken.

Taylor’ın yüzündeki ufak sırıtma, büyüyerek bütün yüzünü kaplayan ıslıl ıslıl, muzaffer bir gülümsemeye dönüştü. Paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. “Siktir, babam böyle olacağını söylemişti ama ona hiç inanmamıştım.”

“Ne olacağını?” diye sordum.

“Ben tek kadına ait olacak bir adamım.”

Külüstür, kırmızı bir Dodge Intrepid kiralık arabamızı yanma park etti ve şoför kapısı hızla açıldıktan sonra Trenton belirdi. Koşarak arabanın diğer tarafına geçti ve yolcu kapısını açtıktan sonra arka koltuğa uzandı ve küçücük platin saçlı bir güzeli çıkarıp ayaklarının üstüne indirdi.

Trenton kenara çekildiği ve Olive’in melek gibi yüzü görüş alanıma girdiği anda kalbim yerinden zıpladı. Liza saçlarını yan taraftan örmüştü ve ayaklarında da kalın lastik tabanlı olan önden bantlı ayakkabılar vardı; zariflerdi ama Trenton’la parkta geçirilecek bir gün için de uygundu.

Son hızla oyun alanına fırladı ve yanımdan rüzgâr gibi geçip doğruca salıncaklara yöneldi. Taylor ve Trenton’la en yakındaki banka gittik ve salıncağa yerleşmesini izledim. Tatlı, minik sesiyle Trenton’dan onu itmesini isteyince gözlerim yaşarıp yandı. Beklediğim gün gelmişti.

“Ben yapacağım,” dedim zıplayarak kalkarken.

“Ha,” dedi Trenton. “Tamam.”

Olive’e, “Olur mu?” diye sordum.

Olive başını sallayıp onay verdi.

Zincirleri çekerken, “Ne kadar yükseğe?” diye sordum.

“Yükseğe!” diye ciyakladı.

Onu bir defa ittim, sonra bir defa daha ittim.

“Daha yukarıya!” diye kıkırdadı.

Trenton, “Bu kadarı iyi,” diye seslendi. “Hep yukarıya diyor ama sonra da korkuyor.”

“Koykmuyoyum!” dedi Olive.

Onu, ancak mutlu olacağı kadar yukarıya kaldırmaya dikkat ederek ittim. Onun yanından, bizi gururlu bir baba gibi izleyen Taylor'a baktım.

Olive, on dakika daha kendisini sallamama izin verdikten sonra onunla birlikte sallanmamı isteyince yanındaki salıncağa oturdum. Kendimi sallamaya başlayınca elime uzandı. Beraber ileri geri sallanırken hiçbir şeye ve her şeye kıkırdayarak güldük.

Başını arkaya attı ve hava, hayatımda duyduğum en şahane kahkahayla çınladı. Bütün dünya kaybolup gitti, o anda sadece o ve ben vardık ve o doğduğundan beri sahip olmanın hayalini kurduğum anıyı hayata geçiriyorduk.

Olive salıncaktan yere atlayıp, "Kaydırak!" diye bağırdı, daha yere düşmeden koşmaya başlamıştı.

Beraber merdivene tırmandık, sonra da peşinden köprüyü geçip çifte kaydırığa geldim. Yan yana oturduk ve başımı çevirip kızıma baktım, yüzü çocukluk fotoğraflarımın hemen hemen aynısıydı. Olive kendini itti ve ben de ittim. Ayaklarımız aynı anda yere dokundu. Gözlerimiz kavuştu ve bir kez daha kaymak için koşturduk.

O saat boyunca Olive'i oyun alanında kovaladım ve daha önce hiç hissetmediğim bir huzur çöktü üstüme. Olive mutluydu ve o güne kadarki bütün hayatını kaçırmış olmama rağmen, o mükemmel küçük ânı yaşamıştık; sadece ikimizin olduğu, hep anıları arasında saklı kalacak o ânı.

Çok ama çok kısa süre sonra Trenton onu çağırdı. "Ew! Annen dükkândan dönmüş! Gitme zamanın geldi."

"Yaaa!" diye sızlandı. Başını kaldırıp bana baktı. "Evi-me gelip oynamak istey misin?"

"Keşke yapabilseydim," dedim. "Seninle zaman geçirmek çok hoşuma gitti."

Kollarını sonuna kadar açıp beni bekledi. Eğilip onu nazikçe kucaklarken saçlarını yüzümde ve tombul minik parmaklarını da omuzlarımda hissettim.

Olive, "Seninle tanıştığıma sevindim," diyerek el salladı.

Trenton onu kollarına alıp arabaya götürdü.

"Güle güle, han'fendi!"

Trenton onu oturtup emniyet kemerini takarken ağlamamaya çalıştım ve gözyaşlarımı sonrası için sakladım.

Taylor, "Bu bugüne dek gördüğüm en güzel şeydi," dedi. "İstediğin bu muydu?"

Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu. Ardından banka oturup kenarına tutundum ve yeniden dengemi sağlamaya çalıştım.

Taylor yanıma oturdu. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir sevgi ve anlayışla baktı. Bütün bu süre içinde artık onu bırakabilecek olmanın verdiği huzurun yerleşmesine izin verdim. Derin bir nefes alıp altı yıldır hissettiğim acı, öfke ve utancı bir of çekerek vücudumdan attım.

Taylor endişeli bir sesle, "Falyn," dedi.

Küçük bir gülümsemeyle ona bakarken tek bir gözyaşı yanağımdan aşağıya süzüldü. "O mutlu," dedim sadece. "Ve ben de mutluyum. Ne bekliyordum emin değilim ama bu çok, çok daha fazlasıydı. Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Elimi dudaklarına götürdü. "Şu anda yüzündeki o ifade var ya. Tek ihtiyacım olan o işte."

Kollarımı ona sardım ve o da bana sarılıp sımsıkı tuttu.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordum.

"Trent'e mi? Hayır. Bugün, senin ve Olive'in bir anının olması ve diğer her şeyi bırakman içindi."

Onu bırakıp omzuna yaslandım. "Bu hoşuma gitti."

“Hoşuna gidecek bir sürü şey yapmayı planlıyorum. Ama önce ihtiyaç duyduğun kadar burada seninle oturacağım. Acele etmen gerekiyormuş gibi hissetme.”

İçimi çekip koluna sarıldım ve oyun alanı ile yaklaşık elli metre gerisindeki küçük ağaçlık alanı ezberledim. Kuşlar şakıyorlardı ve hafif bir esinti yere düşmüş yaprakları sağa sola süpürüyordu.

“Bu mükemmel,” dedim.

“On dakika önce, onu ve seni izlemek... O ânı dondurabilmeyi isterdim, sonsuza kadar içinde yaşayabilelim diye.”

“Yaşayabiliriz. Burada Olive’in anılarında yaşayabiliriz. Belki parkı her ziyaret edişinde, beraber geçirdiğimiz zamanı hatırlayacaktır.”

“Öyle olacağına bahse girerim.”

Şakağımı omzuna dayayıp gevşedim. “Acele etmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Kalbimde sen, o ve mutluluk dışında hiçbir şey için yer yok.”

On Yedinci Bölüm

Taylor tam güneş doğmadan önce yataktan dışarı fırladı ve karanlıkta sağa sola çarpıp elbiselerini ararken birkaç defa küfretti. Kahkahamı bastırmaya çalışırken yan tarafına yuvarlanıp dirseğine yaslandım ve elimle başımı destekledim.

"Komik değil bebeğim," dedi, pantolonunu giymek için zıplarken. "İki dakika içinde çıkmazsam Denver trafiğine kalacağım ve o zaman da işe geç kalıyorum!"

"O zaman vardiyandan önceki gece bana sürpriz yapmamalısın belki de, ha?"

Yatağa zıplayınca ciyakladım.

Dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurdu. "Deli gibi mutlu olduğumu inkâr ediyormuş numarası bile yapayım deme!"

"Çok mutlu oldum." Yukarıya uzanıp onu bir kere daha öptüm. "Akşam yemeği için teşekkür ederim... ve yemek için... ve ondan sonra gelen her şey için."

Tereddüt ve pişmanlıkla kendini itip yataktan ve benden uzaklaştı ve giyinmeye devam etti. Botlarını giyip telefonuyla anahtarlarını aldı. "Uyandığında beni ara."

"Uyanık sayılırım zaten."

Yatak odası penceresinden giren sokak lambasının ışığında somurttuğu güç bela görünüyordu.

Surat yaptı. "Şu karı eşek sudan gelinceye kadar döveceğim." Beni bir kez daha öpmek için eğildi ama üç defa öpüp doğruldu. "Siktir! Seni özleyeceğim. Seni özlemekten bıktım."

"İşe git," dedim yanağına dokunarak.

"Gidiyorum. Beni daha sonra ara!" Aceleyle kapıdan çıktı, aşağı inerken attığı her adımda ağır botları yüksek bir ses çıkarıyordu.

Sırtüstü yatıp sıkıntıyla ofladım. Ben de onu özlemekten bıkmıştım ama Noel'i Eakins'te geçirdikten sonra yeni dönmüş ve yeni yıl ile Taylor'la Tyler'ın doğum günlerini Estes Park'daki itfaiye istasyonunda beraber kutlamıştık. Travis'le Abby'nin St. Thomas'ta yeminlerini tazelemelerine sadece yedi hafta vardı ve sonra da Taylor, Colorado Springs'e dönmüş olacaktı. Öyle umuyordum. Orman yangını çıkmasını umuyor değildim ama Taylor'ı şehre getirecek olan tek şey buydu.

Yarım saat boyunca yatakta gevşeyip telefonumla oynadıktan sonra duş alıp iş için giyinmeye ve sonra da alt kata inmeye karar verdim. Pete hazırlık için malzemeleri çıkarıyordu ve ben de uzak tezgâha oturup çalışmasını izledim.

"Günaydın," dedim bacaklarımı sallayarak.

Pete başıyla selam verdi.

"Geceyi yine bende geçirdi. Galiba... galiba onu seviyorum, yani gerçekten seviyorum," derken vurgu yapmak için gözlerimi kocaman açmıştım. "Onu daha önce de sevdiğimi düşünüyordum ama o sadece âşık olma süreciymiş. Her hafta içimden şöyle diyorum, *Evet, onu çok daha fazla seviyorum. Yoksa onu bundan önce sevmiyor muydum acaba? Belki aşk budur.*"

Pete omzunu silkti.

“Sevgililer Günü’nde buluşacağın biri var mı?”

Suratını asıp başını iki yana salladı.

“Olmalı. Sen iyi bir adamsın.”

Bana göz kırpıp çalışmaya devam etti.

Chuck, “Günaydın!” diyerek sallanan kapıdan içeri girdi. “Seni bir süredir bu kadar erkenden burada görmemiştim Falyn.”

Omzumu silktim. “Taylor gittikten sonra uykuya döne-medim.”

Phaedra küçük, deri sırt çantasını omzundan alıp alttaki dolaplardan birine koydu. Alçak bir atkuyruğu yaptığı kıvrıkcık saçlarını omzundan geriye attı. “Akşam yemeği nasıldı?”

Tezgâhtan aşağı zıpladım. “İnanılmazdı, her zamanki gibi.”

“Kalkıp Estes Park’a taşınıp bizi bırakacak mısın?”

Omzumu silktim. “Bu konuyu açtı, ben de hayır dedim.”

“Hayır mı dedin?” Phaedra, Chuck’a baktı.

Chuck önlüğünü arkadan bağladı. “Buradaki itfaiye istasyonlarından birine başvurabilir. Eğer açık bir pozisyonları varsa onu işe alırlar.”

“Yok,” dedim. “İki hafta önce arayıp soruşturdu.”

Phaedra boğuk sesiyle, “Neyse, yine de başvurmalı,” dedi.

“Başvurabilir.”

“Başvurabilir mi? O zaman hayatının adamı da olabilir, ha?” diye sordu Chuck.

Üç çift göz bana yöneldi.

Gözlerimi yuvarladım. “Bu saçmalıkları konuşmak için hem saat çok erken hem de ilişkinin çok erken bir aşamasındayız.” Bir tepsi alıp çift kanatlı kapıdan içeri girdim

Tepsiyi tuzluk ve biberliklerle doldurup tepelerini açmak için geri getirdim.

Phaedra birkaç makinede kahve yapmaya başladı, yazar kasayı çalıştırıp ne kadar para olduğuna baktı. Masalara dolu tuzluklarla biberlikleri yerleştirmemi izledi. Güneş Tejon Caddesi'ndeki gölgeleri kovaladığı sırada Hector geldi ve arka tarafta Chuck'la arka arkaya espri yaparlarken o kadar zevzekleştiler ki Pete bile kahkaha atmaya başladı. Kirby geldiğinde her şeyi hazırlamıştım. Bucksaw Café'nin her çalışanının resmi olarak keyfi yerindeydi.

Sabah güneşinin ışıkları kaldırımın iki yanında birikmiş olan karların üstünden yansırken, Phaedra'nın özel olarak bundan korunmak için taktırdığı şeffaf gölgeliklere rağmen rahatsız edici parlaklıktaydılar. İçeri dolan yoğun ışığa rağmen mekândaki herkesin üstüne bir huzur çökmüş gibiydi ya da o huzur hep oradaydı da ben sonunda bunu hissedebilecek kadar serbesttim.

Kirby, "Taylor'ın burada kalması hoşuma gidiyor," deyip önlüğünü bağladı. "Hayatımı epey bir kolaylaştırıyor."

"Gunnar nasıl?" diye sordum.

"Stres altında. Bu yarıyıl fazla ders aldı ve hâlâ Boulder'a gidip geliyor, şu cemiyet evinde çalışmak için ki bunun onun için iyi bir iş olduğunu kabul ediyorum. Patronu Gunnar'ın okul programına uyuyor ve kızlar da ona küçük kardeşleri gibi davranıyorlar ya da en azından o öyle diyor."

Tam Phaedra açıldığımızı belli etmek için levhayı çevirdiği sırada telefonum titreşti.

Yetiştim. Zamanında geldim. Seni seviyorum.

Rahatlayarak nefes verdim. "Sağ salim yetişmiş."

Kirby, "Ha, ne güzel," dedi. "O yolu kar yağarken gitmesi kolay değil."

"Bunu demen pek faydalı olmuyor."

"Affedersin," dedi. Günün ilk müşterilerini karşılayıp oturttu.

Taylor'm mesajına yanıt verip telefonumu önlüğümün cebine koyduktan sonra, elimde su bardaklarıyla bir masaya yürüdüm. Turistler, yaşlı bir beyefendiyle beyaz saçlı karısı, Don'un en sevdiği masaya yerleşmişti. Chuck küçük bir plaket yaptırmıştı ve Phaedra da Don'un oturduğu yerin üstüne asılı olan ahi gitmiş vahi kalmış, paslı Alaska plakasını kaldırıp yerine onu asmıştı. Altın rengi harflerle yazılı kelimelere baktım.

BU MASA DONALD McGENSEY'İN ANISINA ADANMIŞTIR

Beyefendi şapkasını çıkarıp bastonunu duvara dayadı.

"Adım Falyn ve bu sabah size ben hizmet edeceğim. Başlangıç için size bir kahve ikram edebilir miyim?"

Beyefendi, "Evet," dedi ve Kirby'nin önüne yerleştirdiği menüyü açtı. "Süt ve kremalı kahve lütfen."

Karısı, "Aynısından," dedi.

"Tamamdır." İçecek masasına dönüp onlara birer fincan kahve koydum.

Kirby karşılama masasından barda durduğum yere geldi. "Bir değişik görünüyorsun."

"Nasıl değişik görünüyorum?"

"Mutlu görünüyorsun. Mutludan da öte. Taylor'la aranız iyi gibi görünüyor."

“Öyle.”

“Söylemeden duramayacağım, ona bir fırsat tanımana bile şaşırdım. Seninle tanıştığımdan beri hiçbir hotshotın selamını bile almamıştın.”

“O farklı.”

“Öyle olmalı çünkü bu söylediğın, buralarda terk edilen her kızın meşhur son sözleri ve bunları senden duyacağım hiç aklıma gelmezdi.”

“Hiç komik değil,” dedim.

Phaedra, “Kızı rahat bırak,” deyip Kirby’yi kovaladı.

Kirby göz kırparak ateşkes önerdi ve beni bırakıp kendi yerine döndü.

Phaedra, “Sadece takılıyor,” dedi. “Hepimiz Taylor’ın iyilerden biri olduğunu biliyoruz.”

Tabaklarının içine yerleştirdiğim kahve fincanlarını ve içi sütlü kremayla dolu olan gümüş bir krema kabını bir tepsinin üstüne koydum. “Öyle.” dedim.

Gün hem çabucak hem de yavaş geçti, önce hiç bitmeyecekmiş gibiydi ama sonra kapanma saati yaklaşırken bir anda hızlandı. Artık hafta sonları için yaşadığımdan zaman ya çok hızlı ya da çok yavaş geçiyordu. Taylor’la beraberken her şey hızlı çekimde gibiydi. Ara bir şey yoktu.

Sevgililer Günü gelip geçti. Taylor da ben de akşamları çalıştığımız için o Estes Park’ta kaldı ama o hafta sonu bunu fazlasıyla telafi ettik.

Sabahlarıma telefonda Taylor’la konuşarak başlıyor ve akşamlarımı telefonda Taylor’la konuşarak bitiriyordum. Gerçekten de şanslı olduğumda birimizin izin alması için beklemeye sabrı yetmiyor ve beni görmek için arabasıyla gelip ertesi sabah geri dönüyordu. İkimizin de hafta sonu çalışmadığı nadir zamanlarda, Taylor cumartesi sabah erkenden Springs’e geliyor ve pazartesi günü şafak sökmeden hemen önce geri dönmek için yola çıkıyordu.

St. Thomas'ta onunla geçireceğim hafta sonunu iple çekiyordum.

"Adadaki ikinci düğün gelecek cumartesi, değil mi? Taylor cuma gecesi orada olacak mı?" diye sordu Phaedra. Masaların sonuncusunu sildim.

"Taylor, perşembe günü Eakins'e gitmek için yola çıkıyor. Cuma gecesi bir bekârlığa veda partisi var. Ben cumartesi günü doğruca Saint Thomas'a uçuyorum," dedim.

Birisi kapıya düzenli bir ritimle vurmaya başladı ve başımı çevirip baktığımda, Gunnar'ın orada durmuş yanında duran Taylor'ı işaret ettiğini gördüm.

Kirby kapıyı açıp onları içeri aldı ve ben de bezimi yere atıp kollarımla bacaklarımı Taylor'a doladım.

Taylor dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Selam güzelim!" deyip beni yere indirdi.

Onu bir kez daha öpüp bezi yerden aldım. Kalbim sanki az önce maraton koşmuşum gibi çarpıyordu. Onu kaç gece camın diğer tarafında dururken gördüğümün bir önemi yoktu. Her defasında aynı şeyi hissediyordum.

Chuck sallanan kapıdan geçip geldi ve bir elini yuvarlak karnına koydu. "Estes Park'tan kaçta yola çıktın?"

"Her zamanki saatinde," dedi Taylor.

Chuck güldü. "Deli gibi araba kullanıyor olmalısın. Bunu bırakman lazım genç, yoksa eninde sonunda kendini bir uçurumdan düşerken bulacaksın."

Yüzümü buruşturdum.

Taylor beni öpmek için eğildi. "Biraz fazla hız yaptım ama dikkatliydim. Buraya gelmek için acele ediyordum."

"Kar yağıyor," dedim. "Kar yağarken hem hızlı gidip hem de dikkatli olamazsın."

Doğruldu. "Belli ki olabiliyorum."

Gunnar ile Taylor taburelere geçtikten sonra Chuck ve Hector'la laflayıp şakalaşmaya başladılar. Kirby'yle işle-
rimizi bitirip ertesi gün Hannah'ya bir şey bırakmamaya
özen gösterdik.

"Siz ikiniz yukarı geliyor musunuz?" diye sordum el-
lerimi temiz bir bezle kurularken.

Kirby'yle Gunnar birbirlerine baktılar.

Gunnar başıyla onayladı. "Tabii. Bu hafta yazacağım
sadece bir ödev var. Bekleyebilir."

Herkesle vedalaştık ve ardından Kirby ile Gunnar, bi-
zim peşimizden üst kata geldiler.

"İnsanın içmeyen bir kız arkadaşının olması nasıl bir
şey mi diye sordunuz?" Taylor mutfakta eğilmiş buz-
dolabımı karıştırıyordu. Elinde bir bira şişesiyle döndü.
Gülümseyerek şişeyi açtı ve kapağını çöp kutusuna attı.
"Ben yokken zulamı içip bitirmeyeceğinden emin olabi-
liyorum." Kanepeye yürüyüp kendini yanımdaki yastığa
bırakarak beni yerimden zıplattı.

Yanına yaslandım ve Taylor dairemde olduğunda his-
settiğim, o beni gevşeten harika duygunun beni bir batta-
niye gibi ısıtmasına izin verdim.

Kollarını kanepenin arkasına uzattı ve parmaklarıyla
bana dokunduktan sonra şişesini Gunnar'a uzattı. "Buz-
dolabında birkaç tane daha var."

Gunnar bir yudum içmesini izleyip başını iki yana sal-
ladı. "Bu ödevi bitirmek için bütün duyularıma ihtiyacım
olacak."

Kirby dizini sıvazladı.

"Üniversiteyi özlemiyorum," dedi Taylor. "Hem de
hiç."

Gunnar, "Ben okulu seviyorum," deyip Kirby'yi işaret
etti. "Ondan uzakta olmayı sevmiyorum."

Kirby koluna sarıldı. "Sen sadece böyle süper olmaya devam et yeter, bak göreceksin, göz açıp kapayıncaya kadar Denver'da olacağız."

Taylor'ın kaşları yukarıya fırladı. "Aynı eve mi taşınıyorsunuz?"

Gunnar hem gururlu hem de heyecanlı görünüyordu. "Sadece biraz para biriktirmem ve transfer olunca kalacak bir yer bulmam lazım."

"Gunnar doktor asistanlığı programına başvuruyor," dedim.

"Öyle mi? Bu acayip iyi olmuş ya. Tebrik ederim."

Taylor birasını bir kez daha, bu kez Gunnar'ın şerefine havaya kaldırdı. Bana baktı. "İkinizi de kaybedince Phaedra'yla Chuck ne yapacaklar?"

Kirby'yle baktık.

"Ne?" diye sordu Taylor.

Kirby, "Buraya yaptığın başvurularda şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

"Yok," dedi Taylor. "Ama Estes Park'ta yerim kaya gibi sağlam."

"Ama kardeşinle oturmuyor musun?" diye sordu.

Sehpa çizik çizik ve su lekeleriyle kaplı olsa da Taylor birasını bir altlığın üstüne koydu. "Tamam. Siz ikiniz aranızda bir şeyler konuşmuşsunuz. Hadi söyleyin de biz de duyalım."

Kıvrandım. "Durum şu ki... Benim için yaptığı onca şeyin ardından Phaedra'yı öyle tek başına bırakmak doğru gelmiyor. Ve kardeşinin oda arkadaşımız olmasından hoşlanacağımdan emin değilim. Ondan kendine ev bulmasını da isteyemem ve burada da mükemmel bir yerimiz var zaten. Burada kalırsam daha çok para biriktirebilirim."

"Bu doğru değil. Sana kirayı hallededeceğimi söylemiş-tim."

"Ve ben de sana ya yarı yarıya paylaşırsın ya da hiç ol-maz demiştim."

"Ben yılın sadece beş ayı buradayım," dedi.

"Burada bir iş bulana dek."

"Kimseyi almıyorlar bebeğim. Soruşturdum, hem de her yerde."

"Şimdilik almıyorlar," deyip işaret parmağını ona doğrulttum.

Önce Kirby'ye sonra da bana baktı. "Peki, ne öneri-yorsun? Burada iş bulana kadar her gün arabayla gidip gelmemi mi? Yoksa işim olmadan buraya taşınmamı mı?"

İrkildim. Her ikisini önermemin de bir hakaret olaca-ğını biliyordum. "Eğer Estes Park'a taşınırsam yılın nere-deyse yarısı boyunca burada, Springs'te ya da başka bir yerde olacaksın."

"Sana söyledim. Eğer istersem oradaki yerel istasyon-da tam zamanlı işim hazır."

"Phaedra'yla Chuck'ı bırakamam, şimdi olmaz. Kirby yakında gidiyor..."

Taylor soluk verip benden uzağa baktı. "Bunu yapma-ya devam etmek istemiyorum. Seni sadece hafta sonları görmekten nefret ediyorum."

Gunnar, "Biz gidelim mi?" diye sordu.

İkimiz de onu duymazdan geldik.

"Demek bir çıkmazdayız," dedim.

Taylor "Bu da ne demek oluyor?" diye sorarken kızgın olmaktan çok bunalmış hissediyor gibiydi.

Noel'den beri beraber eve çıkalım diyordu ve ben de, aşırı erken olmasından taşınma masraflarına kadar her şeyi bahane edip duruyordum.

"Arabam yok. Senin dairene taşınırsam işe nasıl gidip geleceğim?"

Omzunu silkti. "Bir yolunu buluruz. Seni işe bırakabilirim. Her hafta sonu buraya gelmekten daha kısa sürer."

"Şu anda karar vermemize gerek yok."

Taylor büyük bir yudumla bira şişesini boşalttı ve sonra da yanında mutfaka götürdü. Çöp kutusuna atıp buzdolabını açarak bir tane daha aldı. Kapağını açıp onu da çöp kutusuna attı ve oflayarak bana döndü.

"Taylor..." diye başladım.

"O yolu gidip gelen sen değilsin Falyn," dedi.

"Haklısın," dedim. "Bu doğru bir nokta."

Gunnar, "Kesinlikle gitmemiz lazım," dedi.

Kirby, "Acelen ne ya?" diye sordu.

Gunnar'ın kaşları çatıldı. "Sen benimle, Falyn'in az önce yaptığı gibi hemfikir olduğunda yıldırım hızıyla bir olay çıkıyor."

Kirby gülüp onu dürttü ve Taylor'la elimizde olmadan gülümsedik.

Taylor beni kendisine çekip saçlarımı öptü. "Gerektiği sürece o yolu gidip geleceğim. Benim sevmediğim şey aradaki süre," dedi Taylor.

"Biliyorum. Benim de hoşuma gitmiyor. Ama işin güzel yanı şu ki Saint Thomas'tan dönmemizin üstünden beş hafta geçtikten sonra burada çalışıyor olacaksın."

"Belki. O hiçbir zaman garanti değil. Nerede olacağımı bilmenin imkânı yok."

Başımı yana eğdim, negatifliğinden sabırsızlanmaya başlamıştım. "Ekibinin son üç yazdır burada olduğunu söylemiştin."

"Tamam, o doğru da ya bu sene burada olmazsam? Bu altı ay boyunca senden daha da uzakta olacağım demektir."

“Eğer ben Estes’te olsaydım ve seni başka bir yere gönderselerdi, zaten benden uzakta olacaktın.”

“Estes’te olduğumuzda öyle bir sorun yok! Gelirsen yerel itfaiyede işe gireceğim!”

Gunnar ayağa kalktı.

Kirby, “Tatlım,” derken sesi sızlanıyor gibiydi.

“Şu anda gitmezsek o biralardan birini içeceğim,” derken Kirby’nin başına heyula gibi dikilmişti.

Uzandı ve Kirby de elini tuttu.

“Hadi gidip bir şeyler yapalım,” dedi.

Kirby erkek arkadaşının yanında durup, “Nargile bara gidebiliriz,” dedi.

Taylor ile ben öfkeyle birbirimize baktık.

“Birbirimizi gördüğümüzde, birbirimizi görmek üstüne kavga ediyor olmamız o kadar inanılmaz derecede aptalca ki,” dedim.

“Gördün mü işte? Bu noktada farklıyız. Ben bunun için kavga etmenin hiç de aptalca olmadığını düşünüyorum.”

İçimi çektim. O bunu, kimin nereye ve hangi koşullarda taşınacağı üstüne bir kavga olarak görmüyordu. O beraber olmamız için kavga ettiğini düşünüyordu. Buna nasıl karşı gelebilirdim ki?

Kirby beni çekip kaldırarak, “Hadi gidelim,” dedi. “Hepimizin bir süreliğine dışarıda olmaya ihtiyacı var diye düşünüyorum.”

Alt kata indik ve kısa süre içinde Taylor’ın kamyonetinin yanında durmuş kalın taneler halinde yağın karı izliyorduk.

“Kar, Illinois’da böyle görünmüyor.” Taylor elini uzatıp avucuna düşen beyaz parçaların erimesini izledi. Ellerini birbirine sürtüp ceketinin fermuarını çekti ve ağzına bir sigara koydu.

Kirby, "Keşke Cowboys'a gidebilseydik," dedi ve Taylor'ın kamyonetinin bagajının girişinde oturan Gunnar'ın yanına geçip ısınmak için ayaklarını salladı.

"Daha yirmi bir yaşına basmadın, değil mi?" Taylor sigarasından derin bir nefes alıp kalın beyaz bir duman üfledi. "Büyük ihtimalle seni içeri sokabilirim."

Gunnar başını iki yana salladı. "Ben giremem."

Kirby, Gunnar'ın karnını sıvazladı. "Yakalanma riskini almıyoruz, ha?"

Gunnar onu yanına çekerek, "Almıyoruz," dedi.

Taylor omzunu silkip sigara içmeye devam etti. Sigarasını bitirince közü silkti, ucunu kamyonetinin basamağında ezip izmariti cebine attı. Kulaklarını korumak için örgü şapkasını biraz daha aşağıya çekti ve kollarını kavuşturup ellerini kollarının altına koydu.

"Burnun kızarmış," deyip onu şakayla karışık dürttü.

Sadece zoraki bir gülümsemeyle karşılık verip Tejon Caddesi'ne baktı.

Kirby ile Gunnar arkada kendi muhabbetlerini yapıyorlardı ve Taylor da düşüncelere dalıp gitmişti. Yanında dururken, kendi partimde yalnız bırakılmış gibi hissediyordum.

"Bu durum sende anksiyeteye sebep olmuş gibi görünüyor," dedim.

Taylor gülerek ofladı. "Büyük kelimelerden nefret ettiğimi biliyorsun Ivy League."

"Bir süredir bana öyle dememiştin," dedim.

Dudaklarını birbirlerine bastırıp sert bir çizgi haline getirdi. "Seni özlemekten nefret ediyorum. Her geçen gün daha da fazla özlüyorum."

"Benim de hoşuma gitmiyor."

Bana döndü. "O zaman bunun için bir şey yapalım. Hadi gel, buna bir çözüm bulalım."

"Benim, senin dairene taşınmamı içeren bir çözüm bulalım demek istiyorsun."

İçini çekti. "Tamam. Hafta içinde bunu konuşuruz. Kavga etmek istemiyorum."

Gunnar ile Kirby'nin konuşmaları zoraki gibi duruyordu ve sanki bize bakmamak için özel bir çaba sarf ediyorlardı, büyük ihtimalle konuşmalarımıza kulak misafiri olmamak için.

"Kim kavga ediyor ki?" diye sordum. "Sırf istediğini kabul etmiyorum diye..."

Boynunu bana doğru eğdi. "Olay öyle değil ve sen de bunun farkındasın."

"Bu büyük bir şey Taylor. Üstüne düşünmemiz lazım."

"Ha. Aynı evde yaşama kısmı da öyle. Paniğe kapılmama neden oluyor."

"Hayır, paniğe filan kapılmıyorum. Ama kapılıyor olsaydım da öyle hissetmem mantıksız olmazdı."

"Yok, haklısın. Sadece, Eakins'teyken kader bizi bir araya getirdi ve böyle olması gerekiyordu derken, burada fazla hızlı ilerliyormuşuz gibi konuşmana epey gıcık oluyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Az önce onu yüzüme mi vurdun sen?" Onu tek başına ayakta bırakıp Kirby'nin yanına oturdum.

Taylor konuşmaya başladığı sırada duyulan kar üstündeki ayak sesleri dikkatini çekti.

Genç çocuklardan oluşan bir grup bize doğru yürürken birbirlerine ya da binalara çarpıp kaldırımdan yola düşüp geri çıkıyorlardı.

Çocuklardan biri gülümseyerek, "Selam," dedi, "hiç otunuz var mı?"

Gunnar, "Yok," deyip Kirby'yle sohbetine devam etti.

Taylor soruma yanıt vermeye başladı ama eleman kamyonetine vurunca sustu.

Adam, "Hey, seninle konuşuyorum!" dedi Gunnar'a.

Gunnar ile Taylor bakiştılar.

Sonra da Taylor bütün gruba öfkeyle baktı. "Siktiğimin elini kamyonetimden çek çocuk."

Çocuk göğsünü şişirerek tehditkâr görünmeye çalıştı ama o kadar kendinden geçmişti ki doğruca Taylor'a bakmayı bile başaramadı. Görünüşü tamamen umutsuz sayılmazdı. Dikkate değer miktarda yüz kılı vardı ve kolları pazen gömleğinin yenlerini dolduracak kadar gelişmişti.

Kirby, "Kafası mı iyi?" diye sordu.

Gunnar başını iki yana salladı. "Kafan iyi olduğunda kalkıp kavga aranmazsın. Bu sadece sarhoş."

Kirby elemanın sallanmasını izlerken rahatsız olmamıştı, ağzından çıkacak olan bir sonraki kelimenin ne olacağını merak ediyordu.

Taylor, "Yürüyün," dedi.

Çocuk, Taylor'dan beş on santim daha kısa duruyordu ama bunun farkında değilmiş gibiydi. Kirby'yle bana baktı. "Partinize davetsiz misafir olmayı düşünüyorum."

Arkasındakiler gülüp birbirlerinin sırtlarına şaplak atırlar ve sakallı arkadaşları kadar dik durmaya çalıştılar.

Gunnar bagajın kenarından inip hepsine tepeden baktı. Üç çocuk da geri adım attılar.

İlk çocuk, "Bir deviniz var," dedi başını olabildiğince dik tutmaya çalışırken.

Taylor anında gevşedi ve güldü. "Evet. Evet, var. Şimdi bizimle uğraşmayı bırakın ve nereden geldiyseniz oraya dönün."

Kendi aralarında gülüştüler ve yeniden yürümeye başladılar ama sakallı olan durakladı.

“Sen Bucksaw’da çalışmıyor musun?”

Hangimizle konuştuğundan emin değildim. Hiçbiri-miz yanıt vermedik.

“Gelip seni göreceğim,” dedi ve dengesini kaybetme-mekle uğraşırken flört etmeye çalıştı.

Taylor dişlerini sıkıp, “Hayır, gelmeyeceksin,” dedi.

Sarhoş çocuk güldü ve öne doğru eğilip dizlerini tut-tuktan sonra doğrulup beni işaret etti. “Senin kız arkada-şın mı? Özür dilerim adamım. Onu çalmayacağım.”

Taylor, “O konuda bir endişem yok,” dedi.

“Kulağa endişeliymişsin gibi geliyor,” deyip kamyo-netin basamağının arka köşesine tutunarak ayakta durdu. Sonra da avucunu açıp elini bagajın girişinde oturduğum yerin yanına koydu.

Taylor öfkeyle onun eline baktı. “Kamyonetime do-kunmandan hoşlanmadım. Düşün bakalım kız arkadaşı-ma dokunursan sana neler yaparım.”

Eleman doğrulup gerilemeye çalışırken, “Beni öldürür müsün?” diye sordu.

Taylor gülümsedi. “Hayır. Seni, kendini öldürmek is-teyecek hale gelene dek pataklarım.”

Çocuğun benzi attı ama izleyicileri olduğunu hatırla-yıp çabucak kendisini toparladı.

Konuşmaya başladı ama sözünü kestim, “Hey Jack Daniel’s, yüzünün bu halinden memnunsun, değil mi?”

Suratını asıp bana baktı, hakarete uğramış gibi değil de kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Yürümeye devam et,” dedim. “Bu adamlar senin saç-malıklarını daha fazla çekecek değiller.”

Bakışlarıyla çocuğun alnında bir delik açmaya çalışan Taylor'a baktım.

Çalı sakallı yabancı irkildi, devimizin hâlâ orada olduğunu yeni fark etmiş gibiydi ve tek bir kelime daha etmeden sarsak adımlarla uzaklaştı.

Gunnar gevşedi. "Eve dönsek iyi olur Kirby, hiçbir yere gidemeyecek kadar yorgun olduğuma karar verdim."

Kirby ona bakıp kıkırdadı. "Daha şimdiden yaşlı, evli bir çiftiz." Bana sarılıp veda etti. "Pazartesi görüşürüz."

Taylor, aksak adımlarla caddenin ilerisine devam eden sarhoş gençleri izlerken, ben de ikisinin kamyonetlerine ilerlemelerini izledim. Taylor, kamyonetinin bagaj kapısını itip kapattıktan sonra peşimden Bucksaw'a geldi.

İçeri girdikten sonra merdiveni çıkarken saçlarımı sallayıp açtım ve ellerimi ovuşturdum. Taylor sessizdi ama keyfini yerine getirmek için büyük bir çaba harcıyordu. Estes Park'a, yanına taşınmam dışında bir konu açmak için elimden geleni yaptım. Taylor uygun zamanlarda gülüp söylediklerimi başıyla onaylıyordu. Ben konuştukça gülümsemeleri daha da zoraki oldu ve bu da beni daha da kızdırdı.

Yüzümdeki rahatsız olmuş ifadeyi görünce sırtması kayboldu. "Hadi ama Falyn. Sana hafta sonunu tartışarak geçirmek istemediğimi söylemiştim."

"Sırf öfkeli olmadığın numarası yapman, canının sıkılmadığı anlamına gelmez."

İleriye bakarken öfkesini kontrol altına almaya çalıştığı belliydi. "Dün kargodan bir paket geldi."

Sessizce bekledim, henüz pes etmek için fazla gücümüş hissediyordum.

"Babama kaset oynatıcın olduğunu söyledim. O da bana bir kaset yolladı." Taylor ayağa kalktı ve sırt çantasını

üstünde bıraktığı tezgâha gitti. Çantasını açıp içinden bir VHS kaset çıkarıp kaldırdı. “*Spaceballs*. Büyürken neredeyse her hafta sonu kardeşlerimle bunu izlerdim. Tommy’nin en sevdiği film.”

“Tamam,” dedim. “Hadi izleyelim.”

Taylor’ın gözleri parlayınca öfkem biraz yatıştı. Televizyonun önünde eğilip kaseti kılıfından çıkardı ve oynatıcının içine itti. Sonra da kanepeye dönüp elini dizime koydu ve jenerik başladığı anda gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, artık benimleyken yapmakta zorlandığı bir şey.

Film mükemmel bir şekilde dikkatimizi dağıttı ve konuşmadan zaman geçirmemizi, sorunlardan bahsetmeden yan yana oturmamızı sağladı.

Film bitip jenerikler başlayınca duş almak için Taylor’ın yanından kalktım. Perdeyi çekip bir süreliğine onunla aynı odada olmayacağım için rahatlardım.

Bu, onunla aynı evde yaşamaya hazır olmadığımı anlamı mı geliyor?

Saçımdaki kremi yıkarken, Taylor’dan artık bir gün daha ayrı kalamayacağımı kaç defa düşündüğümü ve yatakta kendi başıma yatarken kaç defa Tanrı’dan Taylor’ın yanımda olmasını dilediğimi tam olarak hatırlayamadığım için kendime küfrettim.

İnanılmaz. Kendimi gıcık ediyordum.

Durulanıp banyo paspasının üstüne çıktım ve havluma sarındım. Ayna buğulanmıştı, dolayısıyla tek görebildiğim ben olması gereken belli belirsiz bir şekildi. Tam olarak da böyle hissediyordum. Her şey belli belirsizdi.

Bana büyük gelen bir tişörtü üstüme geçirip yatağa girdim ve Taylor’ın yanına yattım ama genelde olduğunun aksine, geceliğimi üstümden çıkarmaya istekli değildi.

Bunun yerine beni çıplak göğsüne bastırdı ve ikimiz de konu hakkında bir şeyler daha söyleme dürtüsüyle mücadele ederken beni orada tuttu.

Vücut ısısı geceliğimin ardından beni kavurdu ve ben de ona yaslanıp eridim. Döşekle yatak örtüsünü çoktan ısıtmıştı bile. Onun burada olmasını istiyordum. Bazen buna ihtiyacım oluyordu. Onunla tek bir gece bile geçirdikten sonra yatağa yalnız girmek berbat bir şeydi.

Taylor arkadan, "Falyn," dedi, sanki sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Efendim?"

"Ben sadece..." İçini çekti. "Ben sadece seninle olmak istiyorum."

"Biliyorum. Ben de bunu istiyorum."

"Sadece benim istediğim kadar istemiyorsun. Belki de hiç istemiyorsun."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım. "Sadece bir plana ihtiyacımız var ve bir plan yapacağız. Ama bu gece olmak zorunda değil."

Alnıyla sırtımın arkasına dokundu. "Daha ne kadar beklemek istiyorsun? Sadece bir fikrim olsun diye soruyorum."

Sorusunu aklımda tarttım. Taylor'a istediğini vermemi engelleyenin tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama bulmak için zamana ihtiyacım vardı. "Bu yaz. Bana bu yaza kadar zaman verebilir misin?"

"Plan yapmak için mi?"

"Taşınmak için."

Başını avucuna yaslayıp üstümden bana baktı. "Estes Park'a mı?"

Başımınla onayladım.

Beni bir an için süzdü. "Emin misin?"

"Bu konuda endişeliyim."

"Tamam, konuşalım o zaman. Seni endişelendiren şey ne?"

"Değişim ve... bilmiyorum Taylor. Bir şeyler yerine oturmuyor. Ne olduğunu tam bilemiyorum."

Taylor incinmiş gibi görünüyordu.

"Sorun sen değilsin. Ya da biz değiliz. Bu konuda beni rahatsız eden bir şeyler var, sanki doğru değilmiş gibi geliyor."

"Ben doğru yaparım," dedi tereddüt etmeden. "Sadece inanıp bir sıçrama yapmanı istiyorum. Hatta sıçramanı bile değil, daha çok hoplamanı."

Elimi yüzünde gezdirdim. Gözlerinde o kadar büyük bir umut vardı ki.

"Neden yanına taşınmamı istiyorsun? Bir yıldan az bir zamandır beraberiz ve daha önce hiç ciddi bir ilişkin olmadı. Öylece biliyor musun?"

"Seni sevdiğimden eminim. Senden uzak olmanın beni deli ettiğini biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu."

"Birbirimizden uzak olmanın berbat bir şey olduğuna karşı gelemem. Eğer sen üç ay boyunca arabanla gelip gidersen ben de hoplarım. Bu da, Phaedra'ya yeni birini bulup eğitmek için gereken zamanı sağlar."

Taylor sanki karnına yumruk yemiş gibi nefes verdi ve ardından dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bu hafta istasyondaki işe başvuracağım."

Başını, yaptığım devasa jestin karşısında duyduğu huşuyla salladı. Söyleyecek tek bir kelimesi yoktu, dolayısıyla eğilip dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Önce yavaş yavaş öptü beni, sonra da elleriyle yanaklarıma dokundu ve dudaklarım ayrıldı.

Saatlerce yatakta kutlama yaptık ve gecenin ortasında yanına yığıldım. Dakikalar içinde uykuya dalmıştı.

Solukları yavaşlarken uyumadan tavana bakmaya devam ettim. Belirsizlik ve suçluluk karnımda dönüp duruyor kendimi hasta hissetmeme neden oluyordu. Daha önce bir defa hayatımı alt üst etmiş ve hayatta kalmıştım.

En iyi arkadaşımın, sevdiğim adamın yanına taşınmak, neden cebimde beş kuruş olmadan annemle babamı terk etmekten daha korkutucu?

Şakağımı ovalarken kendimi banyonun aynasında ki yansımam kadar belirsiz hissediyordum. Belki de bir karar verirsem o his kaybolur diye düşünmüştüm, ama deneyim tam bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. O huzursuzluk hissi daha da kötü olmuştu. Konuşmamız gereken bir şey vardı, hâlâ aramızda olan bir şey.

Taylor kıpırdanıp elini karnımın üstüne koyduktan sonra cevabı buldum. Eğer yanımda kalacak olursa, Taylor'ın bir fedakârlıkta bulunması gerekecekti, benim gereğinden fazla tanıdık olduğum bir fedakârlık. Ailesi onun için önemliydi. Bunu daha önce söylemişti. Benim yaptığımı yapamazdı.

Neden kendi çocuğu olması ihtimalinden vazgeçeceğini düşünmüştüm ki?

Kendimi düşünyormuş gibi hissettim. Benim için o kadar çok şey yapmıştı ve ben de onun elinden bu ihtimali almak üzereydim.

Nasıl olur da onu gerçekten sevip böyle bir seçim yapmasına izin verebilirim?

On Sekizinci Bölüm

Pete, ben konuşurken yeşilbiberleri doğradı ve arada bir başını sallayarak dinlediğini belli etti. Güneş daha doğmamıştı ve beyaz önlüğü daha şimdiden kahverengi ve yeşil lekelerle kaplanmıştı.

Mutfak, Pete'in bıçağının doğrama tahtasına çarparken çıkardığı sesler dışında sessizdi. Tıpkı bir daktilo gibi bıçağını tekrar tekrar indirip biberi doğruyor ve parçaları kenara alıp en baştan başlıyordu.

Merdivenden inen birinin ağır ayak seslerini duyunca irkildim. Taylor çift kanatlı kapıyı itip içeri girdiğinde üstünde sadece gri keten bir şort ve bağcıkları açık botları vardı. Pete bıçağını ona doğrultunca donup kaldı.

Taylor bana baktı.

"Malzemelere yaklaşma," diye açıkladım.

Taylor yerinden kımıldamadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu soğuktan korunmak için kollarını kavuştururken.

Islak yanaklarımı sildim. "Pete'le konuşuyorum."

"Ama," Taylor elini kaldırdı, "yanlış anlama dostum," gözleri bana döndü, "Pete konuşmaz ki."

Omzumu silktim. "O sırlarımı kimseyle paylaşmıyor, ben de ona neden konuşmadığını sormuyorum."

Taylor'ın duruşu anında değişti. "Ben de sırlarını kimseyle paylaşmıyorum. Ama bu, sen bana her şeyi anlattığın eski zamanlardaydı."

Duvar boyunca uzanan paslanmaz çelik tezgâhlardan birinin üstünden aşağı hopladım ve Pete'e el sallayıp Taylor'ın elinden tuttum. "Hadi, üst kata dönelim," deyip Taylor'ı bileğinden tutup çektim.

"Ağlıyor muydun?" diye sordu. Kısa bir tereddüitten sonra beni kapıdan çekip merdivenden yukarı çıkardı.

Tavırlarından bir şey olduğunu anladığı belli oluyordu. Arkamızdan kapattığı kapıya yaslandım.

"Falyn," dedi tedirginlikle kıpırdanarak, "bu düşündüğüm şey mi? Çünkü sadece sikik bir anlaşmazlığımız oldu. Tek bir konuda anlaşmazlık yaşadıktan sonra beni dımdızlak bırakıp gidemezsin. O... tutkulu bir tartışmaydı. Ve dün gece bana son söylediğin şey Estes'e taşınacağındı. Eğer bu senin, beni terk edecek kadar paniğe kapılmana neden oluyorsa en azından seçenekler üstüne konuşalım."

"Seni bırakıp gitmiyorum," dedim.

Paniği kalbimi paramparça ediyordu.

"O zaman ne halt oluyor? Neden sabahın dört buçukunda Pete'le konuşmak için alt kata sıvıştın?"

Kanepede oturmak için yanından geçtim ve bileğimdeki saç lastiğiyle saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. "Bir yere sıvıştığım filan yoktu. Etrafta kimse yokken sabahları hep Pete'le konuşurum."

Taylor, "Ben buradayken konuşmazsın," deyip yanına oturdu. "Neler oluyor Falyn? Konuş benimle."

"Sana bir şey söylemem lazım."

Kendini söylemek üzere olduğum şeye gözle görülür şekilde hazırladı.

"Benim çocuğum olmuyor."

Bir an bekledi ve sonra gözleri odanın her yerinde dolaştı. "Ee... bunu biliyordum."

"Eğer bunu ilerletirsek, eğer aynı evde yaşamaya başlarsak ve sonrasında gelecek adımları da atarsak... hep sadece biz olacağız. Bunun gerçekte ne demek olduğunu anladığını sanmıyorum."

Bütün kasları gevşedi. "Tanrı aşkına kadın, beni korkuttun."

"Ha?"

"Benim sabırsız kıcımlı sokağa atacağını sanmıştım. Sadece ileride hamile kalamayacağını düşünmüyorum diye endişe yaptın, öyle mi?"

"Evet," dedim, bu kadar hafife alması biraz canımı sıkmıştı.

Başını arkaya attı. "Çoktan düşündüm bile, bebeğim. Endişeye lüzum yok."

"İşte bu, tam da enine boyuna düşünmediğinin ispatı."

"Hamile kalmayı denememiz için milyonlarca yol var. Eğer hiçbirisi işe yaramazsa evlat edinmek de mümkün."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Anlamıyorsun. Sana söyledim. Bu yaşanmamalıydı. Evrenin düzeninin içine edemezsin."

"Bu boka gerçekten inanmıyorsun... bunun senin cezan olduğuna."

Başımı azıcık salladım. Yüksek sesle söyleyince kulağa delice geliyordu.

"Bebeğim, yeterince ceza çektiğini düşünmüyor musun?"

Gözlerim yaşlardan yanıyordu. Ne bekleyeceğim ya da nasıl hazırlanacağım hakkında hiçbir fikrim olmadan, bunun bir şekilde duygusal bir konuşma olacağını varsaymıştım.

"Sen zaten başıma gelen en iyi şeysin. Hava atmayı bırak."

Taylor beni kendisine çekip sımsıkı tuttu. Saçlarımı öptü.

"Ya sana evlat edinmek istemediğimi söylersem?" diye sordum, yüzüne bakmak zorunda olmadığım için mut-luydum.

Tereddüt etti. "Ben... şaşırdım."

"Çocuk istediğini biliyorum. Bunu senden almak iste-miyorum. Bunun üstüne düşünecek çok zamanım oldu ve yapamam işte. Öyle istesek bile, evlat edinmeyi dene-yemeyecek kadar korkardım. O kadar çok farklı şeyden endişe ederdim ki. Ya aile üyelerinden biri çocuğu geri al-mak istediğine karar verirse? İkinci defa çocuğumu kay-betmeyi göze alamam. Ben sadece... yapamam işte."

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Biliyorum."

"Anlıyorum. Demek istediğim... o köprüyü zamanı ge-lince geçeriz."

"Bu, şu anda konuşmamız gereken bir konu. Sen çocuk istiyorsun. Ben hamile kalamıyorum ve evlat edinmek de istemiyorum. Bu büyük bir olay. Bekleyip göremeyiz Tay-lor. O zaman çok geç kalmış oluruz."

"Ben seni istiyorum."

Gözlerim yaşardı. "Bunun üstüne bir süre düşünmeni istiyorum."

"Tanrım, Falyn. Gerçekten de bunu düşünmem gerek-tiğini mi düşünüyorsun? Hayır. Senden vazgeçmiyorum. Sen de benden vazgeçmiyorsun."

Yüzüm buruştu ve başımı iki yana salladım. "Bu söyle-diğin, konuyu ciddiye almadığını gösteriyor."

"Teklifini duydum. Cevabım hayır. Eğer sonunda yal-nız ama beraber olacaksak... çok daha kötü sonlar düşü-nebiliyorum."

Burnumu çektim. "Bu yüzden yanına taşınmak yanlış gelmişti. Bu konu üstüne düşünmeden karar vermene izin vermeyecek kadar aklım başımda."

"Ama kaçıp gitmek doğru mu geliyor? Sikerler," dedi ayağa kalkarak. Birkaç defa ileri geri adım attıktan sonra yanıma döndü.

Önümde diz çöküp ellerini sırtımın aşağısında birleştirdi ve dizlerim çıplak göğsüne değene kadar beni kendine çekti.

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden sana kızgınım ve bu yüzden seni seviyorum. Ama senden çok istediğim hiçbir şey olmadığını bilmelisin."

"Ya pişman olursan?"

Benzi attı ve yüzü düştü. "Beni bırakıp gitmediğini söyledin. Ama bildiğin beni bırakıp gidiyorsun. Sadece ilk adımı atanın ben olmamı istiyorsun."

"Bunu düşünmen lazım... demek istediğim gerçekten düşünmen lazım."

"Bunu yapmanın gerçek nedeni nedir Falyn? Sen bunu gerçekten düşünsen nasıl olur? Bu iş ciddiye biniyor ve alarm zilleri çalmaya başladı. Dur ve bari iki saniye bunu düşün."

"Sadece bir ara vermemiz lazım. Eğer ondan sonra da hislerin aynı olursa..."

"Ondan sonra mı? Ondan sonra ne zaman?"

"Taylor," dedim, her saniye daha da öfkeli olduğunu görabiliyordum.

"Bir ara. Ben yetişkin bir erkeğim Falyn. Bu nedir? Düşünmemi istediğin şeyi, düşünmemi istediğin şekilde düşünmeyim diye beni yedek kulübesine alıyorsun, öyle mi?"

"Nasıl görüldüğünü biliyorum ama ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Aramızı bozmaya çalışmıyorum. Ben..."

“Sakın söyleme. Sakın beni sevdiğin için olduğunu söyleme yoksa kendimi kaybedeceğim.”

Ayağa kalkıp banyoma girerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra döndüğünde pantolonunu, çoraplarını ve siyah yün kazağını giymiş, başına da öne eğdiği siyah gri şapkasını geçirmişti ve botlarını almak için yere eğildi.

“Şimdi mi gidiyorsun?” Biraz şaşırmıştım ve suçlu hissediyordum.

Tabii ki gidecekti. Başka ne yapmasını bekliyordum ki? Bu iş iyi niyetlerle başlamış olsa da hızla tepetaklak olmuştu ve daha birkaç saniye önce bunu enine boyuna düşündüğümü sanırken şimdi pişman olmuştum.

Botlarını giydi, kirli elbiselerini sırt çantasına tıktı ve çantasını omzuna geçirdikten sonra tezgâhın üstündeki anahtarlarını aldı. Ellerini açıp, “İstedığın bu, değil mi?” dedi. Kapının kolunu tutup beni işaret etti. “Eve gidiyorum ve o işe başvurmak yerine bunun üstüne bir hafta düşüneceğim. Sonra da geri döneceğim ve sen de bir aydır beklediğim hafta sonunun içine ettiğin için benden özür dileyeceksin.” Kapıyı hınçla çekip açtı ve arkasına bakmadan, “Seni seviyorum,” dedi.

Kapı çarparak kapandı ve ben de gözlerimi kapattım, sestem irkilmişim. Kendimi kanepenin yastığına bırakarak ellerimle gözlerimi kapadım. Artık gitmişti ve kendimi Eakins’e ilk geldiğimde Travis’in tarif ettiği gibi hissediyordum. Ağır ağır ölmeye benziyordu. Üstüne üstlük bir de hafif delilik vardı.

“Senden nefret ediyorum,” dedim kendime.

Pazartesi sabahı ağır aksak merdivenden indim ve pankekleri es geçip bir fincan kahve içtim. Taylor’ı görmemin üstünden yirmi dört saatten biraz fazla bir zaman geçmiş-

ti ama ne kadar zaman geçerse geçsin, o gittiği anda üstüne sinen o çirkin hissin gitmeyeceğini biliyordum.

Yemek alanında Chuck, Phaedra ve benden başka kimse yoktu. Pete ile Hector yemek penceresinden bakıyorlardı.

Pahedra'yla Chuck'ın yüzünde aynı endişeli ifade vardı.

Chuck omzumu sıvazlayarak, "Hâlâ aramadı, ha?" diye sordu.

"Geçen gece mesaj attı," dedim.

"Ee?" diye sordu Phaedra "İyi mi, kötü mü?"

"Hâlâ düşünüyormuş."

Phaedra, "Bu tamamen senin hatan," dedi. "Kaçmak için bir yol aramıyordu. Bana sorarsan böyle bir şeyi istemiyordu bile."

Chuck sesinde bir uyarı tınısıyla, "Tatlım," dedi.

"Phaedra haklı," dedim. "Buna ihtiyaç duymamış olabilir ama bunu hak ediyor."

Phaedra bir deste menüyü eline aldı. "Off, canım benim, o çocuk sana iyi davranıyordu. Bunu hak etmedi." Yürüyüp giderken bana kızdığı her halinden belliydi.

Chuck'a süt dökmüş kedi gibi baktım.

"Sadece senin için en iyisini istiyor. Senin kendine zorluk çıkardığını görmekten hiç hoşlanmıyor. Şimdi... şu mesajda ne yazıyor bakalım?"

Telefonumu çıkarıp mesajı yüksek sesle okudum. "Üstünde kontrolün olmayan bir şey yüzünden seni terk etmem gibi bir ihtimal yüzünden beni terk ettiğine ve koca bir hafta sonumuza berbat ettiğine inanamıyorum." Bir sonraki mesajı okudum, "Dürüst olmak gerekirse bunu daha önce düşünmemiştim ama madem ısrar ettin, evet, haklısın. Bizim asla çocuğumuzun olmaması gerçekten de mümkün. Bu, üstüne düşünmem gereken önemli bir karar ama bunun ciddiyetini vurgulamak için lanet olası kızıma tekmeysi basmana gerek yoktu."

Phaedra döndü, duyduklarından etkilenmişti. "Çocuk akıllı bir hergele, hakkını teslim etmek lazım."

"Bu da ne demek?" diye sordum, tükenmiştim. Aklımda birbiriyle savaşılan onca düşünce doğru dürüst uyuma izin vermemişti.

"En azından objektif olmaya çalışıyormuş numarası yapıyor."

Yüzüm o kadar asıldı ki akordeon gibi büzüldü.

Kirby hızla içeri dalınca, hepimiz anında her şey yolundaymış gibi davranmaya başladık. Zavallı rol yapma çabamızı anında fark edip bulduğu her fırsatta beni hafta sonuyla ilgili sorguya çekti.

Neyse ki Bucksaw gün boyunca tıklım tıklımdı ve dikkatimi Kirby'nin sonu gelmeyen sorularından ve Phaedra'nın hayal kırıklığı dolu tavırlarından çekecek bir sürü işim oldu. Günün son masasını silip bahşişlerimi saymak için tabureye oturduğumda Kirby sabır taşımı çatlattı.

"En azından kimin kime kızdığını söyle!" diye yalvardı.

"Yeter! Sormayı kes!" diye patladım.

Phaedra kollarını kavuşturdu. "Faly'n, bana kulak vermeni istiyorum. Binlerce çift kendi istekleriyle çocuk sahibi olmuyor. Chuck ile bana bak. Evet, sizi öz evlatlarımız gibi seviyoruz ama biz hep mutluyduk. Taylor'a karşı dürüst oldun. O neyle karşı karşıya olduğunu biliyor. Onu doğru olduğunu düşündüğün şekilde düşünmeye zorlayamazsın."

Kirby bana aniden alev almışım gibi baktı. "Aman Tanrım Faly'n, hamile misin yoksa?"

"Çıkıyorum." Eşyalarımı toplayıp merdivene yöneldim.

Duştan çıkıp yatağa girdiğimde Taylor'ın mesaj attığını gördüm. Ne söylemiş olabileceğini düşünüp endişe-

lenmekten anında kendimi hasta gibi hissettim ama yine de mesajı hemen okudum.

İkinci gün. Karşılık vermek zorunda değilsin. Bu zamanı objektif olarak geçirmemi istediğini biliyorum ve ben de bu işin bitmesini istiyorum, dolayısıyla yanlış yaparsam canıma oku ve baştan başlat. Bütün hafta sonu seni düşündüm. Dün üç haftadır izin aldığım ilk pazar günüydü ve o günü burada, sensiz geçirmiş olmak bok gibi bir şey. Seni hem özlüyorum hem de sana kızgınım. Genel olarak nasıl olup da herhangi bir şeyin senden önemli olduğunu düşünebileceğini anlamaya çalışıyorum. Çocuklar önemli ve evet, ilişkimiz de daha çok yeni. Ama bir seçim yapmak gerekiyorsa ben seni seçiyorum.

Taylor sözünü tutup bütün hafta boyunca teklifimi düşünmüş ve her gece bana bir mesaj göndermişti.

Üçüncü gün. Daha ancak salı oldu. Siktiğim aklıma kaçıracaktım gibi hissediyorum. Karşılık vermek zorunda değilsin ama seni deli gibi özlüyorum. Başka bir şey düşünmek zor ama düşünüyorum ve hâlâ aynı şekilde hissediyorum. Bu gelmiş geçmiş en uzun hafta ve sonunda ne olursa olsun beni şutlayacağına korkuyorum. Öyle mi yapacaksın? Sakın cevap verme. Kafamı dağıtmak için birkaç günlüğüne Tommy'de kalacağım.

Dördüncü gün Taylor mesaj atmadı. Yatakta uzanıp kusacakmış gibi hissedene kadar endişe ettim. Göğsümde bir ağırlık hissediyordum ve duygularım darmadağınaktı. Onu kaybetmek istemiyordum ama daha fazlasını istiyorsa onu serbest bırakmalıydım, bunu ona borçluydum. Öyle bir bencillik ağır ağır da olsa her ilişkiyi zehirlerdi.

Saatime baktım, kırmızı rakamlar 04:15 diye parlıyorlardı. Tam telefonuma uzanırken art arda birkaç defa mesaj sesi geldi. Komodinin üstünden almak için ayağa fırladım.

Bu saçmalığım beşinci günü oldu, San Diego'dayım ve belki sen haklısın.

Belki bunun üstünden yüz sikik yıl geçince beni kazıklayıp bir aileden mahrum ettiğini düşüneceğim ve top oynayacak bir oğlum olaydı keşke diyeceğim ve belki torun isteyeceğim ve belki seni hak etmiyorum zaten.

Belki sadece sarhoşum.

Siktir et. Hepsini siktir et. Seni seviyorum ve şu âna kadar yapmam gereken her şeyi yaptım ve tanıştığımızdan beri senden hiç bu kadar uzak olmamıştım. Bu benim hatam değil.

Bir düzine farklı karşılık yazıp sildim çünkü içmiş olduğunu biliyordum ve üzgün olduğunu da. Ona laf anlatmaya çalışmak ya da özür dilemek pek bir yol kat etmemi sağlamazdı ve hatta işleri daha da kötüleştirebilirdi. Telefonu elimden bırakmak altı yıldır yaptığım en zor şeydi.

O hafta ikinci defa kendime küfrettim. "Senden ölesiye nefret ediyorum." Gözlerimi kapadım.

Sadece birkaç saat sonra yataktan çıktım, yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Sonra da giyinip on bir dakika sonra merdivenden indim. Saçımı dağınık bir topuz yaptım, sonra da unuttuğum önlüğümü almak için yukarıya döndüm.

Tahmin edilebileceği gibi bütün sabah süründüm. Temelde bitkindim ama aynı zamanda niyetimin ikimizin de içinde bulunduğu sefil durumun içinde kaybolup gitmiş olmasından dolayı yıkılmıştım. Yine de, bu rezaleti başlatan bendim ve Taylor kendi başına karar verene dek ağzımı açacak değildim.

Kahvaltı yoğunluğundan hemen sonra önlüğümün cebindeki telefon titreşti. Taylor'dan mesaj geldiğini bildiğimden ne olduğuna bakmak için tezgâha koştum.

Beşinci gün. Lütfen karşılık ver. Özür dilerim. Dün gece için çok, ölesiye üzgünüm. Galiba teknik olarak bu sabah sayılır. Burada hava alanında oturuyorum. Az önce telefonda babamla konuştum. Seninle konuşmam gereken birkaç önemli noktaya parmak bastı. Bu gece Eakins'te olacağım. Lütfen St. Thomas'a git. Eğer istersen yerde yatarım. Kafam zonkluyor ve kendimi bok gibi hissediyorum ama daha kötüsünün olamayacağını bilsem de keşke daha kötü hissetsem diyorum. Seni görüp kollarımda tutmayı o kadar çok istiyorum ki delirecek gibiyim. Tek düşünebildiğim seni görmek. Hayır, karşılık verme. Ne diyeceğinden korkuyorum. Lütfen sadece orada ol.

Parmağımı telefon kılıfının kenarı boyunca gezdirdim ve söylediklerinin hangisini yapmam gerektiğini düşündüm. Mesajdan akan suçluluk duygusu içimi eziyordu.

Doğru şeyi yapmaya çalışmak neden ikimiz için de bu kadar kötü sonuçlandı?

Sadece ara verecektik, sadece geleceğimiz üstüne düşünmek için bir hafta ara verecektik ve şimdi ikimiz de paramparça olmuştuk.

On Dokuzuncu Bölüm

Uçaktan indiğimde hava o kadar yoğundu ki sanki üstüme giydiğim, içinden yürüdüğüm ve beni boğan bir şey gibiydi. Üstümde şort ve hafif bir bluzdan başka bir şey olmamasına karşın tenimi anında bir ter tabakası kapladı.

Omzumdaki çantamı düzelttim, uçağın ön kapısına dayanmış olan merdivenden indim ve ayaklarım piste dokununca durakladım. St. Thomas, elle tutulacak yoğunluktaki havasından başka nedenlerle de nefes kesiciydi. Manzara yemyeşil ormanlarla doluydu, uzaklarda dağlar görünüyordu ve pistin hemen ötesinde palmiye ağaçları başlıyordu.

Telefonumu çıkarıp Taylor'a çabucak indiğimi bildiren bir mesaj attım.

O da karşılık olarak sadece ve sadece bir ♥ gönderdi.

Yolcular tek sıra halinde diğer yolcularla karıştığımız terminale geçtiler ve sonra bagaj alımında benim uçakla gelenler yeniden toplandı. Çıkışın orada duran bir adamın, elinde üstüne adımın yazıldığı bir levhayı tuttuğunu gördüm.

Annemlerle yaşadığım zamanlardan beri bu hiç olmamıştı.

"Selam," dedim kafam karışmış bir şekilde. "Ben Falyn Fairchild'im."

Adamın yüzünde abanoz teniyle kontrast oluşturan kocaman, bembeyaz bir gülümseme belirdi. Ağır bir aksanla, "Evet! Benimle gelin! Sadece bir çantanız mı var?" deyip elini çantamı almak için uzattı.

"Arabayı kim gönderdi?"

"Aa..." diğer elindeki kâğıda baktı, "Taylor Mad Dox."

"Taylor Maddox mu?" dedim, şaşkınlığım nedeniyle onu istemeden düzeltmiştim.

Şaşkınlığım hızla şüpheyeye dönüştü. Taylor ya beni geri almak için çok uğraşıyordu ya da bir nedenden ötürü, sürünürcesine yalvarma moduna geçmişti.

Adama çantamı verip içimden kendimi azarladım. Taylor otele gitmem için araç ayarlamıştı ve ben de kalkmış en kötü olasılığı düşünüyordum. Sadece kendisi havaalanına gelemediği için güvende olduğumdan emin olmak istemişti.

Direksiyon sol tarafta olsa da yolun solundan gittik. Ne zaman bize doğru gelen trafik olan bir yola girsek, şoförün yanlış şeritte olduğunu sanıp paniklememem biraz zaman aldı.

Tepeleri ve çok, hem de çok sayıda kıvrıla büküle devam eden yolu aştıktan sonra Ritz-Carlton Oteli'nin güvenlik kapısına geldik. Şoför üstü kapalı lobi girişine park etti ve çabucak dışarı zıplayıp kapımı açtı. Dışarı çıkıp sertçe yutkundum. Ritz gibi otellerde kaldığım günlerin üstünden bir ömür geçmiş gibiydi.

Açık renkli sıvayla kaplı duvarlara, oluklu kiremitle kaplı çatıya ve bahçedeki bitkilere kusursuz bir bakım yapıldığı belli oluyordu. Yüksek bir palmiye ağacına çıkıp Hindistan cevizlerini indiren bir adamın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

Şoför çantamı bana verdi ve ben de cüzdanımı açtım.
"Yok, hayır. O halledildi."

Ona on dolarlık bir banknot uzattım. "Peki ya bahşisin?"

Elini sallayarak gülümsedi. "O da halledildi hanımefendi. İyi tatiller."

Şoför arabaya binip gidince içeri girdim ve ihtişamlı lobiyi görünce gözlerim kamaştı. Taylor'ı anında gördüm. Bir sandalyede, dirseklerini bacaklarına dayamış ve ellerini kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu, dizini sinirli sinirli yukarı aşağı sallayıp duruyordu.

Ben bir adım daha atamadan başını kaldırıp bana baktı ve yüzünden bir düzine duygu geçti. Sandalyesinden fırlayıp yavaşça bana doğru koştu ve beni neredeyse devirdikten sonra beni kollarına alarak kucakladı. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve istendiğimi hissetmemiştim.

Başa çıkmakta zorlandığı müthiş bir rahatlamayla, "Buradasın. Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Beni kibarca ufak ufak sıktı ve başını saçlarıma gömdü.

Sonunda beni bıraktığında, önceki şüphelerimin hiç de gülünç olmadıklarını görebiliyordum. Yüzü bir şeyin ağırlığıyla çökmüş gibi duruyordu ve onu terleten tek şey nem değildi.

"Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimden ne kadar tedirgin olduğumu belli etmemeye çalışıyordum.

"Tanrım, seni çok özledim," dedi. Beni yeniden kucaklayıp alnımı öptü ve dudaklarını tenimde gereğinden bir an daha fazla tuttu. Sonra da çantamı aldı. "Beş numaralı binadayız, Club odası, okyanus manzaramız var." Gü-lümsedi ama gözlerinde hü-zün vardı.

"Club odası mı?"

"Daha iyi bir odaya geçelim dedim. Travis ve Abby'yle aynı kuledeyiz. Oda inanılmaz. Görmen için sabırsızlanıyorum." Onun peşinden, bir golf arabasına oturmuş bir adamın beklediği dışarıya gelmem için işaret etti.

İkimiz beraber arka koltuğa oturduk ve şoför gaza basınca sarsıldık. Taylor bana bakarken gözlerinde hem rahatlama hem de hayranlık vardı. Golf arabası dar yol boyunca en az iki dakika hız yaptıktan sonra binamıza geldik. Taylor konuşmak istiyormuş gibi görünmesine rağmen bir daha ağzını açmadı.

Şoför arabayı park ettikten sonra çantamı taşıyıp yolun karşısına geçti ve taş döşeli bir patika boyunca devam etti. Odalara açılan kapıların yanından ilerlemeye başladık ve ne zaman, ellerinde deniz çantaları, havlular ya da kameralarla kapılarından çıkan bir çift ya da aile görsek yol verdik. Birkaç merdivenden çıktıktan sonra iki adamı takip edip Taylor'la paylaşacağım odaya girdim.

Bunu düşününce aniden huzursuzlandım. Her şey yolundaymış gibi dursa da teknik olarak beraber değildik. Önemli bir konuşma yapmamız kaçınılmazdı ve ben de, Taylor bunu hemen aradan çıkarmak isteyecek mi yoksa beni bütün hafta sonu boyunca bekletecek mi merak ettim.

Taylor çantamı aldı, şoförümüze bahşiş verdi ve sonra da anahtar kartıyla kapıyı açtı. Taze çiçek kokuları burnumu doldurdu ve yürürken sandaletlerim karo kaplı zeminde takırdadı. Beyaz nevresimler ve açık renkli dekor sofistike ama sıcaktı ve durduğumuz yerin hemen önünde büyük, kayarak açılan cam bir kapı vardı; perdeler iki yana çekilmiş ve Karayip Denizi'nin bütün güzelliği gözler önüne serilmişti.

Çantamı yere bıraktım. "Aman Tanrım," derken ayaklarım beni doğruca kapıya taşıdı.

Taylor benden önce oraya gelip camı kenara kaydırıldı.

Dışarıya çıktım ve kuş seslerini duyup palmiye ağaçlarının yapraklarının, okyanusun kokularını balkonuma taşıyan esintiyle salınmalarını izledim. Ritz Carlton'ın özel plajı boyunca şezlonglar, şemsiyeler, küçük katamaranlar ve deniz bisikletleri dizilmişti. Yüzücülerden iki yüz metreden kısa bir mesafede etkileyici bir yelkenli vardı ve üstüne beyaz boyayla yazılmış *Lady Lyndsey* ismini gururla sergiliyordu.

Başımı huşu içinde sallayarak, "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeyi kendi gözlerimle gördüğümü sanmıyorum," dedim.

Taylor, "Ben gördüm," dedi.

Gözümün ucuyla bana baktığını görebiliyordum. Ona döndüm ve o sütlü çikolata gibi gözlerinin, yüzümün bütün ayrıntılarını içlerine almalarına izin verdim.

"Burada olduğuna o kadar seviniyorum ki. Endişelenmiştim. Birkaç gün boyunca."

"Sana geleceğimi söylemiştim. Bileti sen aldın. Oyunbozanlık yapacak değildim."

"Öbür geceden sonra..."

"Bana sarhoşken mesaj attın. Dünyada daha kötü şeyler de var, mesela işkence."

Kaşlarının arasında bir kırışik oluştu. "Uzun bir hafta oldu. Sana her geçen gün daha da çok âşık olduğumu düşünüyorum. Galiba şu deyişin tam tersi doğru."

"Gözden ırak olan gönülden de ırak olur mu?"

"Evet, aynı zamanda deli gibi âşık olduğum kadını kaybettiğimi düşünmek de seni her geçen gün gönlüme daha da yakınlaştırdı. Yalnızken ya da birileriyle beraberken, aklımdan senin için epey kötü şeyler geçirdim Falyn. Hepsini geri alıyorum."

Ekibinin ve hatta kardeşinin hakkımda ne düşündüklerini merak ettim. Hayal kırıklığıyla neler söylediğini tahmin bile edemezdim.

“Ben seni bırakmadım. Önemli bir şey üstüne düşünebilmen için bir ara verdik.”

Gözlerini kıstı. “Yani... biz o sırada... hâlâ beraberiz,” dedi, soru sormaktan çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Yüzü bembeyaz oldu ve gerileyerek benden uzaklaşıp hasır bir sandalyeye oturdu.

“Net değildim. Hiçbir şekilde yaptığım adil değildi. Aptalca ve zalimceydi ve... özür dilerim.”

Başını iki yana salladı. “Sen özür dilememelisin. Bunun için özür dilemesi gereken son kişi sensin.”

Yanına oturdum. “Yaptığım şey baktandı, nasıl düşünmüş olursam olayım ya da niyetim ne olursa olsun. Sadece beni itiraf ettiğinden de çok sevdiğin ve sabırlı olduğun için şanslıyım.”

Önce yere baktı ve sonra da başını kaldırıp gülümseyerek gözlerini bana doğrulttu. “Hadi son hafta hiç olmamış gibi yapalım. Son cuma ekran kararsın ve film seni lobide gördüğüm andan devam etsin.” Ben karşılık vermeyince devam etti, “İstediğin gibi üstüne düşündüm ve gittiğim gecedan farklı düşünmüyorum.”

“Emin misin?”

Karnına yumruk yemiş gibi nefes verdi. “Şu anda hiç olmadığım kadar eminim.”

“O zaman belki de iyi bir şey oldu, ha? Ara vermemiz?”

“Onu bilmiyorum,” deyip aramızdaki sehpayı kenara itip sandalyemi kendisine doğru çekti. “Ama benim için ne kadar büyük bir anlamın olduğundan hiçbir şüphem yok. Dokunmak istediğim son kadın sensin.”

“Özür dilerim,” dedim, hissettiğim suçluluğu üstümden atamıyordum. “Sadece seni dinlemiş olmam gerektiğini söylemek istemiştım. Seni benimle aynı şekilde düşünmeye zorladığımı söylerken haklıydın ve fark etmemiş olsam da büyük ihtimalle seni itmeye çalışıyordum. Bu beni bencil yapacak olsa da beni bırakmanı istemiyorum.”

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve beni kollarına alırken içimi çektim.

“Bu seni bencil yapmıyor Falyn. Bencil olan benim. Tanrım, ben de özür dilerim. Sadece hepsini unutmak istiyorum, tamam mı? Bunu yapabilir miyiz? Sadece sen ve ben. Başka hiçbir şeyin bir önemi yok.”

Beni kollarında tutarken dünya düzelmişti. Daha önce yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Suratını asarak benden uzaklaştı. “Yapmam gereken şeyler var. Çocukların hepsi Shep’in odasında hazırlanıyorlar.” Ayağa kalkıp beni elimden tutarak odaya geri götürdü.

Yatağın ucuna oturup dolabı açmasını ve plastik kılıfının içindeki smokinini çıkarmasını izledim. Smokini kaldırıp omzunu silkti. “America geleneksel bir düğün olmasında ısrar etti.”

“Seni onun içinde görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Eğer törenden önce duş almak istersen banyoda temiz havlu var. Ben çoktan duş aldım ama bir daha almam lazımımış gibi hissediyorum.”

Bir kaşımı kaldırıp, “Belki de benimle alman lazımdır, ha?” dedim.

Smokini bırakıp hızla yanıma gelip yanımda diz çöktü. “İyiyiz, değil mi?”

Başımınla onayladım.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Keşke yapabilseydim. Tören sahildeki kameriyede olacak. Hemen köşeyi dönüp merdivenden aşağı ineceksin."

"Doksan dakika sonra görüşürüz," dedim, kapıdan geri çıkarken ona el salladım.

Kapı kapanınca sandaletlerimi çıkarıp çıplak ayaklarımla karoların üstünden banyonun soğuk mermer zeminine yürüdüm. Sessizlik sayesinde, Taylor'la yeniden birleşirken aramızda hissettiğim tuhaflığı düşünecek zamanım oldu ve boğazımda bir yumru belirdi. Colorado Springs bin altı yüz kilometre ötedeydi ama görünüşe göre yine de suçluluktan saklanamıyordum. Bu defa da aynadaki yansımam yerine Taylor'm gözlerinde görmüştüm suçluluğumu.

Onu gördüğüm ve asla çocuk sahibi olamayacağımızı bilmesine rağmen beni istiyor olduğu için çok mutluydum ama hâlâ yolunda olmayan bir şeyler varmış gibi hissediyordum. Aklımda o kadar çok soru vardı ki. Belki ona onulmaz bir zarar vermiştim. Belki de ona yaptığım şey onu değiştirmişti. Belki de bizi değiştirmişti.

Alt tarafını kaldırıncı tişörtüm nemli tenime yapıştı. Hava o kadar nemliydi ki elbiselerimi çıkardıktan sonra bile üstümde bir şey varmış gibi hissediyordum.

Duştayken ağlamamaya çalıştım ve dairemdeki antika tesisatın altında değil de mermer zeminli bir banyoda, su basıncı yüksek bir duştayken bile melankolik hissetmenin bir yolunu bulduğum için kendimi azarladım ve ağlamamaya çalışmaya devam ettim. Bir süre sonra kendime, yüzüm zaten ıslak deyip şunu sistemimden atayım bari diye düşündüm.

Dolayısıyla ağladım. Olive için ağladım, annemle ba-

bam için ağladım, Taylor'a yaptığım şey için ağladım. Daha önceki durumumla yetinmediğim için ağladım ve o günleri geri alamayacağımızı bildiğim için ağladım. Taylor'ın sevdiği ilk kadındım ve bunu kendisine ve bana itiraf etmekte ne kadar zorlandığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ağladım çünkü kızgındım. Sonra da güzel bir tropikal adadaki beş yıldızlı bir otelde ağladığım için ağladım.

Ağlamam bitince yıkandım, durulandım ve kolu aşağı çekince su sanki hiç akmamış gibi anında durdu, tıpkı Karayipler'deki ani sağanaklar gibi.

Hayatımda dokunduğum en yumuş beyaz havluyu göğsüme doladım ve duştan çıkıp aynadaki nemi sildim.

İşte oradaydım, bulanık ve darmadağınık ama bu defa şişmiş, kıpkırmızı gözlerim vardı. "Siktir." Çabucak bir bezi soğuk suyla ıslatıp gözlerime tuttum.

Gözlerim nispeten normale dönünce ıslak saçımı tarayıp açtım ve sonra da otelin saç kurutma makinesini kullandım. Tören kırk beş dakika içinde başlayacaktı. Duşta planladığımdan daha fazla kalmıştım.

Odanın içinde koşturup Kirby'den ödünç aldığım uzun, kolsuz elbiseyi üstüme geçirdim. Elbise açık renk, uçuş uçuş bir kumaştan yapılmıştı ve yüksek beli sayesinde V yakası biraz daha mütevazı görünüyordu. En sevdiğim kısmıysa renk geçişli tasarımıydı, krem rengi koyulaşıp pembemsi bir kayısı rengine dönüşüyor, daha sonra da tozlu bir eflatun oluyordu. Bana sahildeki gün batımlarını anımsatmıştı ve bu da elbiseyi otomatik olarak iyi bir seçim haline getiriyordu.

Saçımı ince, alçak bir yan topuzda toparladım ve biraz daha resmi görünebilmek adına yeterince makyaj yapmak için elimden geleni yaptım. Kız olmanın gereklerini yerine getirmekte çok kötüydüm.

Taylor köşeyi döndükten sonra sahile giden merdivenlerden inmemi söylediğinde onlardan yüz tane olacağını düşünmemiştim. Eteğimi avuçlarımda topladım ve sandaletlerimin her adımında yumuşak kayanın üstünde şaklamaması için elimden geleni yaptım. Küçük bir kertenkele çevik hareketlerle ayağımın önüne fırlayınca küçük bir çığlık attım.

Bir otel çalışanı benim gittiğimin tam tersi yöne gitmek için yanımdan geçerken halime alçak sesle güldü. Tek tanık o olduğu için mutluydum.

Sonunda aşağıdaki yürüyüş yoluna erişince okyanustan gelen esintiyle havalanmış beyaz tülbenti gördüm ve o yöne doğru yola koyuldum. Beyaz bir kameriyenin önüne birkaç tane beyaz sandalye konmuştu, sütunlar beyaz kumaşlarla kaplanmıştı ve düzinelerce pastel renkte gül de bağlantı noktalarını kapatıyordu.

Jim en ön sırada, koridora en yakın sandalyede kendi başına oturuyordu ve ben de beyaz kumdan yürüyüş yolunda ayakkabılarım içinde beceriksizce yürüdüm. Sonunda ona eriştiğimde bana sıcak bir ifadeyle baktı.

"Gelebildin," deyip sağ tarafındaki boş sandalyeye hafifçe vurdu.

"Evet. Büyük ihtimalle şaşırmışsındır, ha?"

"Umutluydum."

Sırıttım ve ifadesini görebilmek için ondan uzağa eğildim. Onu ukalalık yapmadığından emin olabilecek kadar yakından tanımıyordum. "Bu söylediğin çok hoş bir şey."

Bir kadın, "Selam! Buradayım!" dedikten sonra sendeleyerek Jim ile benim yanımdan geçip kendini yanımdaki boş sandalyeye bıraktı. "Fiuvv!" deyip uzun koyu renk buklelerini çıplak omuzlarının arkasına savurdu. Üstünde beyaz, kolsuz bir bluz ve uzun, çiçek desenli bir etek vardı.

Büyük, buz mavisi gözleri arada bir gözünü kırpmasıyla daha etkileyici hale geliyordu. Bir süper model gibi görünüyordu ama fazla iri bir ergen gibi davranıyordu.

Jim alçak sesle gülerek, "Evet, öylesin," dedi. "Sabahın zorlu mu geçti, Ellie?"

"Her zamanki gibi. Shep'in odasında fotoğraf çekiyordum. Selam," derken bir eli son derece pahalı kamerasını benimle el sıkışacak kadar uzun süre bıraktı. "Ben Ellison, Tyler'ın arkadaşı, sevgilisi, her neyse işte."

"Ha," dedim, bedenim onun güçlü el sıkışıyla sarsılırken.

Çarpık bir gülümseme son derece güzel bir şekilde bronzlaşmış hatlarını keskinleştirdi. "Çok güzel öpüşüyor, değil mi?"

Gözlerimi kırptım, onca ay önce Cowboys'ta yaşanan o hata/yanlış anlaşılma/yüze göze bulaştırma vakasından bahsetmesi kafamı karıştırmıştı.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Ve bir kazaydı."

Jim daha da yüksek sesle gülerken göbeği yukarı aşağı sallandı. "Şu lanet olası oğlanlar. Bu huylarını nereden aldıklarını bilmiyorum. Benden olmadığı kesin."

Ellison, "Annelerinden değil," dedi.

Jim'in rahmetli karısı Diane'den bahsedilince kasıldım ama o sırtıttı ve gözleri sadece mutlu anılarla ışıldadı.

Parmağındaki altın yüzüğe hafifçe vurdu. "O iyi bir kadındı. Ama *tamamen* iyi olsa asla dikkatimi çekmezdi."

Ellison, "Oğlanlar bu huylarını kesinlikle senden almışlar," dedi.

Jim'i ne kadar zamandır tanıdığını merak ettim. Onu sıkıştıracak kadar uzun zamandır tanıyor gibi duruyordu ama Taylor ondan hiç bahsetmemişti.

Ellie kolunu arkama uzatıp beni sıktı ve yanağını yanağıma dokundurdu. "Tyler'ın diğer yarısının diğer yarısıyla tanışmak çok güzel."

Tamam, belki herkese böyle yakın davranıyordur.

Başka bir kadın telefonuyla kameriyenin fotoğraflarını çekerek bize yaklaştı.

Ellison aşağıya kayıp aramızda boş bir sandalye bıraktı. "Buraya otur, Cami."

Camille, "Ah, teşekkürler," dedi.

Cami'nin ona, yer vermesinden daha fazlası için teşekkür ettiği hissine kapıldım.

Camille'in ustura kesim saçları otururken yaylandı ve ardından straplez elbisesinin korsajını çekiştirdi. Kolları parmaklarına kadar inen düzinelerce dövmeyle kaplıydı, irili ufaklı, basit ve karmaşık.

Mükemmel bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Falyn," dedim.

"Ben Camille."

"Hangi..." diye başladım ama bunun uygunsuz bir soru olduğunu çok geç de olsa fark edip sustum.

"Trenton," dedi.

Ellison, Camille'in sol elini tutup kaldırdı. "Daha yeni nişanlandılar! İnanabiliyor musun ya?"

"Ben... ne demek istediğini anlayamadım," dedim.

Jim güldü. "Demek istediği şu ki bir Maddox erkeğiyle evlenme düşüncesi onu korkutuyor. Ve korkutmalı da. Eninde sonunda pes edecek."

Ellison, "Tyler'a göre," dedi.

Camille, "Sen kendini bile kandıramıyorsun," diye takıldı.

Ellison istifini bozmadan başını iki yana salladı.

Birkaç dakika sonra yaşlıca bir çift, yanlarında başka bir kadınla geldiler. Jim onları kardeşi Jack ve karısı Deana olarak tanıştırdı. Kadın America'nın annesi Pam'di.

Telefonuma bakıp saati kontrol ettim. Törene on dakika kalmıştı.

Beşinci bir kadın geldi, koltuk değneğini sımsıkı kavramıştı ve sakın görünmek için elinden geleni ardına koymadığı belliydi.

Camille, "Liis!" dedi, sesinde hafif bir panik tınısı vardı. Liis'in gelişine tepki verip yana kayarak benden uzaklaşmıştı.

Ellison, "Ne?" diyerek sıramızdaki son koltuğa kaydı. "Ben şey sanıyordum..."

Camille sandalyesine yerleştiğinde az sonra ne olacağını o anda anlamış gibi görünüyordu.

Liis dehşet içinde Camille ile aramdaki boş yere baktı. Sonra da çabucak oturup bakışlarını ileriye doğrulttu.

Camille ile Ellison bakiştılar ve Camille'in yanakları kızardı.

Liis soluk kesiciydi, parlak siyah saçları canlı mor elbisesiyle güzel bir kontrast oluşturunuyordu. Hangi kardeşe olduğunu tahmin etmek zor değildi çünkü Thomas, kameriyenin basamaklarını aşip gelirken yanağına bir öpücük kondurmuştu.

Jim öne eğilip, "Selam Liis," dedi.

Liis de aynısını yapıp Jim'im uzattığı eli sıkı. Ellison sıcak bir gülümsemeyle selamlaşmalarını izlerken, Camille ikisini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

O-oh. Niye böyle yaptı acaba?

Önlerde, kameriyenin her iki yanına yerleştirilmiş hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başladı ve rahip yerini aldıktan sonra erkekler de yerlerine geçtiler.

Sağdıçlar en gençten en yaşlıya sıralanmışlardı. "Şu Shepley mi?" diye sordum Jim'e. "Sağdıç olan."

Jim başıyla onaylayıp gururlu bir baba gibi bütün oğullarını taradı. Birbirlerine yakın bir aile olduklarını görebiliyordum ve herhangi birinin nasıl sır saklayabildiğini merak ettim.

Taylor smokininin içinde inanılmaz görünüyordu ama bunu düşününce kendimi tuhaf hissettim çünkü Tyler'la tamamen aynı görünüyordlardı ve onun da kız arkadaşı sayılabilecek kız yanımda oturuyordu.

Taylor bana göz kırptı ve diğer kardeşler de aynısını, aynı anda kendi sevgililerine yapınca hepimiz güldük.

Tören başladı ve arkama yaslanıp Travis ile Abby'nin yeminlerini tazelemelerini ve birbirlerini seveceklerine dair söz vermelerini izledim. Güzeldi, vahşiydi ve samimiydi. Gençtiler ama birbirlerine öyle dokunaklı bakıyorlardı ki kalbim sızlıyordu.

Önlerinde uzun bir gelecek vardı, çocuk ve torunların dahil olacağı bir gelecek. Bildiğim kadarıyla Taylor orada duranlar arasında aynı şansa sahip olmayacağı garantili tek kardeşti. Orada inkâr edilemez bir mutlulukla duruyor ve yeminlerini tazeleyen kardeşi *sonsuz dek* ve *daima* gibi şeyler söylerken bana kaçamak bakışlar atıyordu.

Abby'nin kameriyede Travis'e katılmasının üstünden on dakikadan kısa bir süre geçtikten sonra rahip birbirlerini öpmelerini söyledi ve hepimiz tezahürat yaptık. Jim bana sarılıp gülümsedi, diğer eliyle de gözlerini siliyordu.

Travis, Abby'yi kollarında tutarken fotoğraf çekmek için telefonumu kaldırdım ve ikisi geleceklerini bir öpücükle mühürlediler. Onları yüzünde bir sırtımayla izleyen Taylor'ın da kareye girdiğinden emin oldum.

Rüzgâr Abby'nin duvağını uçururken Travis onu arkaya eğdi ve rahip de kollarını kaldırdı.

Rahip sesini rüzgârın, okyanus dalgalarının, alkışların ve Maddox kardeşlerin vahşice tezahüratlarının üstünden duyurmak için çabalayarak "Sizlere Bay ve Bayan Maddox'u takdim ediyorum," dedi.

Yirminci Bölüm

Travis, Abby'nin kameriyenin basamaklarından inmesine yardımcı olurken tezahürat çığlıkları dışında bir şey duyamıyordum. Koşarak coşku ve mutluluk içindeki misafirleri geçtiler, yüksek çalılar ve palmiye yapraklarından oluşan bir duvarın ardında gözden kayboldular.

Rahip basamaklardan inip koridorda durdu. "Bay ve Bayan Maddox, akşam yemeği ve resepsiyon için kendilerine Sails restoranında katılmanızı rica ediyorlar. Onlar adına, bu çok özel günde onları yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim."

Elleriyle gitmekte serbest olduğumuzu işaret etti ve ardından Jim ayağa kalkıp herkesin ayağa kalkmasına öneyak oldu. Erkekler elleri ceplerinde ortalıkta dururken, kadınlar da el çantalarını alıp gözyaşlarıyla bozulmuş makyajlarıyla ilgilendiler.

Kardeşler rahatlayıp ön sıraya doğru birkaç adım attılar.

Telefonumu kaldırıp kamerayı Thomas ile Liis'e doğrulttum. "Dişlerinizi görelim bakalım!"

Thomas, Liis'in arkasına geçip onu kollarına aldı ve yanağını öptü.

Fotoğrafı çekip sonucu onlara göstermek için ekranı onlara çevirdim. "Mükemmel."

Thomas, Liis'i çekip göğsüne bastırdı. "Kendisi öyledir."

"Oo, ne kadar tatlısınız," dedim.

Biri hafif hafif omzuma vurdu.

Arkamdakinin Taylor olduğunu görünce ona sarıldım ve parmaklarımın altında smokininin sert kumaşını hissettirdim. "Sıcak rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

"Piştim."

"Aslında tahammül edilemeyecek kadar seksi görünüyorsun," dedim sessizce.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda alev alevdi. "Öyle mi?"

"Dışarıda bu kadar güzelliğin olmamasının faydaları da var aslında. İçeride kalmayı kolaylaştırıyor."

Taylor beni kendisine çekti. "Bu konuda esneğim. Şurada mükemmel bir kumsal var."

Jim ellerini çarpıp ovuşturunca insan içinde olduğumuzu hatırladık.

Ama kimsenin kendi halimizde flörtleşmemize dikkat ettiği yoktu. İnsanlar bunun yerine Thomas ile Liis ve Trenton ile Camille arasındaki elle tutulacak kadar yoğun gerilime odaklanmışlardı.

Jim, "Eşlerinizi kapın da gidelim çocuklar," dedi. "Açlıktan ölüyorum. Hadi, bir şeyler yiyelim."

Thomas, Liis'in elinden tutarak babası, Trenton ve Camille'den oluşan küçük grubu takip etti.

Taylor'a, "Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Ha, Liis ile Camille mi?"

Başımınla onayladım.

Ellison öne doğru eğildi. "İkisi de Thomas'la çıktılar. Bir süre aralarında bir tuhaflık olur ama sonra işler yoluna girer."

“Aslında siz de aynı adamı öptünüz,” dedi Tyler.

Ellison ona şaka yollu bir yumruk atsa da darbesinden sağlam bir ses geldi.

Tyler şaşkınlıkla karnını tuttu. “Ah!”

Taylor kıkırdayıp parmaklarını parmaklarıma doladı ve ikimiz beraber sakın adımlarla, binamızın paralelindeki Sails adındaki restorana gittik. Veranda diğer taraftaydı ve ikizler resepsiyon için üstlerine *Rezerve* işareti konmuş masalardan birinde oturdular.

Oturmamızın üstünden saniyeler geçmeden bir garson yanımıza gelip ne içmek istediğimizi sordu.

Taylor, “Viski,” dedi. “Sek olsun.”

“Çok iyi bir 18 yıllık Irish Jameson’ımız var.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi. Gülümsüyordu ama sesi ve gözlerinin etrafındaki teni farklı bir hikâye anlatıyordu.

Garson bana baktı.

“Sadece su, lütfen.”

“Tabii han’fendi. Normal su mu maden suyu mu?”

“Maden suyu,” dedim. En azından bu şekilde diğer herkesle birlikte kutlama yapıyormuş gibi hissedebilirdim.

Liis ile Thomas, yolun karşısında Shepley, America ve Shepley’nin ebeveynleriyle beraber oturmuşlardı. Mutlu ve birbirlerine âşık gibi duran Camille ile Trenton da iki masa ötedeki Jim’le muhabbet ediyorlardı ve diğer masadaki Thomas ile Liis’e tamamen kayıtsızlardı. Bu iki çift arasındaki tuhaflık tek bir taraftan kaynaklanıyor olmalıydı ama benimki sadece tahmindir.

Taylor smokininin ceketini çıkarıp beyaz gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırdı. Öne doğru eğilip papyonunu işaret edince, en üstteki düğmesiyle beraber onu da gevşetmesine yardım ettim.

“Dünya varmış, iyi ki buradasın,” dedi ve beni öpmek için aramızda kalan kısa mesafeyi de aştı. “Bana mesaj atana kadar hakikaten dört dönüyordum.”

“Sana geleceğimi söylemiştim.”

Yüzümü süzüp başparmağını alt dudağıma değdirdi. “Seni istiyorum. Sadece seni. Başka bir şeyi değil. Bununla mutluyum Falyn. Sen istediklerimin bir parçası değilsin. Sen istediğim her şeysin. Başka her şey ekstra.”

Sandalyede arkama yaslanıp ona dik dik bakmamaya çalıştım. Boynunu sıvazlamak için kaldırıncı kolunun ön kısmındaki kasların gerildiğini gördüm ve bacaklarımın arasındaki sızıyı kontrol altına almak için bacak bacak üstüne atmam gerekti. Tenini tenimde hissetmeyeli iki haftadan fazla zaman geçmişti ve vücudum da beni bundan haberdar ediyordu sanki.

“Ne?” diye sordu, yüzüne hınzır bir gülümseme yayılmıştı.

“Hiç,” deyip gülümsememeye çalıştım ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

Bu sırada Abby ile Travis geldiler. Travis karısının bir elini havada tutuyordu ve karısının diğer elinde de bir buket vardı. Hostes hoparlörden geldiklerini anons edince, Sails’teki herkes alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı. Müzik olarak bir rock klasiği çalmaya başladı ve Travis, Abby’yi çekip dansa kaldırdı. Abby kesinlikle muhteşem görünüyordu; saçlarının zarif karamel rengi dalgaları, Karayip güneşinin altında bronzlaşmış olan teniyle neredeyse kusursuz bir uyum içindeydi. Elbisesinin parlak beyazı, güneş yansıması teninin daha da koyu görünmesini sağlıyordu.

Kendi kollarıma baktım, Colorado’ya has solgunluğun hüznünlü bir tonuna sahiptiler. O anda, kalan zamanımızı güneş altında geçirmeye karar verdim.

Yedik, dans ettik ve damatla baş nedimenin konuşmalarını dinledik. Güldük, benim dışımda herkes içti ve erkekler, Jim'in getirdiği sigaraları içmek için bir süreliğine üstü kapalı verandadan çıktılar.

Saat onu biraz geçte, Shepley'nin annesiyle babası odalarına dönmeye karar verdiler. Jim de kısa süre sonra onları takip etti.

Yalnız kalmak için sabırsızlanan Travis, Abby'yi kollarına aldı. Travis kendisini gecenin içine, beş numaralı binaya taşırken Abby buketini salladı. Taylor ile odamıza gelince neler olacağını düşündüm ve bedenim bir bahane uydurup gitmemiz için bana çığlık atarak yalvarmaya başladı.

Taylor'ın kardeşleriyle ne kadar eğlendiğine baktım ve içimde gitgide güçlenen, karşı konulamaz tutkuyu görmezden geldim.

Ardından odalarına gidenler Thomas ile Liis oldu, sadece ortanca Maddox ile kuzenleri ve yanlarındaki kadınlar kalmıştı.

Hoparlörlerden neşeli bir şarkı yükseldi ve Taylor beni, verandanın üstündeki masaların kenarlara çekilmesiyle oluşturulan dans pistine çekti. O akşam onuncu defa beni etrafımda çevirdi ve sonra tökezledi ve yere düştük. Bütün akşam içmiş olmasına rağmen, düşmeden hemen önce, kendi kalçası ve omzu betona çarparken beni yerden birkaç santim yukarıda tutmayı başardı.

Kardeşleri çevremizde toplanıp, "Ah!" dediler.

Shepley, Tyler ve Trenton hep beraber beni kaldırmaya yardıma geldiler.

Shepley, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim Taylor'ın ayağa kalkmak için uğraşmasına bakarak.

Taylor bana, "İyi misin?" diye sordu.

"Yere çarpmayı bırak dokunmadım bile. Sen iyi misin?"

Başıyla onaylarken gözleri odaklanmamıştı. "Şu anda hiçbir şey hissedemiyorum."

Tyler sertçe kardeşinin omzunu sıvazladı. "Aferin oğluma."

America başını iki yana sallayıp bana döndü. "Maden suyu dışında bir şey ister misin? Senden bayağı ileride görünüyor."

Taylor'ın kardeşleri sırayla onu ileri geri iterken gülümseyip, "Farkındayım," dedim.

Shepley, "Tamam, tamam," dedi. "Hepimiz sarhoşuz. Birileri gıcık olup kavga çıkmadan önce birbirinizle uğraşmayı bırakın. Kendi ülkemizde bile değilken bir otelden atılmak istemiyorum."

Taylor elini sallayıp, "Burası Amerika yönetiminde," dedi. "Sıkıntı yok."

Ellison, Taylor'ı işaret edip, "Gördün mü?" dedi. "Aşırı sarhoş değil. Partiye devam edebiliriz."

Çocuklar bir sigara molası vermek için tırabzanlara gidince America, Ellison ve Camille masada yanıma geldiler.

Camille, "İyi iş çıkardın," dedi.

"Bunu sen mi planladın?" diye sordum.

America, "Son ayrıntısına kadar," dedi. "Abby hiçbir şeye karışmak istemedi. Eğer hayallerimdeki en iyi arkadaşımın düğününde baş nedime olarak yardımcı oyuncu olacaksam bunu kendim planlamalıydım. Ben de öyle yaptım."

"Etkileyici," dedim.

Yağmur damlalarının aniden başlayan ritmik gürültüsü, garsonların misafirleri korumak için kumaş yan duvarları indirip masaları çekmek amacıyla koşturmalarına neden oldu. Bizimkiler kımıldamadan hallerinden memnun bir şekilde ada yağmurunun sıcak damlaları altında durdular.

Camille ayağa fırlayıp Trenton'a koşup ona sarıldı. Trenton da onu etrafında çevirince Camille sevinçle ciyakladı ve gözlerini kapayıp başını arkaya attı.

Bir garson, çocuklara yaklaşıp sigaralarını söndürmeleri için bir bardak su teklif etti. Yağmur damlaları beyaz gömleklerinin omuzlarında, göğüslerinde ve yakalarında şeffaf noktalar oluşturunuyordu.

Taylor yanıma oturup elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımla boğumlarımı öptü. "Kibar olmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim seni odaya geri götürmek."

"Onları yarın göreceğiz. Uzun bir gün oldu. Anlayacaklarını düşünüyorum," dedim, bir saniye daha kalmak istiyormuş numarası yapacak halde bile değildim.

Taylor ayağa kalkıp beni de kendisiyle çekti. "Biz gittik!" diye bağırdı.

Sails'ten çıkıp pek de düz sayılamayacak bir çizgiyi takip ederek binamıza giden kaldırıma yürüdük. Dalgalar, yolumuzdan elli metreden az bir mesafede kuma çarpıyordu ama hava karanlıktı ve tek görebildiğim koyun karşısındaki tepelere serpiştirilmiş olan ışıklardı.

Kısa süre içinde durmak bilmeyen dalgaların sesleri arasında birilerinin bağırdığını duyduk.

"Sanki sevmekten ışığı kapatırmış gibi tek bir düğmeye basarak vazgeçebilirmişim gibi davranıyorsun. Bu konuşmayı en az bir düzine defa yaptık. Ben *seni* istiyorum. Ben *seninleyim*."

Taylor donup kalınca arkadan ona çarptım.

Taylor, "Özür dilerim," diye fısıldadı ama tahminen olduğunu düşündüğü kadar sessiz değildi. "Bu Tommy."
"Şşş," dedim.

"...onu özlerken, onunla olmayı hayal ederken," dedi Liis, "Ve benim de bunun uğruna güvendiğim her şeyi değiştirmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Bu inanılmaz bir durum," diye karşılık verdi Thomas.

İçim ezildi ve büzüldüm, ikisi için de suçluluk ve empati hissediyordum. "Hadi ama," diye fısıldadım. "Onları böyle gizli gizli dinlememeliyiz."

Taylor bir parmağını kaldırdı.

"Belan mı?" diye bağırdı Liis. "Bütün hafta sonu boyunca beni bana âşık olmaya başladığına inandırdın!"

"Öyle zaten! Sana âşık oldum bile! Tanrım, Camille, bunu senin kafana nasıl sokabilirim?"

"Of siktir," dedi Taylor. "Bu iyi değil."

"Az önce ona Camille mi dedi?" diye sordum dehşet içinde.

Taylor başıyla onayladı ve ayakta kalmaya çalışırken sendeledi.

"Kahretsin," dedi Thomas çaresiz bir sesle. "Çok, çok üzgünüm."

"Lütfen, artık gidebilir miyiz?" diye sorup Taylor'ın kolunu çektim.

"Ben... ne kadar da aptalmışım," dedi Liis. Sesindeki kırgınlık, okyanusun ötesinden duyulacak kadar yoğundu.

"Taylor," diye tısladım.

"Tommy'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Tam o anda Thomas, sahilden yanımıza geliverdi ve orada durduğumuzu görünce irkildi. Yüz ifadesi ciddileşti.

Taylor dengesini sağlayabilmek için bana tutunarak, "Selam, adamım. İyi misin?" diye sordu.

Thomas'm ifadesi yumuşayıp öfkeden endişeye dönüştü. "Ne kadar içtin?"

"Çok," diye karşılık verdim.

Taylor aynı anda, "O kadar da değil," dedi.

Thomas bana bakıp ardından kardeşine doğru eğildi.

"Ne dediğimi unutma. Sadece uyu gitsin. İçkiliyken nasıl olduğunu biliyorsun."

Taylor elini sallayıp söylediklerini geçiştirdi ve Thomas da kardeşinin omzunu sıvazladı.

"İyi geceler." Bana baktı. "Doğruca yatağa girmesini sağla. Duş almak yok. Elbiselerini bile çıkarma. Sadece hemen yatağa yatır ki kendinden geçebilsin."

Suratımı astım. Taylor'ı daha önce de sarhoş görmüştüm. Yılbaşında kafayı bulmuştu. Zavallı sarhoşa dönüşen bendim. Taylor sadece çok konuşmaya başlıyordu, yani gün doğumuna kadar. Ama o hali benim hoşuma gidiyordu. Duyguları, düşünceleri ve geri kalan her şey hakkında dürüst ve utanmaz oluyordu. Filtre kalmıyor, onu tutan her şey ortadan kalkıyordu.

Thomas otoriter bir sesle, "Falyn?" dedi.

"Seni duydum," dedim bana emir vermesini umursamadan. "Hadi Taylor, hadi gidelim."

Thomas yanımızdan geçti ve ben de Taylor'ı sonu gelmeyecek gibi duran merdivenlerden çıkıp odamıza götürdüm. Bana yaslanıp ayakkabılarını fırlattı ve sonra da çoraplarını çıkardı.

"İğrenç. Galiba bu çifti atmam gerekecek. O kadar terliler ki herhalde tanesi iki buçuk kilo geliyordur."

"İşte," dedim, "o çok sevdiğim dürüstlük karşımızda."

Taylor bana baktığında gözlerinde bir pırıltı vardı ama bakışlarını çevirip gömleğinin düğmelerini çözmeyi denedi.

“Dur, bırak da yardım edeyim,” dedim.

Üstündekileri çıkarırken bir süre benimle göz teması kurmadı ama ben kendi üstündekileri çıkarırken gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Önünde diz çöktüm ama geriye doğru bir adım attı.

Ellerimi bacaklarıma vurup şaplattım. “Sana ne oluyor böyle?”

“Hiçbir şey,” deyip beni çekerek ayağa kaldırdı. Geri geri yürüyüp beni de yatağa doğru ilerletti.

“Bunun Thomas’ın söyledikleriyle bir alakası var mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Onu öpmek için öne doğru eğildim ve ellerimi sırtına kaydurdum. Yatak hemen arkasındaydı, ufak bir itişle sırt üstü döşeğe serildi. Üstüne çıktım ve elleri kalçalarıma giden yolu buldular. Alt dudağını emerken inledi ve onu öperken altımda erekte oldu.

“Aman Tanrım, geçen hafta boyunca bunun hayalini kurdum,” dedi.

Doğrulup oturdum. “Bu hafta kurmadın mı?”

“Bu hafta bana çocuk sahibi olmamak üstüne düşünmemi söyledin, kendimi vererek düşünmemi, dolayısıyla ben de öyle yaptım.”

Göğüslerim sıcak göğsüne değene kadar eğildim. Ağızla yumuşak tenini nazikçe ısırp çok çok hafif emdikten sonra bırakarak çenesinden dudağına giden öpücüklerden oluşan bir hat çizdim.

İnleyip yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonra ağızımı ağızına götürdü. Kendimi üstünde konumlandırımdı ama o beni bırakıp kalçalarımı kavrayarak beni son anda durdurdu.

“Bebeğim,” dedi soluk soluğa.

Bekleyip ne söyleyebileceğini tahmin etmeye çalıştım.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” deyip onu bir kez daha öpmek için eğildim.

Doğrulup otururken beni de itti ve hâlâ kucağındayken ondan mümkün olduğunca uzağa oturmamı sağladı. Yutkunuyordu.

“Taylor, neler oluyor ya?”

Kontrollü bir şekilde soluk verirken, düşünceleri akşam yemeğinden sonra tükettiği yarım litre viskinin içinde yüzüyordu. “Uyumamız lazım.”

“Ne? Neden?” diye sorarken sesim bir oktav tiz çıkmıştı.

“Çünkü bunu uyuyup atlatmam lazım. Bu kadar içmemeliydim.”

Başımı iki yana salladım, kafam karışmıştı.

Taylor ensesini sıvazladı. “Ben... beni bırakmanı istemiyorum.”

Ona sarıldım. “Ben tam buradayım. Bir yere gittiğim filan yok.”

“Söz veriyor musun?” diye sordu.

Başımı yana eğdim.

“Bana söz ver Falyn. Kalacağına söz ver.”

Omzumu silktim, biraz eğlenmişim. “Başka nereye gideceğim ki?”

Yüzüme bakarken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki sanki her kıvrımımı, her çizgimi ezberliyordu. İcini çekerken gözleri buğulandı.

“Bilmiyordum. Senin... bizim... sana kızgındım. Sadece bir geceliğine olanları aklımdan çıkarmak istemiştim.”

Durakladım. “Hangi gecedен bahsediyorsun?”

“Geçen hafta. San Diego’dayken.”

Bir kez daha omzumu silktim. “Yani, sarhoş mu oldun?”

Bütün gün gözlerinden okunan endişe, dehşet hatta az önce söylediği bazı şeyler anlam kazanıyordu.

Gerçeği yavaş yavaş kavrarken dudaklarım aralandı.

“Bebeğim, Tanrı adına yemin ederim hâlâ beraber olduğumuzu bilmiyordum. Ama bu bir bahane değil çünkü ne olursa olsun yapmamalıydım.”

“Ne yaptın?” diye sordum, ondan uzaklaşıp battaniyenin köşesiyle üstümü örtmeye çalıştım. Sorunun iki anlamı vardı.

“Thomas’la bir bara gittik. Canım sıkılmıştı ve leş gibi sarhoş olana kadar içtim. Thomas gitti ve ben de barda kaldım.”

“Eve biriyle döndün.”

“Ben... bar, Thomas’ın evinin karşısındaydı. Kız da benimle geldi.”

“Yani Thomas biliyor,” dedim kendi sözlerimi duyunca gözlerimi devirerek. “Tabii ki biliyor. Bana söylemeni istemedi.”

“Beni affedeceğine inanmıyordu.”

“Affetmeyeceğim zaten.”

Taylor’ın ağzı açık kaldı ve sonra da bana doğru bir hamle yaptı.

Yataktan zıpladım ve battaniyeyi, üstünde duran Taylor ayağa kalkıp da bana izin verene kadar çekiştirdim. “Yaptığım şeyin boktan olduğunu kabul ediyorum. Bir bahanem yok. Neye girdiğini anlamayı sağlamak için berbat bir yöntemdi. Ama sen...” Alnıma dokundum. “Sen üstüne düşüneceğini söyledin. Geleceğimiz üstüne ve kısır olmama rağmen beni isteyip istemediğin üstü-

ne düşünüyordun. Sonra da kalkıp birini becerdin, ha? Bu yaptığın, düşünme sürecine tam olarak nasıl bir katkı sağladı, anlatsana?"

Ayağa kalktı, şortunu giydi ve bana doğru bir adım attı.

Avucumu ona çevirip elimi uzattım ve sonra da onu işaret ettim. "Sakın bana dokunayım deme."

Omuzları düştü. "Ne olursun, benden nefret etme. Geçen hafta keçileri kaçıracığımı sandım. Aynı şeyi tekrar yaşayamam Falyn. Lütfen... bir daha yapamam." Sesi çatladı.

Yatağa oturup önüme, hiçliğe baktım. "Yani, ben de yapamam. O halde şimdi ne olacak?"

Yanıma oturdu. "Ne yapamazsın?"

"Bunu yapamam." Ona baktım. "Artık seninle kalamam. Sorman bile adil değil."

"Haklısın, değil. Ama sikimde bile değil. Seni bir kez daha kaybedemem."

"Thomas bana söylemeni istemedi ama sen yine de söyledin. Neden?"

"Sana söyleyecektim. Şeyden önce söylemem lazım..."

"Korunmak için bir şey kullanmadın mı?"

"Hatırlayamıyorum," dedi, utanmıştı.

İğrendiğimi belli eden bir ifade takındım ve ardından yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını sildim.

"Kalacağına söz vermiştin," dedi.

"Sen de kalmayacağına."

"Ben bir ahmağım. Yaptığım aptalca bir şeydi. Bunu kabul ediyorum. Ama San Diego'ya seni aldatmak için gitmedim. Katıksız bir hıyar olmama ve bana ilgi gösteren ilk hatunla dikkatimi dağıtmaya çalışmama rağmen seni gerçekten seviyorum."

“İkimiz de aptalız.”

“Sen doğru olan şeyi yapmaya çalışıyordun, ilk başta anlamamıştım ama haklıydın. Eğer çocuk sahibi olmaya karar verecek olsaydım özünde senden ayrılmak anlamına gelecek olan bir kararı vermekte zorlanacaktım.”

Ben ayağa kalkınca irkildi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu paniğe kapılmış bir halde.

“Giyiniyorum. Artık rahatlıkla o ânın geçtiğini söyleyebiliriz diye düşünüyorum.”

Onu bırakıp banyoya giderken battaniyeyi de yanımda sürükledim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken ona oral seks yapmama izin vermediği için minnettardım. Zührevi hastalık testi yaptırması gerekecekti. Tam işin zor kısmını arkamızda bıraktığımızı düşünürken her şey daha karmaşık bir hal almıştı.

Yüzümü havluyla kuruladıktan sonra gözyaşları geldi. Sessizce yumuşak kumaşa ağlarken, hem sarhoşken attığı mesaj hem de ben geldikten sonra söyleyip yaptığı her şey anlam kazandı. Aslında o mesajı attığında bana itirafta bulunmuştu. Devasa bir hata yapmıştı ama şu âna kadar güvenini yitiren sadece oydu. Ben de onun kalbini en az onun kalbimi kırdığı kadar kırabilirdim ve bunun için kimseyle yatmama gerek yoktu.

Taylor’ın tişörtlerinden birini bir gecelik olarak giyip rulo yaptığım battaniyeyi kollarımda taşıdım. Hâlâ başını ellerinin arasına almış bir halde yatağın ucunda oturuyordu.

“Kalacağım,” dedim. “Çözmemiz gereken çok şey var. Ama kendimi *seni* teselli etmem gerekiyormuş gibi hissettirme bana. Bundan sonra yanımdayken sızlanmadan çileni çekeceksin.”

Başıyla onaylayıp yatağın başına gelene dek kendini çekti. Battaniyeyi sermemi izledi ve sonra da yatağın benim tarafımdaki örtüleri açtım.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedim sadece ve yatıp ona sırtımı döndüm.

Uyuyamadım. Soluk alırken çıkardığı her sesi ve yaptığı her hareketi duyuyordum. Duvardaki çatlaklara ve sonra da tavana bakarken klima sonunda çalıştı. Sırf soluk alıp vermesinden onun da uyumadığını bilecek kadar çok geceyi beraber geçirmiştik ama konuşmadan, birbirimize dokunmadan ikimiz de işkence çekerek orada yattık.

Yirmi Birinci Bölüm

Dışarıda kuşlar ötmeye başladığında daha yeni kendimden geçmişim gibi geliyordu. Taylor derin bir nefes alıp vererek hâlâ uykuda olduğunu belli etti.

Yataktan çıkıp mayomu, plaj elbisemi ve şapkamı giydikten sonra güneş gözlüğümle telefonumu alıp sessizce dışarı çıktım.

Travis, "Ah, selam," dedi. "Sahile mi gidiyorsun?"

Başımla onayladım. "Sen?"

Başını iki yana salladı. "İkisi çıkmadan önce Thomasların odasına uğrayacağım. Uçakları erken kalkıyor."

"Ha, peki. Tamam, belki sonra görüşürüz."

"Tamamdır."

Bir adım daha atamadan Travis, "Falyn?" diyerek beni durdurdu. "Taylor'ı gerçekten de mutlu ediyorsun, bunu bana geçen gece söylemedi, mutluluğu yüzünden okunuyor. Yemesi muhtemel salakça haltların bunun önüne geçmesine izin verme."

Kendimi düşüyormuş gibi hissettim. "*Herkes mi biliyor?*"

"Herkes neyi biliyor?" diye sordu.

İrkildim. "Hiçbir şeyi. Tebrik ederim." Yanından geçip koşmamaya çalışarak merdivenden indim.

Uzun merdivendeki tek kişi bendim ve sahile ilk gelen de ben olmuştum. Ön sıradaki şezlonglar boştu,

dolayısıyla ben de ortadan bir tane seçip üstüne geçtim ve rahatlamaya çalıştım.

On dakika sonra başka bir çift daha geldi. Gökyüzü yavaşça siyahtan koyu maviye ve sonra da açık maviye geçti ve ardından adeta devasa bir gökkuşağına dönüşüp okyanusu ve güneş ışığının dokunduğu diğer her şeyi aydınlattı.

Gözlerimi kapatıp dalgaları ve kuşları dinleyerek düşüncelerimi susturmaya çalıştım. Yoğun, tuzlu havayı içime çektikten sonra dikkatimi beni çevreleyen güzelliklere vererek Taylor'ın kadının üstündeki ellerini, dudaklarının onun dudaklarına temas etmesini, ona daha önce birçok defa bana yaptığı şekilde dokunmasını ve bir de Taylor böyle şeylerde çok, ama çok iyi olduğundan kadının ne kadar müthiş bir keyif aldığını düşünmemeye çalıştım. Ve sefil bir başarısızlığa uğradım.

Telefonum titreşince ekrana baktım. Taylor'dan mesaj geldiğini görünce elimi ekranın üstünde yana kaydırdım.

Sahildeki sen misin?

Dönüp çabucak balkonumuzu buldum, orada duruyordu.

Evet.

Tamam, seni yalnız bırakacağım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Bunu yapmana gerek yok.

Neyi yapmama gerek yok?

Beni yalnız bırakmana.

Üç dakika içinde Taylor, üstünde sadece şort mayosu ve saçlarına taktığı güneş gözlüğüyle sahildeki şezlongunun yanında duruyordu. Soluk soluğa oturdu.

"Konuşmamız gereken çok şey var," dedim.

Başıyla onayladı. "Özür dilememin yeterli olmadığını biliyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu düzeltmeyecek ve işleri yoluna koyacak bir şey, herhangi bir şey, bulmaya çalışmaktan keçileri kaçırmak üzereyim."

Öne baktım, aşırı büyük şapkamın beni bakışlarından korumasından mutluydum. "Haklısın. Ama aynı zamanda işleri berbat eden tek kişi sen değilsin, bunun da farkındayım."

Başını aşağıya eğip elini alnına dayadı. "Bu konuda böyle ağırbaşlı davrandığın için o kadar rahatladım ki, ama kabul etmem lazım Falyn," bana baktı, "böylesine... sakın olman beni epey ürkütüyor."

"Kendimi sakın filan hissetmiyorum. Kendimi incinmiş ve ihanete uğramış hissediyorum. Uçağımız saat üçte kalkıyor ve o zamana kadar burada ailenle beraberiz. Sana öfkemi kusmak bir şeyi değiştirmeyecek."

Beni bir an için izledi. "Nasıl yani? Anakaraya döner dönmez beni terk mi edeceksin?"

"Bilmiyorum."

İçini çekti. "Seni incittiğim için özür dilerim. Sana ihanet ettiğim için özür dilerim. Seni kırdığım için özür dilerim. Bana bir şans daha verirsen, bu bir daha *asla* gerçekleşmeyecek."

"Sana inanıyorum," dedim.

Yanıma çöküp kuma oturdu, parmaklarını parmaklarımın arasına kaydırды ve parmak eklemlerimi öptü. Yarım saatlik bir sessizliğin ardından Trenton ile Camille de bize katıldılar. Bunun üstünden uzun süre geçmeden

Travis tek başına aşağıya geldi. Konuşmadı ve iki sandalye öteye oturup okyanusu izlemeye başladı.

Trenton, "Hay aksi," deyip kardeşinin yanına gitmek için ayağa kalktı.

Taylor elimi sıkıp diğer iki adama katıldı. Ses çıkarmadan sohbet ettiler ama çoğunlukla bir şey demeden durdular, hepsi de sudaki aynı noktaya bakıyormuş gibi görünüyorlardı.

Camille'e, "Bu sabah Travis'e rastladım," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu. "Nerede?"

"Thomas'ın odasına gidiyordu. Bunun onunla bir ilgisi var mı sence?"

"Thomas mı?" durakladı, düşünceliydi. "Hayır," dedi. "Sanmam."

Sesindeki kesin tondan yalan söylediğini anladım. Daha önce Thomas'la çıkmıştı. O odada olanlar da dahil bir şeyler biliyordu.

Travis aniden kalkıp gitti ve Taylor oturduğu yere döndü.

"O iyi mi?" diye sordum

Taylor endişelenmiş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Hiçbir şey söylemedi."

Camille dinlemiyormuş numarası yapıyordu, dolayısıyla tam olarak duymasını istediğim şeyi söyledim.

"Dışarıdan bu kadar yakınmış gibi görünen bir aile için bol miktarda sırrınız var."

Taylor geriye kaydıldı. "Galiba öyle."

"Gerçeği söyleme becerisi olan bir tek sen varmışsın gibi görünüyor." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum.

Taylor yanılıyordu. Sakin değildim. Çemkirmek ve bel altından vurmak, yapabileceğimi düşündüğüm şeyler değildi ama şu anda durum öyleymiş gibi durmuyordu.

Camille öfkeyle bana döndü. "Birini seviyor olman onun hakkında bildiğin her şeyi ortaya dökmeni gerektirmez."

"Bunun, sırların kimi etkilediğine bağlı olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" diye sordum, hâlâ öfkemi dindirememiştim.

Camille'in ağzı hızla kapandı ve çocukların az önce baktığı okyanustaki o noktayı bulup dişlerini sıktı. Bana çok kızmış gibi durmuyordu, daha çok sakladığı sır her neyse onu söyleyememekten ötürü engellenmiş hissediyor gibiydi.

Camille'e, "Demek Travis'in carının neye sıkıldığını biliyorsun," dedim. "Ama Trenton'a anlatmadın çünkü Thomas'la ilgili bir şey, öyle mi?"

Taylor doğrulaması için Camille'e baktı ve o da durmam için çaresizlikle bana baktı.

Dudaklarımı büktüm. "Affedersin, bunların hiçbirisi sana yönelik değil aslında." İçimi çektim. "Hepimizin sırları var Cami. Sadece onları saklamanın, sevdiğimiz insanları incitmediğinden emin olmalıyız."

Camille uzun bir süre boyunca beni izledi ve ardından gözleri okyanusa dönüp tuzlu gözyaşlarıyla doldu.

Taylor, "Burada neler oluyor ya?" diye sordu, başı bir bana bir Camille'e dönüp duruyordu.

"Büyük ihtimalle kahvaltı niyetine bir şeyler yiyip eşyalarımızı toplamaya başlamamız lazım. Havaalanına gitmek için... saat kaçta çıkmalıyız sence? Öğle vakti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Taylor, hâlâ Camille için endişelendiği belliydi. Ayağa kalkıp elini bana uzattı.

Elini tutup peşinden mekândaki ana yemek alanı olan Bleuwater'a gittim.

Taylor sessizdi, omletini yiyip lokmalarını çiğnerken düşüncelere dalıp gitmişti.

“Kimdi o kadın?” diye sordum.

Taylor çiğnemeyi bıraktı.

Burnumu kırıştırıp başımı iki yana salladım. “Bu soruya yanıt verme.”

“Sen değildin.”

“Hayır,” deyip dişlerimi sıktım.

Öfke içimi kasıp kavururken sabırla bekledi. Neyin geldiğini o da benim kadar iyi biliyordu.

“Dört gün, ha? Hakikaten mi?” diye tısladım

Taylor bir şey demeden tabağına baktı.

“Bir şey söylesene,” dedim.

“Söyleyecek bir şey yok. Herhangi bir özrüm yok. Sıçıp batırdım.”

“Bir hafta dedin. *Sen* kendin söyledin bunu. Kendi mühletine bile uymadan uçkurunun derdine düştün.”

Başıyla onayladı.

“Başını sallayıp durma. Öylece durup söylenen her şeyi yutma.”

Bana baktı. “Ne dememi istiyorsun? Burada oturmuş bana tekmeyi basmandan ölesiye korkuyorum ve yapabileceğim tek bir şey yok çünkü ikimiz de bunu hak ettiğimizi biliyoruz Falyn. Dolayısıyla sadece şu aptal kafamı eğip öylece duracağım.”

“Buna nasıl yanıt vermeliyim ben?”

Ağzını açtı ama sonra bunun pek akıllıca olmayacağını düşünüp bir şey demeden kapattı.

Sandalyemde oturdum, müthiş öfkeliydim ama aynı zamanda gözlerindeki suçluluk ve ıstırapı izlemek çok zordu. Zaten kendini kötü hissediyordu. Yaptığının yanlış olduğunu zaten biliyordu. Zaten üzgündü. Bütün bun-

lar yüzünden de ona kızılıyordum. Suçluluk çekmeden sadece öfkeyle dolabileceğim bir âna ihtiyacım vardı ve o bana bunu bile veremiyordu.

Yüzümü kapattım, yemeğimi bitiremiyordum.

“Gidip hesabı ödememi ister misin?” diye sordu, kulağa sefil bir haldeymiş gibi geliyordu.

Sadece başımla onaylayabildim.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Her şey o kadar iyiydi ki. Nasıl oldu da buraya geldik?”

Kahvaltımızı bitirince odaya döndük, eşyalarımızı topladık ve ardından çıkış yapmak için lobiye indik. Giriş bir sürü aktiviteyle canlıydı, insanlar gelip gidiyorlar, çalışanlar misafirlerle ilgileniyorlardı.

Taylor resepsiyon görevlisine, “Dışarıda bizi bekleyen bir araba olması lazım,” dedi.

“Evet,” dedi görevli kız. “Her şeyiniz tamam. Umarım Ritz-Carlton’da geçirdiğiniz zaman hoşunuza gitmiştir ve umarım kısa süre içinde sizi yeniden ağırlama şansımız olur.”

Taylor, “Teşekkür ederiz,” dedi.

Çantalarımızı dışarı taşıdı ve beni havaalanından alan şoföre selam verdi.

Taylor, Charlotte Amalie Havaalanı’na olan yolculuğumuzun büyük bir bölümünde pencereden dışarıyı izledi ve sadece bir defa, o da havaalanına geldiğimiz için zorunlu olunca konuştu.

Saatime bakıp, “İki saat erken gelmişiz,” dedim.

Taylor kapımızın orada yanıma oturdu ama onun dışında, sanki terminaldeki herhangi bir yolcuymuşum gibi davrandı. New York’a giden bir uçak yolcu alımına başlamıştı. O kadar erken gelmiştik ki kontuarın üstündeki ekranda uçuşumuz gözükmüyordu bile.

Birkaç defa saatime baktım, ailesi için mi, benim için mi yoksa hepimiz için mi endişe ettiğini merak ettim. Onunla bu konu hakkında konuşmalı mıydım yoksa onu düşünceleriyle baş başa mı bırakmalıyım, emin olamıyordum.

Arkamızda bir yerlerde, bir bebek yeri göğü inletiyordu ve ne zaman bir çocuk sesi duysam olduğu gibi göğsümde bir sızı hissettim. Çevremizde bir sürü aile vardı; usanmış anneler ve babalar, yorulmuş, sıkılmış çocuklarını eğlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Taylor'ın çocukları benim gibi özlemle izleyip izlemeyeceğini, sarsıntılı başlangıcımız nedeniyle bunu yapmak zorunda kalıp kalmayacağını ve St. Thomas'taki hafta sonunun sonumuzun başlangıcı olup olmadığını merak ettim.

"Taylor," dedim.

Parmağını ağzından çekip kopardığı şeytan tırnağını tükürdü. "Özür dilerim. Seni görmezden gelmeye çalışmıyorum. Sadece aklımda çok şey var."

"Travis hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Sadece bekliyor musun? Eve dönünce bombanın pimini çekecek misin?"

Bana gözlerinde dehşetle baktı. "Yapacak mısın?"

Sesimi alçak tuttum. "Bana öfkeli olduğun için başka bir kadını becerdin ve daha da kötüsü, korunmak için bir şey kullanıp kullanmadığını bilmiyorsun. Bu konuda nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bugün, daha sonra ya da yarın ya da gelecek hafta bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bu zaman geçtikçe nasıl işleyeceğini göreceğimiz olaylardan biri."

Gözlerini yere çevirdi, dizlerini zıplatıp duruyordu.

"Başka ne hakkında konuşmak istersin?"

"Bu yeter de artar bile."

Boynumu eğdim, engellenmiş hissediyordum. "Başka ne var?"

"Dediğin şey, hepimizin sırlarının olması meselesi, doğru söyledin. Hoşuma gitmiyor."

"Travis'i bu sabah gördüm. Keyfi yerindeydi."

Taylor'ın kaşları yukarı fırladı. "Sahile inmeden önce mi?"

"Evet, odadan çıkarken. Thomas'ı görmeye gidiyordu."

Taylor bunu düşünüp başını iki yöne salladı. "Kahretsin. O ikisinin arasında bir olay dönüyor. Büyük bir şey. Üstelik hiç de iyi değil."

"Camille'in ne olabileceği hakkında bir fikri olduğunu düşünüyorum."

Taylor gözlerini kıstı. "Thomas'la çıktığını Trenton'a söylemedi. Trent'e uzun bir süre söylemedi. Hep bunun arkasında daha büyük bir neden olduğunu düşündüm. Demek istediğim... hepimiz Cami'yi tanıyoruz. Trenton ona yıllardır âşıktı. Kimse Thomas'ın onunla çıktığını bilmiyordu ve ben de üstüne çullarını canını çıkarmayalım diye gizli kaldığını sanıyordum. Şimdiyse... bilmiyorum. Travis'le bir ilgisi var ve buna da anlam veremiyorum."

"Travis yıkılmış görünüyordu. Buna ne sebep olabilir ki?"

Taylor başını iki yana salladı. "Abby'yi kaybetmek. Bu kadar. Başka hiçbir şeyi zerre umursamıyor. Siktir... babamla ilgili olabilir mi sence? Belki hastadır?"

Başımı iki yana salladım. "Thomas'ın sadece Travis'e söylemesinin bir anlamı olmazdı, değil mi?"

Taylor bunu bir süre düşündü ve sonra da içini çekti. "Bilmiyorum. Artık üstüne düşünmek istemiyorum. Beni hem korkutuyor hem de kızdırıyor. Camille'in ailem hakkında benden ya da Trenton'dan fazla bilgisinin olmaması lazım. Bu çok boktan bir durum."

"Bunun üstüne düşünebilirsin. Dikkatini dağıtır," dedim.

"Bizden mi?" diye sordu.

Başım la onayladım.

Omuzları düştü ve öne eğilip parmaklarıyla şakaklarını ovdu. "N'olur, yapma."

Bu sefil haline daha fazla dayanamayacaktım. "Seni seviyorum. Bir defasında bunun, öylesine söylediğin bir şey olmadığını söylemiştin. Benim için de öyle. Yaptığımdan hoşlanmıyorum. Ama kendi yaptığımdan da hoşlanmıyorum."

"Sadece bana söz ver, deneyeceğine söz ver."

"Taylor..."

"Umurumda değil. Hiç umurumda değil. Bunu düzeltmem lazım."

"Sana tekmeyi basacak değilim. Üstünde konuşmamız gereken bir sürü şey var. Eğer bir duvara çarpacaksak da yaklaştığımızı göreceksin."

"Görüyorum. Yaklaştığımızı görüyorum."

"Hayır, görmüyorsun," dedim çaresizlik içinde.

Daha yakınım a gelerek, "Anlamıyorsun," diye tısladı. Dışlerini sıktığını görebiliyordum. "Daha önce, arabamla dairenden Estes'e dönerken hiç o kadar korkmamıştım. Thomas'ın kapısının dışındaki koridorda eve dönmesini beklerken hiç o kadar kayıp hissetmemiştim. Oraya gidince kendimi daha iyi hissederim sanmıştım. Öyle olmadı. Tommy'nin bana hissettiklerini ve korkularımı anlam-

landirmama yardımcı olacak bir şeyler söyleyebileceğini ummuştum ama söyleyemedi. O his gitgide kötüleşti Falyn. Seni lobide dururken görene kadar ne olduğunu anlayamadım.”

Bekledim. Gözlerindeki ıstırap başka yere bakmamı imkânsız kılıyordu.

“Bu kederdi Falyn. Çocukluğumdan beri hissetmemiştim ama birini kaybettiğinde hissettiğin o çaresizlik duygusunu hatırlıyorum. İnsanları ne kadar seversen sev onları geri getiremiyorsun. Ne kadar bağırsan da, içsen de, yalvarsan da, dua etsen de... Onlar gidince bir delik açılıyor. Artık acının durması için ağlamayı kesip bunun hayatının kalanı boyunca bir parçan olacağını kabul edene dek seni içeriden çürütüp yakıyor.”

Dehşet içinde bir nefes aldım.

“Terk edilmeyi hak etmediğimi söylemiyorum. Ama bana kendimi kanıtlamam için sadece bir şans verirsen her şeyi yaparım. Thomas Eakins’te bana acıyı dindirmek için başka biriyle yatmamam gerektiğini söylemişti. Bu bir bahane değil ama bir hata yaptım ve bundan ders aldım.”

Söylediklerini dinleyip içimden tekrar ettim. Bir anda, “Koşullarım var,” deyiverdim.

Bir an bile tereddüt etmeden, “Söyle,” dedi.

“Test edilmen lazım.”

“Randevu aldım bile.”

“Zamana ihtiyacım var. Hiçbir şey olmamış gibi yapmam.”

“Anlaşılır bir istek.”

“Bir kıskançlık ânı yaşarsam ki yaşayacağım, bütün bu süreci harekete geçirenin ben olduğumu ve bu olanların çoğunlukla benim hatam olduğunu hatırlamam için zamana ve dolayısıyla sabrına ihtiyacım olacak.”

Taylor ağır ağır konuşurken her bir kelimeyi vurguladı, "Bu senin hatan değil. İkimiz de batırdık. İkimiz de olanlardan pişmanız."

"Şu anda emin olduğum hemen hemen tek şey bu," dedim.

"Hayır. Birbirimizi sevdiğimizizden de eminsin. Ve bu nedenle işlerin iyiye gideceğini biliyorum."

Başımı sallayınca Taylor sandalyesine yaslandı, eski haline göre sadece biraz daha gevşemişti. Ya kendi söylediklerine inanmıyordu ya da benim inanmadığımı düşünüyordu. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve başka bir tuhaf sessizliğin içinde uçuşumuzun anons edilmesini bekledik.

Yirmi İkinci Bölüm

"Bunu yapamam."

Sözcüklerin ağızından çıktıklarını duydum ama on üç haftalık emek ve affedicilik inanmama izin vermedi. Colorado Springs'te onun otel odasındaki bir sandalyede oturuyordum, bej halı ve perdeler yüzümdeki boş ifadeyi yansıtıyordu.

Taylor başını ellerine almış yatakta oturuyordu. Üstünde sadece beline sardığı beyaz bir havlu vardı ve teni de duş aldıktan sonra daha kurumadığı için hâlâ parlıyordu.

"İki gün önce otele giriş yaptın," dedim.

Başıyla onayladı.

"Şimdi de vaz mı geçiyorsun?" diye sordum.

Bana gözlerinde hayal kırıklığıyla baktı. O anda onu kaybetmiş olduğumu anladım. Artık o özlem, suçluluk ve sabır kaybolup gitmişti.

Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturdum. "Hani her şey daha iyiye gidiyordu? Hani bu ilişkiyi yürütecektik? Hani birbirimizi affedip sevecektik?"

Cevap vermedi.

"Beni seviyorsun," dedim.

"Sana açıklayabileceğimden çok daha fazla."

"O zaman anlamıyorum!" dedim, sesimin yüksekliği ikimizi de şaşırtmıştı. Gözlerim yaşardı. "Bunun üstüne çalıştım. Saatlerimi, haftalarımı aramızı düzeltmek, ilişkimizi

düzeltilmek ve sen ellerini... ve başka birçok yerini daha... başka bir kadına koymuş olduğun için bütün hissettiklerimi kafamın içinde çözmek için uğraştım. Ben buradayım, her konuda riske giriyorum, ne zaman yatağa girsek aklımda beliren, bir türlü peşimi bırakmayan o görüntüleri görmezden geliyorum. Ve sen de kalkıp beni bırakıyor musun? Olmaz," dedim başımı sallayarak ve volta atma rağmen kendimi durdurmadığımı fark ettim. "Öylece bitti diyemezsin. Bitmedi."

"Öyle demedim," dedi, eğlenmişti. "Ama bu... bu güzel. Bu hoşuma gidiyor."

Odanın ortasında durup gözlerimi kısarak ona baktım. "O zaman neden bahsediyordun az önce?"

İçini çekti. "Gidip gelmem gerekmesinden daha önce bahsetmedim çünkü... yani... daha büyük şeylerle uğraşıyorduk ve ben de korkak tavuğun tekiyim." Ayağa kalkıp omuzlarımı avuçladı. "Ama hâlâ bunu istiyorum, daha önce konuştuğumuz her şeyi. Ayrı yaşamaya dayanamıyorum. En azından aynı şehirde olalım istiyorum."

Yatağa düştüm ve karnımı tuttum. "Bitirdiğini sanmıştım."

Önümde diz çöktü. "Hayatta olmaz öyle bir şey. Yaptığımı telafi etmeye çalışırken kendimi paralamadığım o haftalardan sonra mı bitirecekmişim?"

Ona şüpheyle baktım. "Kendini paralamak mı?"

Parmaklarını kalçamın hemen üstünde kenetleyerek gülümsedi. "Keyifli olmadığını söylemedim."

Yanağımı öptü, narin ve tatlı bir öpücüktü. Dudaklarına eğilirken kıkırdıyordum.

Oda telefonu çaldı ve bir anlık kafa karışıklığının ardından Taylor zıplayıp ahizeyi kulağına dayadı. "Alo? Evet, benim. Kim?" Gözleri ne dendiğini anlayıp parla-

dığında yüzü bembeyaz oldu. "Ben, eee... hemen aşağıya geliyorum." Telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Resepsiyon görevlisi bir kadının beni beklediğini söyledi. Alyssa Davies."

Omzumu silkip başımı iki yana salladım, isim hiç tanıdık gelmemişti.

"Bu benim... San Diego'dan."

"Burada mı?" diye sordum ayağa kalkarak.

Ensesini sıvazlayarak "Galiba öyle," dedi.

"Niye?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum bebeğim."

"Test oldun," dedim, içimde beliren yoğun paniği belli etmemeye çalışarak.

"Evet... hayır, o olamaz. Olay o değil."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor, başımdaki damarları zonklatıp parmaklarımı titretiyordu.

Taylor'ın endişesi kayboldu ve zoraki bir gülümseme yüzünü yumuşattı. "Hadi gel. Ne olduğunu beraber öğrenelim."

Uzattığı elini tutup çantamı kaptım ve Taylor'ın peşinden koridora çıktım. Asansörle birinci kata indik ve sonra da holü bulduk. Taylor, duvar boyunca dizilmiş bölmelerden birinde oturan o güzel kadını görüp durakladığında elimi bırakmadı.

Beni öne doğru çekip oturdu ve koltuğun ilerisine kayd. Ben de yanına oturdum ve hayatta tanışmayı en son bekleyeceğim kadına baktım.

"Beni gördüğünüze şaşırdığınızı biliyorum," dedi. "Önceden aramadığım için özür dilerim." Bana baktı ve gözlerini kırptırıp masanın üstünde kavuşturduğu ellerine baktı. "Ama söyleyeceğim şeyin yüz yüze söylenmesi lazım."

Taylor elimi sıktı. Ne yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

"O..." Alyssa gerisini getirmedi.

Taylor başıyla onayladı. "Bu benim kız arkadaşım, Faly'n. Kim olduğunu ve neler yaşandığını biliyor."

Alyssa kaşlarını kaldırıp, "Tamam, ama bunu bilmiyor," dedi. Daha önce birkaç defa buruşturulmuş gibi görünen, katlı bir kâğıt çıkarıp masanın üstünden Taylor'a uzattı.

Taylor kâğıdı açtı, okudu ve önüne koydu. Bekledim ve en sonunda ona doğru döndüm. Gözleri uzaklara dalmıştı. O kadar sessizdi ki hâlâ nefes aldığından emin olamıyordum.

Kâğıtta yazanın ne olduğu hakkında birkaç fikrim vardı ve hiçbirisinin doğru olmasını istemiyordum.

Taylor, "Hamile misin?" diye sordu yutkunarak.

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum ve gözlerim anında buğulandı.

Alyssa içini çekti. "Yarın on beş hafta olacak. Perşembe gününe kürtaj yaptırmak için randevu aldım."

"Benim... seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu Taylor.

Alyssa soluk vererek güldü, duyduğundan etkilenmemişti. "Hayır. Randevuyu iptal ettim."

"Yani..." diye başladı Taylor. "Bebek sende kalıyor."

"Hayır."

Alnımı sıvazladıktan sonra gözlerimi aşağıya çevirip çılgılık atmamaya çalıştım. Bu bizim başımıza geliyor olamazdı, o bebeğin başına.

"Onu verecek misin?" diye sordu Taylor.

"Duruma bağlı," dedi Alyssa, kâğıdı çantasına koyarak. Sakin hali insanı çileden çıkarıyordu. "Onu yetiştirecek durumda değilim. Sen öyle misin?"

Taylor göğsüne dokundu. "Bana onu almayı isteyip istemediğimi soruyorsun."

Alyssa ellerini bir kez daha kavuşturdu. "Yedi Aralık'ta doğum yapacağım. Ondan kısa süre sonra da duruşmaları başlayacak olan oldukça büyük bir davam var. Bebeği doğurup normal bir evlatlık verme işleminde olduğu gibi, ebeveynlik haklarımı devretmek için gerekli evrakları imzalamaya hazırım."

Güzel bir kadın, Taylor'ın bebeğine hamile ve bir de üstüne avukat, öyle mi? Beni başka yönlerden de geçebilme ihtimali var mı acaba?

"Dur," dedim. "Ne yaptığın hakkında düşünmen lazım."

Bana öfkeyle baktı. "Affedersin, burada Taylor için bulunmana saygı gösteriyorum, ama sana fikrini sormadım."

"Bunu anlıyorum," dedim. "Ama senin bulunduğun konumda bulundum. Bu bir iş akdi değil. Bu bir bebek."

"Sen..."

"Bir çocuğumu verdim, evet. Bu asla unutabildiğin bir şey değil. Sadece... galiba karar vermeden önce gerçekten de istediğinin bu olduğundan emin olmanı sağlamayı umuyorum."

Gözlerini kırdı, ilk defa ikimizi birden görmüş gibiydi ve sonra gözlerini Taylor'a dikti. "Bunu sana bırakıyorum. Eğer sen de haklarından feragat etmeyi seçersen, evlatlık alabilecek adayları arama sürecine başlayacağım. San Diego'daki birkaç ajansı önerdiler."

"Eğer bebeği tutmak istersen," dedim, "Taylor'ın sana yardımcı olacağını biliyorum."

Taylor başıyla onayladı. Kilometrelerce uzaktaymış gibi duruyordu.

Alyssa, "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," dedi, "ama teklifiniz için teşekkürler."

Ayağa kalktım.

Taylor bana uzandı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Eve."

"Sadece... bana bir saniye izin ver. Ben seni arabamla götürürüm."

Sözcükler boğazımda düğümleniyordu. "Sen kalmalısın. İkinizin konuşacak çok şeyi var."

Taylor ayağa kalkmaya başladı ama ben omzuna dokundum.

"Bu kararın benimle hiçbir ilgisi yok Taylor. Ve önemli bir karar."

Taylor bana baktı, derin nefesler alıyordu. "Ne demek istiyorsun? Benimle bir ilgisi yok derken ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu senin kararın."

Koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Sadece bana on dakika önce söylediklerini hatırla."

"Hatırlıyorum. Birçok şey hatırlıyorum. Burada kal. Eğer kalmazsan pişman olacaksın."

Bana verdiği telefonu masamın üstüne koyup Taylor ile Alyssa'yı arkamda bıraktım.

"Falyn!" diye seslendi arkamdan.

Ama onu duymazdan geldim.

Hale çıkıp lobiyi geçerken yolda Dalton'ı gördüm.

"Hey, Falyn. Dışarı mı gidiyorsun?" diye sordu.

Kibarca gülümsedim ve kapıdan çıkarak şehir merkezine olan yolculuğuma başladım. Uzun bir yürüyüş yapmayı bekliyordum ama hıçkırığa hıçkırığa ağlama ihtiyacım la mücadele etmem gerektiğinden attığım her adım bir öncekinden zordu.

Ama ağlamayacaktım. Kendime ve Taylor'a, bir nedenden ötürü birbirimizle karşılaştığımızı o kadar çok defa söylemiştim ki. Bunun nedeninin eski defterlerimi kapatabilmek olduğunu düşünmüştüm ama hüznü öykülerin başladıkları şekilde bitmek gibi eğlenceli bir huyu vardı ve durumumuzun ironik hali de gözümden kaçmamıştı. Ben çocuğumu vermiştim ve başka çocuğum olmuyordu. Taylor ne olursa olsun benimle kalacaktı ve benim attığım bir kartopuyla başlayan bir olaylar zinciri büyüüp çığa dönüşmüştü ve Taylor da bu sayede her şeye rağmen kendi çocuğuna sahip olabilecekti.

Sokak ışıkları, havanın kararmasına vızıldayıp titreşerek tepki verdiler. Yıldızlar alacakaranlık gökyüzünde kendilerini belli etmeye başlamışlardı ve benim hâlâ gidecek uzun bir yolum vardı. Arabalar hızla yanımdan geçip gidiyorlardı, birkaç tanesi gençlerle doluydu, hoparlörlerin sesini sonuna kadar açmış müzik dinliyorlar ve korna çalıyorlardı. Yalnız başıma yürürken, Alyssa'nın hamileliğinin gerçekliğinin her adımda kafama daha da çok dank ettiğini fark ettim.

Yaz hızımı iyice almıştı ve haftalardır yağmur yağmamıştı. Dünya hâlâ yeşildi ama kuruydu. Arada bir çıkan orman yangınları Taylor'ın ekibini bu bölgeye getirmişti.

Şehir merkezine yaptığım yürüyüş beklediğimden uzun sürdü ve ben de idmanlı sayılmazdım. Bir Mercedes G serisi araç yavaşlayıp yanımda durdu ve koyu renk yolcu penceresi aşağı inince, içinde direksiyonun başındaki Blaire'den başka kimse olmadığını gördüm. Yürümeye devam ettim ama o kornaya bastı.

"Falyn?" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun bir tane?"

İçimi çektim. "Kimse seni duyamaz."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Lütfen, bırak ben seni götüreyim. Konuşmamıza gerek yok."

Önce yola sonra da Blaire'e baktım. "Tek bir kelime bile mi?"

Başını iki yana salladı.

O spor arazi aracına binmeyi hiç istemesem de ayaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı ve tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp ağlamaktı. Kapıyı açıp içeri girdim.

Blaire'in yüzü zafer dolu bir gülümseme ile aydınlandı ve yola devam etti.

Daha beş yüz metre gitmemişken Blair içini çekti. "Babanın sağlığı iyi değildi. Bu kampanyanın ona yaradığını düşünmüyorum."

Karşılık vermedim.

Dudaklarını birbirilerine bastırdı. "Araba, hâlâ evdeki garaja park edilmiş bekliyor. Baban dura dura bozulmasın diye bazen çalıştırıyor. Hâlâ yağmı değiştiriyor. Onu geri almanı istiyoruz."

"Hayır."

"Karanlıkta yürümek tehlikeli."

Basitçe, "Nadiren dışarıya çıkıyorum," dedim.

"Ama olur da çıkarsan..."

"Konuşmamıza gerek yok demiştin."

Blaire arabayı, Bucksaw'ın önündeki çok sayıdaki boş yerden birine park etti. "Eve dönmelisin Falyn ya da en azından seni bir daireye taşımamıza izin vermelisin, baban da sana düzgün bir iş bulabilir."

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun," diye patladı.

"Bunlar hep dış görünüşü kurtarmak için, değil mi?"

Beni daha az umursuyor olamazdınız.”

“Bu doğru değil. Oranın üst katında, pislik içinde yaşıyor olman beni dehşete düşürüyor,” deyip kafenin ikinci katına baktı.

“Görünüşü kurtarmaya çalışmanın ailemizi ne hale getirdiğini görmüyor musun? Kocan hasta, kızın senden uzak olmaktan başka bir şey istemiyor. Hem de ne için?”

“Çünkü bu önemli!” diye tısladı, başını çevirirken saçları sallanmıştı.

“Senin için. Sadece senin için önemli. Ben, sen kendini önemli hissedesin diye nefret ettiğim bir hayatı yaşamakla hükümlü değilim.”

Gözlerini kıstı. “Yaşam tarzımızın neresi kötü? Okula gitmeni istiyorum diye mi? Senin daha düzgün bir evde yaşamayı istiyorum diye mi?”

“Bu şekilde söyleyince kulağa harika geliyor. Ama çirkin yanlarını atlayıp duramazsın. Bir hamileliği öylesine silemezsin. Bir bebeği saklayamazsın. Kızın, doktor olmak istemeyen bir garson değilmiş gibi yapamazsın. Hayatımız bir magazin programının en iyiler seçkisi değil. Artık öyleymiş numarası yapmayı bırakman lazım. Tribünlere oynama zamanı doldu.”

Burnundan nefes aldı. “Hep son derece bencil oldun. Neden bu gece farklı olacak diye düşündüm, bilmiyorum.”

“Geri dönme,” dedim arabadan çıkmadan önce.

“Falyn,” diye seslendi arkamdan.

Yolcu kapısının camını indirirken ben de eğildim.

“Bu yüzümüze attığın son tokat. Eğer baban senin yüzünden seçimleri kaybederse artık sana yardım teklif etmeyeceğiz.”

“Etmenizi beklemiyorum zaten.”

Onu, beni bıraktığı için teşekkür edip kendi başına bıraktım ve bana seslenmesini duymazdan geldim.

Cam kapıyı açtığımda gece olmuştu ve tükenmiştim, fiziksel olarak, duygusal olarak ve zihinsel olarak.

Blaire yola çıkıp gözden kaybolmadan önce manevra yaparken, aracının farlarından gelen ışık cam duvardan içeriye aktı.

Yemek alanı karanlıktı ve ben de yalnızdım. Turuncu beyaz karoların üstüne oturdum, yan yatıp top gibi kıvrıldım ve sonra da ağlaya ağlaya uyudum.

Biri parmağıyla omzumu dürtünce irkildim. O her kimse tekrar aynı şeyi yaptı ve gözlerimi açıp kendimi korumak için elimi kaldırdım.

Gözlerim odaklandı ve Pete'in başıma dikilmiş olduğunu gördüm, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Yüzümü silip doğrularak oturdum. "Saat kaç?" diye sordum cevap almayı beklemeden.

Bileğimdeki deri bandı kıvrıp saatime baktım. Cumartesi günü, sabahın beşiydi. Chuck ile Phaedra her an gelebilirlerdi.

"Siktir," deyip ayağa fırladım.

Merdivene koşmak için hamle yaptığım sırada Pete bileğimi tuttu.

Omuzlarımı gevşetip elini elimle kavradım. "Ben iyiyim."

Elimi bırakmadı.

"Gerçekten de. Bir şeyim yok."

Pete başparmağını dudaklarına değdirip serçe parmağını yukarı kaldırdı.

"Hayır içmiyordum. Taylor'ın San Diego'da beraber olduğu kız var ya hani? Hamileymiş."

Pete'in kaşları neredeyse saçlarına kadar havaya kalktı ve kolumu bıraktı. Ben de aceleyle merdivene koşup basamakları ikişer ikişer çıktım.

Kendimi duşa atıp önceki gecenin anılarını yüzeye çıkarmalarına fırsat vermeden iyice derinlere ittim.

Daha önce hiç cumartesiileri çalıştığım için bu kadar mutlu olmamıştım. Yoğun olacaktık ve bu hafta sonu bir festival vardı. İnsanın dikkatini sabırsız, aç müşteriler kadar iyi dağıtan başka bir şey daha yoktu. Telefon olmadan Taylor'ın benimle bağlantı kurmasının bir yolu yoktu, Bucksaw'a gelmek hariç ve hem o gün hem de ertesi gün ikinci vardiyada olduğunu biliyordum.

Çelişki içindeydim; bir an ağlamamaya çalışıyordum, bir sonraki an ise öfkemle mücadele ediyordum. Bir yandan da endişeliydim, kilometrelerce uzakta aklında bunca şey varken alevlerle boğuştuğunu biliyordum. Onu Alyssa ile başa çıkmak için kendi başına bırakmak hiçbir işe yaramamıştı ama kendimizi içinde bulduğumuz bu kargaşayı ben yaratmıştım. Taylor da işleri çok daha kötü bir halde getirmişti. Ama ne onun işi değişecekti ne de sorunlarımız. Benim selamımı verip sahneden çekilme zamanım gelmişti. İkimizden birinin bunu yapması gerekiyordu.

Merdivenden aşağıya inip hâlâ nemli olan saçımı başımın tepesinde topuz yaptım ve Phaedra'nın tek taraflı bir sohbet etmekte olduğunu duydum. Çift kanatlı kapıyı açıp mutfakta her zaman oturduğum, ortadaki hazırlık masasının karşısındaki tezgâha yerleştim.

Hector sebzeleri yıkıyordu, başını önüne eğmiş tek kelime etmiyordu. Pete patates soyuyordu ve çalışırken yüzünü ekşitip bana baktı.

Phaedra, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

Chuck onun arkasında duruyordu ve onu sakinleştirmek gibi bir niyetinin olmadığı belliydi. Konuşmak için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

"Sakin bana hiçbir şey olmadığını, büyük bir şey olmadığını ya da sadece o büyük olmayan hiçbir şeyin, seni bütün gece karo zeminde fetüs pozisyonunda tuttuğu için kötü bir gece geçirdiğini söyleme."

Açık ağzımı hızla kapattım. Phaedra herkesi ürkütelirdi ama daha önce hiç tersine denk gelmemiştim.

"Dökül bakalım," diye emretti.

"Taylor'dan ara vermemizi istediğimde kardeşini görmek için San Diego'ya gitti. Oradayken... başka bir kadınla beraber olmuş. Saint Thomas'tayken bana anlattı. Çözmek için uğraşıyorduk."

"Ve?" diye sordu hiç istifini bozmadan.

Derin bir nefes alıp boğazımdaki yumruyu hissettim. "Geçen gece otele geldi. Hamileymiş."

Dört iş arkadaşım da aniden yüksek sesle nefes aldılar. Gözümden kaçan birkaç damlayı hızla sildim.

"Doğuracak mı?" diye sordu Chuck.

Başımınla onayladım.

Phaedra kıpırdanıp sert tavrını korumaya çalıştı. "Peki, Taylor ne diyor?"

"Bunu duyduktan sonra orada çok kalmadım."

Phaedra birkaç anahtar çıkarıp bana fırlattı. Havada yakaladığım anahtarlığı tanıdım.

"Aynı zamanda annenle babanın arabasını getirip bırakmış olmaları meselesi var. Müşterilerin park yerinde duruyor."

"Ne?" diye sordum.

"Onlara istemediğini söyledim," dedi Chuck. "Anahtar kontağın üstünde."

Elimdeki parlak metale baktım. "Arabam burada mı? Öylece bırakıp gittiler mi?"

"Tanrı aşkına kızım, dinlemiyor musun?" diye sordu Phaedra.

"Nereye... park etmeliyim?"

Phaedra sokağı işaret etti. "Kirby'nin genelde park ettiği yerin yanına. Ee, ne duruyorsun? Yürü bakalım."

"Neden öfkelisin?" diye sordum, yanağımı kol yenime silerken.

"Öfkeli değilim, lanet olsun! Endişeliyim. Marş marş. Yapmam gereken turtalar var." Hızla arkasına döndü ve kararlı adımlarla arka tarafa giderken gözlerini sildi.

Chuck, "Benim çekmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ben yaparım."

Chuck yumuşak bir sesle, "Falyn," dedi. "Pete'in seni o şekilde yerde yatarken bulması endişe verici. Bizimle konuşmanı dilerdik."

"Öylece oluverdi işte. Kimseyle konuşacak zamanım olmadı."

"Telefon etmeliydin."

"Telefonu Taylor'a geri verdim."

"O bundan haberdar mı?"

Başımla onayladım.

"O zaman artık bittiğini de biliyor."

Anahtarları avucumun içinde tuttum ve dişlerinin tenime battığını hissettim. "Üstüne düşüneceği çok daha önemli bir şey var."

Kapıya döndüğüm sırada Chuck bana seslendi. "Falyn?"

Durdum ama arkama dönmedim.

“Senin, onun için öncelik olup olmadığına karar veren kişi kendisi olmalı.”

“Beni seçmeyeceğini düşünmediğimden değil,” dedim omzumun üstünden. “Sadece beni seçerse kendimi asla affedemem.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cumartesi ve pazar geceleri işten sonra, Taylor'ın vardiyası bitince Bucksaw'a gelmesini beklemek yerine arabama binip yola çıkıyordum. Devam edemeyecek kadar yorulana dek ayağımı gaz pedalından çekmiyor ve kaybolup geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum.

Pazartesi günü kendime, Taylor'ın iş yerime gelmeyecek kadar akıllı olduğunu söyledim ama saat on bir otuzda ekibiyle birlikte restorana geldi.

Kirby, ona bir şey söylememe gerek kalmadan ne yapacağını bildiğinden onları arka masaya oturttu ve Phaedra da siparişlerini aldı. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama Dalton üstüne basa basa bana selam verdi.

Kibarlığımı korudum ve Taylor'ı sadece göz ucuyla gördüm. Bana bakıyor ve kendisini görmemi bekliyordu ama ben yanından geçip gittim.

Chuck, "Falyn! Sipariş hazır!" diye bağırdı.

Ayaklarım Chuck'ın sesine doğru normalden de hızlı ilerlediler. Pencerede yemek olmadığını görünce kendimi toparlamam için bana zaman kazandırmaya çalıştığını anladım. Çift kanatlı kapıdan geçtim ve tezgâhıma yaslanıp ağırlığımı verdim.

Chuck, "İyi misin ufaklık?" diye sordu.

Başımı hızla iki yana salladım. Derin bir nefes alıp iki elimi de kullanarak çift kanatlı kapıyı kırarcasına açtım. Eğer ilişkimizi bitirmekte kendimden emin değilmişim gibi görünürsem ve hatta bir saniye bile zaaf gösterirsem, Taylor'ın ben pes edene dek durmaksızın üstüme geleceğini biliyordum. Adadan döndükten sonraki davranışlarına bakacak olursak bana bir an bile huzur bırakmayacağı kesindi.

Taylor olay çıkarmaya çalışmadı. Yemeğini yiyip hesabını ödedi ve sonra da kalkıp gittiler.

Ertesi gün saat bir olduğunda onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum ama yeniden öğle yemeğine geldiler, bu defa Trex'i de peşlerinde sürüklemişlerdi. Onlara yine Phaedra baktı.

Masalarının yanından geçerken Taylor bana uzandı. "Falyn. Tanrı aşkına."

Her ne kadar sesindeki çaresizlik beni yıkacak kadar güçlü olsa da onu duymazdan geldim ve o da başka bir şey söylemedi. Sadece yakınımızdaki birkaç masa ne olduğunu fark etti ama Phaedra suratını astı.

"Falyn, tatlım," dedi Phaedra, "bu böyle devam edemez."

Başımla onayladım ve Phaedra'nın, Taylor'ın masasına gittiğini bilerek çift kanatlı kapıdan girdim. Geri döndüğünde başımı eğip ona baktım, benim sorunlarımla ilgilenmesi gerektiği için utanıyordum.

"Ona gelmeye devam edebileceğini söyledim, ama sadece olay çıkarmamaya söz verirse. Seni rahatsız etmemeye söz verdi."

Başımla onaylayıp kollarımı kavuşturdum.

"Ona gelmemesini söyleyeyim mi?" diye sordu Phaedra. "Zavallı çocuğa kötü davranmaktan nefret ediyorum. Kayıp bir kedi yavrusuna benziyor."

“Bunu hoş karşılayacağını sanmıyorum. Hem sadece yaz için, değil mi? Estes Park’a döndükten sonra kalkıp her gün arabayla buraya gelemes. Gelecek yaz, eğer geri dönerlerse, atlatmış olacaktır.”

Phaedra kolumu sıvazladı. “Bilmiyorum bebeğim. Benim perspektifimden ikiniz de atatabilecekmiş gibi durmuyorsunuz.” Yüzünü buruşturdu. “Bunu çözme-yi deneyemeyeceğinden emin misin? Biliyorum, tam bir karmaşa ama beraber çalışırsanız düzeltmesi belki biraz daha kolay olur.”

Başımı iki yana salladım, ayağa kalkıp mutfak kapısından çıktım ve sanki kalbi kırılmamış gibi masalarımın başmda beklemeye başladım.

O gece yatakta uzanmış yatarken, Taylor’a dair her anımı sürgüne göndereceğime yemin ettim. Beni nasıl kollarında tuttuğunu, dudaklarının dudaklarımı nasıl ısıttığını ve bana, beni sevdiğini söylediği her defasında sesinin nasıl yumuşadığını unutmaya çalıştım.

Onun yasını tutmanın verdiği ıstıraptan iyiydi.

Bu günlerce sürdü ve her gün geldiğinde kendime onu görmenin zaman geçtikçe kolaylaşacağını söyledim. Ama kolaylaşmadı.

Tıpkı Taylor’ın söylediği gibi, günlerimin bir parçası olacak bu sürekli sızıyı kabul etmeliydim. Başka tek bir ânu, tek bir gözyaşını onu düşünerek harcayamazdım. Hayatı üstünde ilerlediğimiz yoldan sapmıştı. Eğer onu unutmama izin vermeyecekse bu acıyla yaşamayı öğrenmem lazımdı.

Mayıs bitti ve haziran başladı.

Gökyüzü her geçen gün daha puslu oluyordu ve televizyondaki haberler bütün dünyada duyuluyordu.

Bölgemizdeki orman yangınları rekor seviyedeydi, itfaiyeciler ve hotshot ekipleri son on yıldır bu kadar çok yangına rastlamamışlardı. Yine de Taylor tek bir öğle yemeğini kaçırmadı, bazen gecikip saat iki ya da üçe kadar gelmediği oluyordu ve başka günler de üstü başı is ve terle kaplı olarak geliyordu.

Temmuzun ortasında Chuck ile Phaedra, Taylor'ın restorana girmesini yasaklamayı düşünmeye başladılar ama kimse bunun için iyi bir gerekçe bulamadı. Hiç sıkıntı çıkarmıyordu, hep yemek ısmarlıyordu, hesabı her defasında ödeyip iyi de bir bahşiş bırakıyordu ve her zaman kibardı. Bana hiç yaklaşmamış ve hatta konuşmaya bile çalışmamıştı.

Taylor sadece gelip benim pes etmemi bekliyordu.

Bucksaw kapanalı yarım saat olmuştu ve Kirby'yle gece yapmamız gereken işleri yeni bitirmiştik ki Phaedra, Taylor'la nasıl başa çıkılacağı konusunu açtı.

Kirby konuşmamızın konusundan tiksiniyor, "Onun Falyn'i sevmesini yasaklayamazsın," dedi.

Phaedra, "Bu doğal değil," dedi. "Ve ikisi için de hiç sağlıklı değil. Onun bir bebeği olacak. Bunun için hazırlık yapıyor olması lazım."

Ona katıldım.

"O iyi bir çocuk, Phaedra," dedi Chuck. "Falyn'i özlüyor. Sezon bitince Estes'e dönecek, aralıkta da bebek gelecek ve işi başından aşkın olacak."

Kirby alt dudağını sarkıttı. "Zalimlik ediyorsunuz."

"Kirby," diye uyardı Phaedra.

"Ona karşı hep dürüst davrandım. Evlatlık almakla hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum," dedim.

"Ama söz konusu olan onun çocuğu!" diye ciyakladı Kirby.

"Anlamıyorsun," diye patladım.

"Yok, haklısın. Anlamıyorum," dedi. "Ama bunun sebebi söylediklerinin en ufak bir mantığının olmaması."

"Onun çocuğundan bahsediyor olabiliriz ama evlat edinmekle aynı riskleri taşıyor, duygusal olarak alma imkânı olmayan riskler. Alyssa geri dönebilir. Ortak vesalet isteyebilir ya da tam vesalet talep edebilir. Kazanabilir Kirby ve kazandıktan sonra bebeği California'ya götürebilir. Başka bir çocuk daha kaybetmek istemiyorum."

Durakladı. "Ne demek istiyorsun... başka bir çocuk derken?"

Yüzümü kapadım.

Phaedra ellerini omuzlarıma koydu. "Falyn'in liseden hemen sonra bir bebeği olmuş. Kızını evlatlık vermiş."

Kirby bana uzun uzun baktı. "Çok üzgünüm." Şok geçtikten sonra yüzündeki ifade tiksintiye dönüştü. "Üzgünüm. Gerçekten de öyleyim. Ama o senin için aile kurmaktan vazgeçmeye hazır mı ve sen onun için bir aile kurma fikrini gözden bile geçirmeyecek misin?" diye sordu. "Onu kurtardığını filan düşünüyorsun ama tek yaptığın kendi kıcını sağlama almak. Sen korkuyorsun."

"Kirby!" dedi Phaedra. "Yeter!"

Kirby tabureden aşağı atlayıp temizleyecek bir şeyler aradı. Köşede, yukarıda duran televizyonun sesini açtı. Yukarıya bakıp kollarını kavuşturdu.

Kirby, "Falyn," dedi ekranı izlerken.

"Onu rahat bırak Kirby," dedi Chuck.

Kirby yeniden, "Falyn?" dedi ve alelacele uzaktan kumandaya uzanıp sesi sonuna kadar açtı.

Hepimiz dehşet içinde, kadın bir muhabir kendisinden en fazla iki yüz metre uzakta yanan uzun çimlerin ve ağaçların önünde dururken alttan, DAĞ HOTSHOT

EKİBİNİN KAYIP OLDUĞUNDAN ENDİŞE EDİLİYOR
yazısının geçmesini izledik.

"Bu doğru Phil, bu yangının kontrol altına alınmasına yardım etmek için Colorado Springs bölgesine gelmiş olan Estes Park ekibi, dönmedi ve rapor vermedi. Yetkililer onları kayıp olarak listelemiş durumdalar."

Televizyona koşup Kirby'nin yanında durdum. Aynı anda unutmaya yemin ettiğim her şey geri geldi: teninin tenime değdiğinde verdiği his, yanağındaki gamzesi, gülüşü, kollarındayken hissettiğim güven duygusu ve onu otelde bırakıp giderken gözlerinde gördüğüm hüznü.

"Cassandra, yetkililerin ekibin nerede olduğuna dair bir fikirleri var mı?"

"Estes Park ekibiyle en son bu akşam saat altıda iletişim kurulduğu bildiriliyor, tam iki ana yangının birleştiği sıralarda."

Anahtarlarımı kapıp arabama doğru koşmaya başladım. Emniyet kemerimi taktığım anda anahtarı kontağa sokup çevirdim ve gazı kökledim.

On dakikadan kısa bir süre içinde Taylor'ın oteli görüş alanıma girdi. Park edip içeri koştum ve anında Ellison'ın bütün eyaletten gelmiş olan itfaiyeciler ve hotshot ekip üyelerinden oluşan bir kalabalığın içinde durduğunu gördüm. Eliyle ağzını kapatmış, büyük düz ekranı izliyordu.

"Ellie!" diye seslendim.

Koşarak gelip beni kucakladığında neredeyse yere deviriyordu. Beni sıktı ve burnunu çekti.

"Az önce duydum. Hiç haber var mı?" diye sordum paniğe kapılmamaya çalışarak.

Beni bırakıp başını iki yana salladı ve avucuna tıktığı bir mendille burnunu sildi. "Hiçbir şey yok. Saat yediden hemen sonra geldik. Tyler arabayı deli gibi kullandı. Dışarıda diğer ekiplerle sahada onları arıyor."

Onu kucakladım. "İyi olduklarını biliyorum."

"Çünkü öyle olmak zorundalar." Beni biraz ötesinde tutup kendini zorlayarak cesur bir ifadeyle gülümsedi. "Bebeği duydum. İlk Maddox torunu. Jim keyiften kendinden geçmiş vaziyette."

Yüzüm düştü.

"Of Tanrım, of, hayır. Sen... artık hamile değil misin?"

Ona mutlak bir kafa karışıklığı ve dehşet içinde baktım. Onun da yüzünde aynı ifade belirdi.

"Haklısın," dedi. "Bunun zamanı değil. Hadi, gidip oturalım. Trex her yarım saatte bir onunkilerden son durum hakkında bilgi alıyor."

"Onunkiler de kim?"

Ellison omzunu silkti. "Bilmiyorum. Sadece benimkiler dedi."

İkimiz de lobideki koltuğa oturduk, çevremizde itfaiyeciler, hotshotlar ve çeşitli görevliler vardı. Gece ilerledikçe kalabalık azaldı.

Gözlerimin ağırlaştığını hissediyordum ve ne zaman gözlerimi kırpsam açması biraz daha zorlaşmış gibi hissediyordum. Resepsiyon görevlisi bize kahve ve bir tabak dolusu donut getirdi ama ne Ellison ne de ben yemeğe dokunduk.

Trex yanımıza gelip kanepemizin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Hiç haber var mı?" diye sordu Ellison.

Trex başını iki yana salladı, cesaretinin kırılmış olduğu belliydi.

"Ya kurtarma ekibinden ne haber?" diye sordum.

Trex, "Hiçbir şey yok," dedi. "Üzgünüm. Beninkiler sadece görsel onay veriyorlar ve son bir saattir kimsevi görmediler. Bölgedeki helikopterlerin spot ışıkları var

ama duman aşağıyı görmeyi zorlaştırıyor.” Resepsiyon görevlisine bakıp başını iki yana salladı. “Onları on dakika sonra arayacağım. Bir şey duyduğum anda sizi haberdar ederim.”

Ellison başıyla onayladı, ardından dikkati girişe yöneldi.

Taylor yürüyerek içeri girdi, teni toprak ve isle kaplıydı. Parlak mavi baretini çıkardı ve ben de öylece durdum, gözlerim anında yaşardı.

Öne eğildim, vücudum aynı anda hem olduğu yerde kalmak hem de çılglık atarak ona doğru koşmak istiyordu.

Ellison oturduğu yerden zıplayarak kalktı ve yanımdan koşarak geçip kollarını ona doladı.

Gelen Taylor değil, Tyler’dı. Daha önce bir defa daha böyle yıkılmıştım: Olive kollarımdan çekilip alındığı an.

Başını iki yana sallayıp Ellison’a sarılırken Tyler’ın yanaklarından aşağıya tertemiz izler iniyordu.

“Hayır!” diye fısıldadım. “Hayır!”

Tyler hızla yanıma geldi. “Yangınlar birleşince Taylor’ın ekibinin bağlantısı kesildi. Bir mağaraya sığınmış olmaları mümkün ama... sıcaklık o kadar... durum iyi görünmüyor Falyn. Denedim. Beni sürükleyerek çıkardılar. Üzgünüm.”

Bana sarıldı ve ellerim hissizleşip iki yanıma düştü.

Gözyaşı yoktu, acı yoktu, dalga dalga gelen duygular yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ve sonra da dizlerim boşaldı ve azap içinde haykırdım.

Sabah olduğunda Ellison Tyler’ın kucağına uzanmış uyurken, Tyler da dördüncü kahvesinden bir yudum alıyordu. Gözlerini tıpkı benim gibi televizyon ekranından bir an bile ayırmamıştı.

Alt kata yeni ekipler geldiler, ikinci bir arama kurtarma görevine hazırıldılar. Tyler'ın takımının tamamı yorgun argın içeri geçmiş ve fırsat buldukları kadar uyuyabilmek için üst kata çıkmıştı.

Trex masada bütün gece bize kahve getirmiş olan kadınla duruyordu. Takımı iki saat önce gelmişti ve havadan aramaya devam etmek için şafağın sökmesini bekliyordu.

Ayağa kalktım ve Tyler'ın gözleri beni takip etti.

"İşe gitmem lazım," dedim. "Artık burada oturamam. Meşgul olmam lazım."

Tyler, tıpkı Taylor'ın stresli olduğunda ya da canı sıkıldığında yaptığı gibi ensesini sıvazladı. "Bir şey duyar duymaz sana haber vereceğim."

"Geri mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Bana izin vereceklerinden emin değilim. Beni bölgeden çıkarmalarından önce bir iki kişiye yumruk atmış olabilirim."

"O senin kardeşin. Anlayacaklardır."

Tyler'ın gözleri buğulandı ve alt dudağı titredi. Başı öne düştü ve Ellison omzuna dokunup kulağına onu teselli edecek bir şeyler fısıldadı.

Ağır çekimdeymiş gibi yavaşça hareket ederek otoparka çıktım.

Bucksaw'a yaptığım yolculuğa dair bir anım yok. Hiçbir şey düşünmedim. Ağlamadım. Her şey otomatikti: nefes almak, fren yapmak, dönmek.

Park ettiğim yerde başka bir araba vardı, dolayısıyla arabayı başka bir yere bıraktım ama yemek alanının kollarına adım attığımda nereye park ettiğimi unutmuştum.

Önceki günkü kıyafetimle sarsak sarsak ilerledim, önlüğüm hâlâ belime bağlıydı.

Phaedra, "Tanrım," deyip koşarak kolunu sırtıma doladı. Bana mutfağa kadar eşlik etti. "Hiç haber var mı?"

Kirby sallanan kapıdan içeri daldı ve beni görünce eliyle ağzını kapadı. Chuck, Hector ve Pete yaptıklarını bırakıp bakakaldılar.

"Hiçbir haber yok. Tyler'ı şeye zorladılar... gece yarısından hemen sonra arama çalışmalarını durdurdular. Bu sabah yeniden başladılar."

Kirby, "Falyn," dedi, "hiç uyudun mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Tamam. Kirby, çantamda bir şişe hap var, yarım miligram. Onları üst kata götür. Hadi bakalım küçük kız, uyuman lazım."

Phaedra'nın kolundan kurtuldum. "Uyuyamam. Çalışmam gerekiyor. Meşgul kalmam lazım."

Chuck başını iki yana salladı. "Tatlım, masalara bakacak durumda değilsin."

"O zaman Kirby'yle bu günlüğüne yerlerimizi değiştirebiliriz." Bakışlarımla Kirby'ye yalvardım.

Kirby, Phaedra'nın onayını bekledi.

Phaedra, "Falyn," diye başladı.

"Lütfen!" diye çığlık atıp gözlerimi kapadım. "Lütfen. Sadece bırak da çalışayım. Üst kata çıkıp onun dışarıda bir yerde olduğunu bilerek o yatakta tek başıma yatmam."

Chuck karısına bakıp başıyla onaylayınca Phaedra da başını öne eğdi.

"Tamamdır. Kirby, sen garsonluk yapacaksın. Ben yardım edeceğim."

Kirby çift kanatlı kapıdan geçip doğruca masalara gitti. Ben de karşılama masasına gidip masaları temizledim ve müşterilerin arasındaki zemini sildim.

Bir aile geldi, babanın kollarının ön kısımlarında dövme-leri vardı, annenin dövmesi yoktu ve üçü de altı yaşın-

dan küçük iki kızla bir oğulları vardı. En küçükleri, belki altı aylıktı, kangurusunun içinde annesine sarılmış uyuyordu ve ben de onu görmenin uyandırdığı beklenmedik duyguları yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Onları son iki aydır Taylor'ın oturduğu, arkadaki masaya oturtup menülerini verdim. "Bu sabah garsonunuz Kirby olacak. Afiyet olsun."

Karşılama masasının yanında duran adamın Taylor olduğunu anlayınca donup kaldım. Kalın bir çamur tabakasıyla kaplıydı ve sırt çantasıyla bareti dahil bütün teçhizatı hâlâ üstündeydi. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, yüzünde isle kaplanmamış olan tek yerdı.

Ağzımı kapatıp hıçkırığımı bastırdım.

Bir adım atıp kaskını çıkardı. "Bütün gece otelde beklediğini söylediler."

Karşılık vermedim. Ağzımı açarsam tek yapabileceğim şeyin bağıra bağıra ağlamak olacağını biliyordum.

"Bu doğru mu?" diye sordu gözleri buğulanarak. Bareti kurcaladı.

Yemek alanındaki herkes, kamp ateşi kokan kir pas içindeki adama bakıyordu ve sonra da bakışlarını bana çevirdiler.

Başımı öne doğru salları sağlamaz bacaklarım boşaldı ve dizlerimin üstüne çöktüm, elim hâlâ titreyen dudaklarımın üstündeydi.

Taylor da hızla dizlerinin üstüne çöktü.

Yanaklarıma dokununca sarılıp onu kendime çektim ve her an benden alınabilirmiş gibi elbiselerine asıldım. Hıçkırıklarımı serbest bıraktım ve çığlıklarım kafeyi doldurdu.

Bana ihtiyacım olduğu kadar sarıldı ve onu istediğim kadar sıkı kucaklamamama izin verdi. Ellerimi paltosu ve

çantasının arkasına geçirmek zordu ama bunu hiç umursamadım. Sadece kavrayabildiğim yerlerden tutup onu kendime çektim.

Başını eğip bana bakarak, "Bebeğim," diye fısıldadı. Büyük ihtimalle teni ve elbiselerindeki kat kat külün bulduğu yüzümü sildi.

"Ben iyiyim, buradayım."

"Tyler'ın haberi var mı?"

"Evet. Bana otelde olduğunu söyleyen oydu. Söz konusu ben olunca böyle koca bir bebeğe dönüşeceğini kim bilebilirdi ki?" Gülümseyip beni az da olsa neşelendirmeye çalıştı.

"Neredeydin?" diye sordum kontrol edilemez bir şekilde titrerken.

"Saklandık. Üstümüzden geçip gitmesini bekledik. Yangın sığınaklarımızı kullandık. Nihayet bu sabah sü-rünerek çıktık."

Tenin kalın bir kurum tabakasıyla simsiyah olmasına aldırmadan onu bir daha kucaklayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kollarını bana doladı ve Bucksaw'daki herkes rahatlayıp duygulanarak hep bir ağızdan iç çekti.

Onu sonunda bıraktığımda gözleri parlıyordu. "Tanrı aşkına, kadın. Dikkatini çekmek için ölümle burun buruna gelmem gerektiğini bilseydim aylar önce ateşe atlardım."

"Öyle söyleme," dedim başımı sallayarak, gözyaşları görüşümü bulandırıyor. "Dalton ile Zeke neredeler? İyiler mi?"

Taylor gülümserken beyaz dişleri, kapkara yüzüyle kontrast oluşturarak parladı. "Herkes kurtuldu. Otele döndüler. Ben de, Ellie onlarla beklediğini söyleyince hemen buraya geldim."

Chuck'la Phaedra yaklaştılar, ikisi de Taylor'ı gördük-leri için hem rahatlamış hem de mutlu olmuşlardı.

"Onu  st kata çıkar Falyn. Üstünü başını temizle ki ona kahvaltılık bir şeyler verebilelim. Açlıktan  lmeye gi- den yolu yarıladığına eminim," dedi Phaedra.

Taylor ayağa kalkarken beni de kendisiyle kaldırdı. "Nasıl isterseniz han'fendi," deyip beni merdivene doğru çekti.

şaşkınlığımdan kurtulamamış bir halde onu takip et- tim.

Daireye girince kapıyı kapatıp arkama yaslandım. Gerçek değilmiş gibi geliyordu. Bütün gece öldüğünü düşünmüş, onu gerçek anlamda sonsuza dek kaybetme fikrini kafamda çevirip durmuştum. şimdiyse bir metre ötemde duruyordu ve her ne kadar koşullar değişmemiş olsa da her şey farklıydı.

"Bana bir çöp torbası uzatabilir misin? Büyük bir tane," dedi Taylor, girişteki karoların üstünde bekliyordu.

Lavabonun altındaki dolaba gittim ve karton kutudan büyük, siyah bir çöp torbası çıkardım. Torbayı sallayarak açtıktan sonra ona uzattım.

Taylor çantasını torbanın içine bırakınca torba yere d ş- t . Sarı ceketini üstünden çıkardı ve eğilip botlarının bağ- cıklarını çözdükten sonra onları da çekip çıkardı. Koruyu- cu kıyafetinin çıkardığı her parçasını torbanın içine koydu.

İşi bitince torbayı üst tarafından kapanacak şekilde tuttu. "Evinin sigara gibi kokmasını istemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Umurumda değil."

Sırıttı. "Umurunda olacak. Bir süre çıkıyor. Ve siyah is lekesini halından çıkarmak da zor. İnan bana."  st n- de sadece baksırıyla torbanın ağzını bağlayıp kapının dı- şına, koridora koydu. "Bir d ş alacağım," dedi.

Güldüm. Üstünde hiçbir şey kalmadığı için sadece boynundan yukarısı kirliydi.

Yalınayak banyoya gitti ve düşün açıldığını duydum. Ağzımı kapadım ve beklenmedik bir hıçkırığı bastırdım. İyiydi. Hayattaydı ve banyomdaydı. Kirby'nin söylediklerini düşündüm, benim için yapmayı göze aldığı fedakârlıkları ve risk alma sırası bana geldiğinde ne kadar berbat davrandığımı.

Açık banyo kapısını tıklattım, duş perdesinin üstünden buhar geliyordu. Ayna buğulanmaya başlamıştı. Her şey bir kez daha bulanıklaşmıştı.

"Taylor?"

"Sadece bekle," dedi. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Dün gece olanların hiçbir şeyi değiştirmedığını biliyorum. Ama senin o lanet dikkatini çektim işte. Konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" diye sordum.

Musluk kapandı ve Taylor perdeyi açarken raftan temiz bir havlu alıp ona uzattım. Yüzünü kuruladı, göğsüyle kollarındaki suları aldı ve sonra da havluyu beline sardı.

"Bunu yapmayacaksın. Birbirimizi seviyoruz. Bu değişmedi," dedi.

"Nasıl? Beni hâlâ nasıl sevebilirsin? Eğer önceden hak ediyorduysam da artık hak etmediğim kesin," dedim usanmış bir halde.

Omzunu silkti. "Sadece seni seviyorum işte. Bunu hak edip etmediğini sorgulamak için durmuyorum. Ama beni, bana ait olmayan seçimler yapmaya zorlamaya devam edemezsin."

Onu iki defa yakmıştım. Başka kim olsa şimdiye çekip gitmişti ama o beni hâlâ seviyordu.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın. Senden korkmadığımı söyledığımı biliyorum. Ama yalan söyledim. Sana âşık olmamaya çalıştım ama bunu yapmak için bütün gücümü de vermek istemedim. Şimdi de buradayız ve ne zaman doğru şeyi yapmaya çalışsam yanlış oluyor. Seni incitiyorum, tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Bana doğru bir adım atıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Dudaklarını yanağım boyunca gezdirip kulağıma fısıldadı, "Kimse bu senaryo için hazırlık yapamazdı. Seni suçlamıyorum. Özür dilemeni istemiyorum. Sadece saçmalamayı kesmeni istiyorum Ivy League. Akıllısın ama her zaman benden akıllı değilsin."

Başımı kaldırıp ona bakarken dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Bir bebeğimiz olacak," dedi.

"Senin bir bebeğin olacak."

"Hayır, bu bizim bebeğimiz. Daha en baştan her şeyin tam olması gerektiği gibi gerçekleştiğini söylemiştin. Seçme hakkın yok. Bu ya kaderdir ya da değildir."

"Ya fikrini değiştirirse? Ya geri gelirse?"

"O zaman uyum sağlarız. Dağılıp gitmeyiz."

Gözlerim yaşardı. "Korkuyorum. Benden çok şey istiyorsun."

"İstemiyorum." Ensemini tutup beni öptü, gözlerini sanki öpüşmemiz canını yakıyormuş gibi sımsıkı kapatmıştı. Yanaklarımı tutup doğruca gözlerimin içine baktı. "Beni iki defa terk ettin Faly. İki ay sonra Estes'e dönüyorum. Aralıkta baba olacağım. Deli gibi korkuyorum. Ama seni seviyorum ve bu da korkumu bastırıyor."

Aylarca ayrı kalmış olmamıza rağmen kollarında olmak normal geliyordu, sanki hep böyle olmuş ve hep böyle olacaktı gibiydi. Daha sonra kalbimin kırılacağı

anlamına gelse bile onun kalbini kıramazdım. Doğru şeyin ne olduğunu artık bilmiyordum. Sadece onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Bu da, şu âna dek çektiğim ve şu andan sonra çekeceğim bütün acılara değerdı.

"Tamamdır. Ben varım."

Arkasına yaslanıp bütün yüzümü süzdü. "Var mısın? Hangi kısma varsın?"

"Estes Park, bebek. Tamamına."

Tereddütlü bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Ne zaman?"

"Sen döndüğünde ben de seninle geleceğim."

"Falyn."

"Efendim?"

"Sana inanmakta güçlük çekiyorum."

"Biliyorum. Ama söz veriyorum."

"Bir koşulum var."

Rahatlayarak içimi çektim ve yumurtlayacağı şeyi bekledim. "Tamam. Söyle bakalım, neymiş."

Dudağını büktü. "Evlen benimle."

Dudaklarım ayrıldı ve soluğum kesildi.

Taylor aşağı doğru eğildi ve başparmağını çeneme değdirip başını yana eğdi. "Evet de," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben... bu, hayatımızı değiştirecek kararları vermek için iyi bir zaman değil. Daha yeni travmatik bir olay yaşadık. Senin öldüğünü düşündüm."

"Neredeyse ölüyordum," dedi. Alt dudağını emdi.

Soluğum kesilir gibi oldu. "Ne zaman?" diye sordum kekeleyerek.

"Ne diye bekleyelim ki?" dedi alçak ve yumuşak bir sesle.

Öpücükleriyle ağzımın kenarından başlayıp kulağımın hemen altında son bulan bir yol çizerken önlüğümün düğümüne uzandı. İki defa çekince düğüm çözüldü ve önlüğüm yere düştü. Beni kapıya yaslayıp avuçlarını başımın iki tarafında soyulmakta olan boyaya dayadı.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Gördün mü? Hiç de zor değilmiş. Sadece evet de. Benimle evleneceğini söyle."

Güçlkle yutkundum. "Yapamam."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eğilip kolunun altından geçtikten sonra arkama uzanıp kapının kolunu tuttum. Oturma odasına kaçıp kollarımı karnımın üstünde kavuşturdum.

Taylor banyodan çıktı ve mutfak tezgâhının önünde durdu. "Yapamaz mısın?"

Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Şu anda mı yapamazsın yoksa hiç mi yapamazsın?" dedi. Cevabımı beklemek onun için işkence gibiydi.

"Bir anda çok üstüme geliyorsun. Sana elimi veriyorum, sen kolumu koparmaya çalışıyorsun."

Taylor biraz rahatlayıp nefes vererek güldü. "Tamam. Bu doğrudur."

"Ben kaçıyor olabilirim ama sen de ne zaman duracağını bilmiyorsun."

Mutluluğu kayboldu. "Seni yarı yolda bırakmıyorum. Beni sevdiğin sürece mücadeleye devam edeceğim."

"Peki," dedim, "bu konuda kesinlikle iyiyiz."

Bana doğru bir adım attı. "Söyleyene kadar istediğimi bilmiyordum. Ama artık söyledim ve şimdi de istiyorum."

"Evlenmeyi mi?" diye sordum.

"Sikerler," dedi omzunu silkerek. "Bunu nasıl yapacağımız ya da üniversitede okuduğun psikoloji kitaplarında ne yazdığı ya da geçen gece ne olduğu kimin umurunda?"

Ben seni it gibi seviyorum. Karım olmanı istiyorum. Soyadını taşımanı istiyorum.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Epey harika bir soyadın var.”

“Falyn Maddox,” derken ağzından çıkan her hece hayranlık ve sevgiyle doluydu.

Suratımı astım. “Bu kulağa çok da harika gelmiyor.”

Yavaşça bana doğru gelip beni kollarına aldı. “Daha önce hiçbir kıza tam olarak evlenme teklif etme fantezisi kurmamıştım ama yalvarmak zorunda kalacağımın aklımdan köşesinden bile geçmediğinden sonuna kadar eminim.” Bir an için bunun üstüne düşünüp diz çöktü.

“Of, hayır, ne olur ayağa kalk.”

“Falyn Fairchild, sen inatçı bir kadınsın. Bir denizci kadar bozuk bir ağzın var. Kim sana bir kural koymaya çalışırsa çalışsın anında o kuralı kırıyorsun ve kalbimi kırdın. Hem de iki defa.”

“Bu berbat bir evlilik teklifi,” dedim.

“Seninle tanışmamızdan sonraki her şey bizi bu âna getirdi. Senden önce sadece bir kadını sevdim ve senden sonra hiçbir kadını sevmeyeceğim.”

“Bebegin kız değilse,” dedim.

Taylor’ın yüzü bembeyaz oldu ve ayağa kalktı. “Sence kız olabilir mi?”

“Yüzde elli şans var.”

Ensesini sıvazlayıp benden uzaklaştı ve geri geldi. “Benim kızım olmamalı. Birilerini öldürürüm.”

Sessizce güldüm. “Haklısın. Bana ihtiyacın var, en azından yalancı şahit olarak.”

“Bu resmi olsa kendimi daha iyi hissederdim.”

“Bir yere gittiğim yok.”

Yüzü çarpıldı. “Bunu daha önce de söyledin.”

Sanki gerçek, beni az önce göğsümden yumruklamış gibi hızla soluk verdim. "İkimiz de sözlerimizi tutmuyoruz galiba."

"Tutacağımı bildiğim bir söz var," dedi.

Ona doğru eğilip yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım. "Bana bir daha sor."

Gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bana bir daha sor."

Gözleri buğulandı ve elimi ellerine aldı. "Benimle evlenir misin?"

"Evet."

"Evet mi?" dedi yüzü parlayarak.

Kendini üstüme attı ve yüzümün her santimini öptü. Sonra da dudakları dudaklarıma temas etti ve beni ağır ağır öptü. Beni nihayet bıraktığında başını az önce söylediğime inanamayarak salladı. "Ciddi misin? Benimle evlenecek misin?"

Başımınla onayladım.

Ensesini sıvazladı. "Hayatımın en kötü günü hayatımın en iyi gününe dönüştü."

"Şimdilik," dedim.

Beni bir kere daha öptü. Bu defa beni kollarına alıp kaldırarak yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Günün kalanını yatakta, kah sevişip kah plan yaparak geçirdik. Panik ya da pişmanlık duygusunun gelmesini bekledim ama ikisi de gelmedi. Önce onsuz kalmış, ardından onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşünmüştüm. Kayıp hissinin her şeyi son derece netleştirmek gibi bir özelliği vardı ve artık bu güne kadar hakkında endişelendiğim her şey önemsiz geliyordu.

Akşam yemeğinden hemen önce Taylor'ın cep telefonu titreşti ve ne geldiğine bakmak için yataktan indi.

"Kahretsin. Göreve çağırılıyorum."

Suratımı astım. "Olanlardan bu kadar kısa süre sonra mı?"

Omzunu silkti. "İşin yapısı böyle bebeğim." Koridor-
daki çöp torbasını aldı ve isle kaplı kıyafetlerini giydi.
"Benimle gel."

"Otelde beklemeye mi?"

"Ellie de orada olacak. Onunla zaman geçirebilirsin.
Tyler'ın ekibini de çağırmışlar. Döndüğümde orada ol-
manı istiyorum."

Dolaba gidip tişörtümle kotumu üstüme geçirdim ve
ardından sandaletlerimi giydim.

Taylor saçımı topuz yapmamı izlemekten mutluymuş
gibi görünüyordu.

"Sadece iki dakika izin ver..." deyip diş fırçamı almak
için aceleyle banyoya girdim.

Koşarak alt kata indik ve Taylor'm peşinden kamyonu-
ne gitmeden önce Phaedra'ya el salladım.

Otele giderken kamyonu biraz fazla hızlı kullandı.
Girişte bana anahtar kartını verdi. "Telefonun, bavulu-
mun fermuarlı kısmında. Oda iki yüz bir."

"Tanıştığımızda kaldığın oda."

Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için öne eğildi ve
ardından yoldan çekildim.

"Dikkatli ol," deyip yolcu kapısını kapadım. "Ciddi-
yim."

Tyler yavaşça koşarak dışarı çıktığında çantası elindey-
di. Ellison'ı yanağından öptü ve yolcu koltuğuna geçti.

Taylor koluna bir yumruk attı. "Evleniyorum sik kafa!"

Tyler şok içinde bana baktı ve yüzünde devasa bir sı-
rıtma belirdi.

Taylor'ı doğrulamam gerekti ve sonra da Ellison bana
sarıldı.

Tyler, "O halde hadi şu yangını söndürelim. Nişan-
lını bekletmek istemem," deyip yumruğunu doğruca
Taylor'ın omzuna gömdü.

El salladılar ve sonra da Taylor lastikleri inleterek yola
çıktı.

"Of, şu Maddox erkekleri yok mu," dedi Ellison başını
iki yana sallayarak. Kolunu bana doladı. "Gerçekten de
evet dedin, öyle mi?"

"Sence çılgın mıyım?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi. "Neden bize âşık oldular sanıyor-
dun?"

İkizler çoktan gözden kaybolmuşlardı ama yolun ileri-
sine bakmaya devam ettim.

"İşte bu yüzden yürüyeceğini biliyorum," dedim.
"Âşık olabilmek için biraz çılgın olmak lazım."

Son Söz

Barda Phaedra'nın o meşhur çiz kekinden bir dilim getirmesini beklerken, peçetenin kenarları kolayca parmaklarımın arasında yırtıldı.

Çok uzun bir süre boyunca kendimi güvende hissetmemi sağlamış olan, müşterilerin konuşmalarından gelen o alçak uğultuyu dinledim. Bucksaw her zaman tam olarak da bu olacaktı: benim yuvam.

"Hannah! Sipariş hazır!" diye seslendi Chuck. Bakışlarımı yakaladığında bana göz kırptı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," dedim. "Ama mutlu."

Kapının zili çaldığında dönüp Taylor'ın kucağında oğlumuzla içeri girdiğini gördüm, serbest kolunu da bebek sepetinin sapma geçirmişti.

Phaedra tabağını önüme koydu ama kapıya gitmeden önce neredeyse bir an bile duraklamadı. "Aman da bebekler mi gelmiş! Anneannenize gelin bakayım!" deyip kollarını Hollis'e doğru açtı.

Onu yanıma taşıdı ve Taylor da omzundaki bebek çantasını ayarlayıp sepeti getirdi. Sepeti yere koyar koymaz bir bebeğin çığlıkları yemek alanını doldurdu.

Bir kaşımı kaldırım. "Onları otele getirmenin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Yanağımı öptü. "Bizimkiler kızımızı daha hiç görmediler ve sana muhabbet edebilmen için bir saniye de olsa zaman kazandırmanın iyi olacağını düşünmüştüm." Uzanıp battaniyeyi çekti ve küçücük bebeğin kemerini çözdü. Bir an için burnuyla yüzünü okşadıktan sonra kızımızı bana geri verdi.

"Güzeldi. Teşekkür ederim," deyip Hadley'nin tatlı, yumuşak yanağını yanağıma dokundurdum. Sakinleşene kadar minik bir ninni mırıldandım.

Taylor, "Bir şeyi itiraf etmem lazım," dedi. "Oradayken kafa bandını çıkardım."

Bozulmuş numarası yaparken ağzım açık kaldı. "Ama çok şirindi!"

"Çok komik duruyordu bebeğim. O adamlar kafa bandı takıp takmamasını umursamıyorlar, özellikle kafasından büyük bir bandı."

Onu minicik, siyah beyaz pötikare bir içlik, koyu pembe bir gömlek ve önden bantlı ayakkabılara benzeyen çoraplarla giydirmiştim. Evet, kabul ediyorum, kafa bandı biraz aşırıya kaçıyordu ama onu cicili bicili giydirip millete göstermek için fazla bir fırsatımız olmuyordu. Çoğunlukla onu rahat ettirmeye odaklanıyordum.

Chuck mutfaktan çıkıp yanımıza geldi ve kollarını Hadley'ye doğru uzattı. "Ellerimi az önce yıkadım."

Phaedra nazikçe Hollis'in kolunun etli bir kısmını çimdikledi. "Bu zavallı çocuğu besliyor musun bakayım?" Onu yanağından öpüp biraz hoplattı. "Emeklemeye başlayacak kadar büyük."

Hollis önce burnunu Phaedra'nın tişörtüne sildi ve sonra da tombik elleriyle gözünü sildi.

"Uykun mu geldi oğlum?" diye sordum.

Bana uzandı ve ben de o başını omzuma yaslariken sırtını sıvazladım. O uzun kirpikler ve sıcak kahverengi gözlerini babasından almıştı.

Taylor, Alyssa'nın izin verdiği her doktor muayenesine ve ultrasona benimle gelmişti ve Estes Park'taki yeni işinde fırsat bulduğu her an, eline geçen ebeveynlik ve bebeklerle ilgili kitapları okumuştı.

Alyssa'nın sancılanmasından Hollis'in doğumunun yarım saat sonrasına kadar Taylor koridorda volta atmıştı ve ben de bekleme odasındaki rahatsız sandalyenin üstünden şiş karnımı ova ova onu izlemiştim. Onunla tanıştığımız odaya girdiğimiz anda, hemşire oğlunu Taylor'ın kollarına vermiş ve ikimiz de ilk görüşte ona âşık olmuştuk.

Hollis'in doğumundan dört ay sonra Hadley'yi eve getirmiştik. Birkaç mucize gerçekleşmiş ve Hadley bizim olmuştu.

"İşte burada!" dedi Kirby ve sırtıp burnunu kırıştırarak Chuck'm kollarındaki bebeğe baktı. Sonra da gelip Hollis'in sırtını küçük daireler çizerek sıvazladı. "Saçı koyuldu, ha?"

Başının arkasını öptüm. "Tam bir Maddox."

Phaedra, "Tanrı yardımcımız olsun," diye takıldı.

Kapı yeniden çaldı ve Gunnar yüzünde kocaman bir sırtımayla hızla içeri girdi.

"Selam," dedi ve eğilip Hollis'e bir baktı. Taylor'a dönüp, "Büyümüş! Kaç aylık oldu?" diye sordu.

"Altı aylık," dedi Taylor. Her gururlu baba gibi göğsünü şişirdi. "Tam bir canavar olacak."

"Evet, öyle," dedi Gunnar ve gidip Chuck'ın yanında durdu. "Ooo. Çok tatlı! Kafa bandı da ne şirinmiş!"

Taylor'a, "Gördün mü?" deyip dilimi çıkardım.

Uzanıp çatalımı aldım ve bir parça turtta kestim. "Of Tanrım, Phaedra, yemeklerini nasıl özlüyorum bir bilsen."

"Ne zaman istersen burada senin için hazır," dedi Phaedra.

Hadley ağlamaya başlayınca Chuck onu yukarı aşağı hoplatıp Taylor'a uzattı. Hadley gözlerini kısıtı ve ağlar-ken bütün vücudu sarsıldı.

"Tanrım," dedi Taylor emziğini almak için eğilirken.

Hadley birkaç saniye emdikten sonra yeniden ağlama-ya başladı.

Taylor, "Bence acıktı, bebeğim. Gel, değiş tokuş yapalım," dedi.

Hadley'yi bir koluma alıp Taylor'ın Hollis'i diğer kolundan almasına izin verdim. Taylor'ın bana uzattığı örtüyü serbest elimle başımın üstüne geçirdim.

Chuck ile Gunnar anında bakacak başka bir yer bulmaya çalıştılar.

Hadley sakinleşti ve Taylor, Hollis'i tutarken sağa sola sallandı.

Phaedra başını iki yana salladı. "Tanrım. İkiziniz varmış gibi."

"Hemen hemen," dedi Taylor. "Ama bunu dünyada hiçbir şeye değişmem."

Bana bakıp göz kırpınca sırttım.

İkimizin de gözleri aynı şekilde çökmüştü ve Taylor istasyondayken iki bebek de uyandığında zorlanabiliyordum ama profesyonel olmuştuk.

Taylor harika bir erkek arkadaş olmuştum ama kusursuz bir babaydı.

"Peki, o halde düğün ne zaman?" diye sordu Kirby.

"Satın aldığım 38 beden elbiseye sığacak hale gelir gelmez," dedim.

Taylor dışında herkes güldü.

"Biliyor musun," dedi, "hamile halinden daha güzel olamayacağını düşünmüştüm ama yanlışım. Seni çocuklarımızı kucaklarken her gördüğümde sana bir kez daha âşık oluyorum."

"Kolay iş," dedi Chuck. "Bir bebek daha yapıverirsiniz."

Phaedra, Kirby ve Gunnar güldüler.

"Önce düşün," dedi Taylor. "Sonra ne olacağını kim bilebilir?"

"Ben biliyorum. Şansımız yaver gitti," dedim.

Taylor beni alnımdan öptükten sonra, "Şansımız çok defa yaver gitti," dedi. Diğerlerine baktı. "Ekimde Eakins'te evleneceğiz. Ailemizin dışında oradan davet etmek istediğimiz başkaları da var."

"Kim mesela?" diye sordu Phaedra.

"Shane ile Liza... ve Olive," dedim.

Phaedra ile Chuck bakıştılar. "Yani, onlarla iletişime geçecek misin?"

"Onlara bir mektup yazacağım," dedim. "Önce birkaç şeyi açıklamam lazım."

Phaedra endişelenmiş gibi göründü. "Bunun hayırlı olacağını düşünüyorsan yap tabii."

Kirby kalan masaları kontrol etmek için gitti ve ben de bir elimle kekimden kalanı bitirdim, artık alıştığım bir şeydi. Hadley doyunca Phaedra onu koltuğa yerleştirdi.

"Bu kadar çabuk gitmek zorunda mısın?" diye sordu Phaedra hüzünle.

"Geri döneceğiz," dedim ona sarılarak.

Uyumuş olan Hollis'i Taylor'dan aldım ve Phaedra da onun minik ellerini öptü.

Taylor sepeti alıp Chuck'a sarılmak için öne eğildi.

"Dikkatli kullan," dedi Chuck.

El sallayıp veda ettik ve çocukları koltuklarına yerleştirip emniyet kemerlerini bağladıktan sonra kendi koltuklarımıza geçtik.

Taylor kamyoneti çalıştırıp elime uzandı. "O kafeye girmemden sonra o kadar çok şey değişti ki."

"En hafif deyimiyile."

Elimi tutup dudaklarına götürdükten sonra yeniden konsola koydu. "Bütün bunlar tek bir seçimin sonucu. Seninle tanışmamış olsam iki çocuğum da olmayacaktı. Önem verdiğim her şeyi sana borçluyum."

Sol eliyle uzanıp vitesi taktı. Tanıştığımız yerden aile olup çocuklarımızı yetiştirdiğimiz yere giderken yol boyunca el ele tutuştuk.

Teşekkürler

Her kitabın sonunda kocama teşekkür ediyorum. Dönüp her kitabın sonundaki teşekkür bölümüne baktığımda kariyerim boyunca benden esirgemediği sevgi ve desteği görebiliyorum. Jeff bana o kadar yardımcı oluyor ki bazen şaka yollu da olsa onun isminin de kapakta olması gerektiğini söylüyorum, çünkü o olmadan Jamie McGuire kitapları da olmazdı. Hayatımdaki varlığı, kitaplarımı bitirmem için iş etiğim ve yaratıcılığım kadar önemli. Sadece kariyerime odaklanabilmem için geri kalan her şeyle ilgilenmekle kalmıyor, aynı zamanda aşk üstüne nasıl yazılacağını ve erkeklerin yumuşak, tatlı, nazik bir yanlarının da olduğunu bilmemin nedeni o.

Hanemizde her gün sabır ve sevgisini esirgemeyen üç kişi daha var: çocuklarım. İnsanın evde çalışan bir annesinin olması zor. Çok büyük bir anlayış ve saygı gerektiriyor ve çocuklarım profesyonel oldular. Teşekkür ederim bebeklerim.

Artık kardeşim gibi olan iki okuruma teşekkür ederim, Deanna ile Selena. İlk imza günlerimden birine katılmak için bir saatten uzun bir yol katetmiştiniz ve o sırada, daha kimse kim olduğumu bilmiyordu! Bu kadar yakın olduğumuz için çok mutluyum ve arkadaşlığımıza büyük değer veriyorum. İkinizi de seviyorum.

Danielle, Jessica ve Kelli, desteğiniz paha biçilmezdi. Sizlere yaptıklarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. Zaman ayırıp destekçilerimi organize etmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu hiç karşılık beklemeden yapıyorsunuz. Arkadaşlığımıza verdiğim değer, adanmışlığınıza duyduğum saygıyla aynı seviyede.

MacPack! Hepiniz, her biriniz muhteşemsiniz! Davaya olan adanmışlığınız karşısında huşu içindeyim ve sizlere olan minnetim sonsuz. Günümü kaç defa aydınlattığınızı asla bilemezsiniz.

Megan Davis, beni asla yarı yolda bırakmıyorsun. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdasm, hem konuşacak birine ihtiyacım olduğunda hem de elinden gelen herhangi bir şekilde yardım edebilmek için hep oradasın. İnanılmaz bir arkadaşsın. Vegas'taki imza günü sen olmasan asla gerçekleşemezdi ve nezaketini asla unutmayacağım. Teşekkür ederim.

Teresa Mummert... Akıl sağlığım sana teşekkür ediyor. Beni böyle güldürebilen ya da telefonda yapılacak bir sohbeti bu kadar sabırsızlıkla beklememi sağlayabilen başka biri daha olduğunu sanmıyorum. Senin en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünüyorum ve bana katlandığın için sana son derece minnettarım.